உ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

கற்புநிலைதவறாத

காமசௌந்தரி சரித்திரம்

இஃது

சுந்தர ஜெய வீர சூர தீர கவிராஜ

கந்தசாமி பிள்ளையவர்களால்

இயற்றப்பட்டு.

முதல் பதிப்பு

சென்னை-சூளை,

ஜி. ஆர். பாலையநாயுடு அவர்களது

பாலவிர்த்திபோதினி அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1906.

Registered Copy Right.

இதன் விலை அணா 8.

ஸ்ரீ

சிவமயம்.

சுந்தரகணேசர் துணை.

கற்புநிலை தவறாத

காமசௌந்தரி.

அங்கம் 1. காக்ஷி 1.

தேசம்—— தேசம்.

கதாநாயகர்.

இராஜன் மதிவதனன்.

இராஜபத்தினி மதனவல்லி.

மந்திரி—பிரதானியர்—தூதிகள்.

சீர்பெற்றிலருந் திரைகடல்சூழும் அவனியிலன்பாய் நிலைமையதாக நீடுழிவாழும் பலகலையுணரும் பாவலர்நாவில் நலமுடனினிதாய் நாட்டிடப்படுயும் கலைமகள் கொழுநன்கருணைவாழ்ந்திலக பெருமையாய் சிறந்திடுந்தருமையாய் விளங்கும் நவகண்டந்தன்னிற் பெருமைபொருந்திய பரதகண்டத்திற் சிறப்பெய்தி கதிரவனொளியென காண்போர்வியந்து துதிபுரிதலுமும் சூழ்ந்தியருகில் செழுமையதாக செந்நெல், கோதுமை, துவரை, சோளம், உழுந்து, மொச்சை, சேழ்வரகுடனே தாழ்விலாதினையும் விளைந்து செழிப்புற வசித்திடுங் குடிகள் வறுமையிலாமல் வாழ்வதை கண்ணுற் றினிமைசேர் சுவர்க்க இந்திரபுரியென சிந்தையிலுன்னுஞ் சிங்காரமாயழகமைந்த சித்திரப்பதுமைகளெழுதிய மதிலும் உத்தமர்நாளும் பக்திசெலுத்திட பதலவன்மதியும் பலமிருஞ்சோதிசொரூபமாய் விளங்கும் பிர்மாலயம், சிவாலயம், விஷ்ணுவாலயம், முதலாகிய அநேகதேவாலயங்களும், அழகமைந்த அரண்மனை, ஆஸ்தானமண்டபமும், மாடமாளிகை கூடகோபுரலங்கார வைபவ சிங்காரமாகிய வீதிகள் நிறைந் தவற்றுள் வாழுமாந்த ரின்புறத் தென்றற்காற்று வீசுதற்கினிமைபொருந்திய செழுமையான சோலைகளில் மதன்சாமிதுவோ வென்றதிசயித் தானந்தமுறும் நறுமணம்வீசும் மணமிகுந்த மல்லிகை, முல்லை, இருவாக்ஷி, செணபகம், ரோஜா, மகிழம், தாழை, சம்பங்கி, அல்லி, அசோகு, கொன்றை குருவேர், தவனம், நந்தியாவட்டை, பாரிஜாத, மனோரஞ்சித, நாகலிங்க நறுமலர்கள் புட்பித்து சிறப்பெய்த நீர்க்கோழி, அன்னப்பறவைக ளனுதினமும் மன

பூவர்க்து நீராடுதற்கமைந்த தாமரைப்பொய்கையு மதைச் சுற்றிலும் மா, பலா, கொய்யா, வாழை, அன்னாசி, கமுகு, தென்னை, பனை, மாதுளை, இச்சிலி, இலந்தை, முதலிய இனிமைசேர் கனிதரும் விருக்ஷங்களின் கிளைகளிற் குலவிய மயில், குயில், காடை, கவுதாரி, பேடை, நாகணவாய்ப்புள், புல்புல், மைனா, மணிப்புறா, மாடப்புறா, சிட்டுக்குருவி, வெண்கிளி, பச்சைக்கிளி, பஞ்சவர்ணக்கிளி முதலாகிய பறவைகள் தத்தம் அழகிய குரலொலி தொனிக்கிசைய ஆனந்தகீதரசக்யானமாய்ப் பாடுமினிமையைச் செவிகுளிர வின்புடன்கேட்டு சுகிப்பதியன்பாய் சந்ததம் மனோல்லாசமாய் அகமகிழ்ந்திலகுங் காக்ஷியாய் நாளும் களிப்புற்றிலகும் மாக்ஷிமை பொருந்திய மராடதேசத்தில் கீர்த்திப்பிரகாசமாய் விளங்கி நவரத்தின கசிதமாய் துலங்கும் மணிமகுடஞ் சிரசிற்றுங்கிகரத்திற் செங்கோலேந்தி மநுமுறைவழுவாது அரசியற்றி குடிகளிடத்து கருணைகூர்ந்து தன் ஆளுகைக்கடங்கிய சிற்றரசர் திறைசெலுத்த தீரவீரப்ரகாசமாய் துஷ்ட நிக்ரக சிஷ்டபரிபாலன ஜீவகாருண்யமா யுலகோர் புகழ்ந்துரைப்ப புனித புண்யசீலனென்றிலகும் மதிவுதன மஹாராஜன் தனதில்லாளாகிய மதனவல்லியுடனே இல்லறநீதி வழுவாதியற்றி ஆதுலர்முதலிய யாசகரனைவரும் ஈசனிவனெனமதித்து புகழ்ந்துரைப்ப கீர்த்திவாய்ந்து அன்னதான பரோபகாரமுதலிய முப்பத்திரண்டறமும் புரிந்து தேவாலயங்கட்கு அநுதினமும் அறுகாலபூஜையும் வழுவுறாது மஹோத்சவமுதலியனவும் நடாத்தி மனமகிழ்வெய்தி மாநிலம்புரக்குநாளில் அவ்வேந்தனுக்கு இத்தகைய சம்பத்தெய்திடினும் மகப்பேறிலாத மனவருத்தமொன்றெய்தியமையால் கனதுயரடைந்து கலங்கிக் கண்ணீர்த்ததும்ப தன் காதலியை நோக்கி ஹே! பிராணசகி!! யாமித்துவரையிலும் மகப்பேறின்றி மலடாயிருப்பதழகின்மை யன்றோ? அன்றியும், மைந்தனில்லார்க்கு மாநிலத்திற்புகழில்லையென நான்மறை முறையிடுகின்றன.

ஆகலின் வசிஷ்டர், விஸ்வாமித்திரர், பராசர், கௌதமர், மிருகண்டேயர் முதலாகிய மஹான்களும் புத்திரனையீன்று புத் என்னும் நரகத்தையொழித்துப் பரிசுத்தசீலராய் விளங்கி பரனருள்பெற்று அழியாதகீர்த்தியாய் வாழ்ந்தனரென்று கவிஞர்கள் கழறிய நூல்களின் வாய்மையையுணர்ந்தும் நாம் தாமதஞ்செய்வதடாதவழுவன்றோ ? ஆகலின் நாமித்தருணமே மரவுரியணிந்து ஆரணியமணுகி பரமேஸ்வரனை நோக்கி தபம்புரிவோமாகில் கருணாகரன் நம்மீது கிருபாநோக்கமெய்தி புத்திரசந்தான வரப்ரசாதமளிப்பரென நவின்றமையுணர்ந்த மதனவல்லியும் மகிழ்வெய்தி மணாளனைப் பார்த்து நாயகா நின்கருத்திற்கேற்ப யானும் சம்மதமுற்றேனெனா அரசனுளங் கனிந்து அரண்மனையணுகி சிம்மாசனத் தமர்ந்து அன்றையதினம் தேசவிசாரணையாவும் புரிந்தபின்னர் மந்திரிகரத்திற் செங்கோலீந்து யான் கானகஞ்சென்று தபம்புரிந்து பரமேஸ்வரனிடம் புத்திரசந்தான வரப்ரசாதம்பெற்று வருகிறவரையிலும் குடிகளிடத்து கருணைவாய்ந்து துட்டநிக்ரக சிஷ்டபரிபாலன ஜீவகாருண்யமாய் அரசியற்றுவாயென ஆக்ஞாபித்து அந்தப்புரமணுகி சிந்தைமகிழ ஸ்நானபான நேமநிஷ்டையாவு முடித்துக்கொண்டு

நாளையதினம் கானகம் செல்வதற்கு காரணமெய்தியமையால் இன்றையதினம் பந்து மித்திரருடன் சிந்தைமகிழ்ந்து விருந்துண்போமென்று அனைவரையும் வரவழைத்துத் தன்னருகில் உட்காரவைத்து வாழையிலையில் இனிமைசேர் கனிவர்க்கங்களும், கார்த்தல், புளித்தல், துவர்த்தல், உவர்த்தல், கைத்தல், இனித்தல் முதலிய அறுசுவையதார்த்தத்துடனும் அமுதருந்தி ஆபாசந்தீர்ந்து பிறகு அனைவருடனும் வசந்தமண்டபத்தில் வந்தமர்ந்து சந்தம், ஜவ்வாது புனுகு, அத்தர், பன்னீர் முதலிய வாசனைதிரவியங்களை திருமேனியிலணிந்துக்கொண்டு ஏலம், வால்மிளகு, ஜாபத்திரி, ஜாதிக்காய், குங்குமப்பூ முதலியவற்றோடு இனிமைபொருந்திய களிப்பாக்குடன் தாம்பூலமருந்தி மனோல்லாசமாயிருக்குந்தருணம் வேந்தனுளங்கனிந்து தனது மனைவியுடனே ஆரண்யமனுகி மைந்தன்வரம்பெறுதற்கு தபஞ்செய்வதற்சேகும் காரணத்தை அனைவர்க்குந்தெரிவித்து ஆதுலர் முதலிய யாசகர்கட்கு அநேகவித தானதர்மஞ்செய்து அவரவரிருப்பிடமேக விடையளித்து தன்மனைவியுடன் மாளிகைக்கு வந்து அகமகிழ்வெய்தி தாதிகளாற் சிங்காரித்திருக்கும் மலரணை மஞ்சத்தின் மீது சயனித்துத் துயில்நீங்கி அருணோதயத்திலெழுந்து நீராழிமண்டபத்திற் சென்று ஸ்நானபான நியம நிஷ்டையாவும் முடித்துக்கொண்டு இனிமைசேர் கனிவர்க்கங்களையும் புசித்து மனங்களித்து மனையாளாகிய மதனவல்லியை அழைத்துக்கொண்டு தண்டகாரண்யஞ்சென்று தபநிலை ஏற்படுத்தி பரமேஸ்வரனை நோக்கி பக்தி விஸ்வாசமாய் வாசியை அடக்கி பஞ்சேந்திரியங்களிலும் மனதைச்செலுத்தாமல் சித்தத்தை சிவலோகத்திற்செலுத்தி, சதியுபதியிருவரும் மனோவாக்கு காயமிம்மூன்றினாலும் பக்தி வைராக்கியத்துடன் ஸ்துதி புரிவதாயினர்.

தேவாரம்.

"அத்தனே அருளேஞான அமிர்தமே உமாமயேசா
சித்தர்கள் ரிஷிகளேற்றும் சிவானந்த மயமேஜீவன்
முத்தர்கள் மனதில்மேவும் முக்கண்ணனே யெங்களுக்கு
புத்திரவரந்தர் தாளும் புனிதமா ஜோதிவாழ்வே."

என, அநேகநாளாய் மதிவதனனும் மதனவல்லியும் சிவசிவாவென்றிறைஞ்சித் தொழுது அருமையான தபமியற்றுகையில் கைலையில் கொலுவமர்ந்திருக்கும் சர்வஜீவதயாபரனாகிய உமாமயேசன் கிருபாநோக்கமெய்தி ரிஷபவாகனருடராய் பார்வதிசமேதராக இவர்கள்முன் பிராப்தமாகி இவ்விருவரியற்றுந் தபோமகிமையைக் கண்ணுற்று ஆனந்தங்கொண்டு காக்ஷிதந்தமையால் மதிவதனமஹாராஜனும் மதனவல்லியும் ஈஸ்வரனையும் பார்வதியையுங்கண்டே மகிழ்வெய்தி பக்தியிற்சிறந்து பேரானந்தமுற்று தம்மைத்தாமே மறந்து நாம் தபநிலையிலிருந்து ஞானக்கண்ணால் தரிசித்திருந்த கைலாசவாசராகிய பரமசிவன் நமக்கு புத்திரசந்தான வரப்ரசாத அனுக்கிரகஞ்செய்ய வந்தனரேயென சிரமேற் கரங்குவித்து,

விருத்தம்.

"ஆலகாலந்தனையுண்டு அமரர்களிடுக்கண்தீர்த்த
சூலபாணியனேநித்ய ஜோதியேசுயம்பிரகாசா
ஞாலமீதெமக்குபுத்ர சந்தானவரந்தந்தாளும்
சீலமாமன்பர்போற்றும் சிவசிவாகைலை வாழ்வே."

என துதித்திறைஞ்சுதலும் பரமன் மகிழ்வெய்தி மதிவதனனைப்பார்த்து எனிடம் பக்திசெய்த பக்தனே நின் சிந்தைக்கொட்டியவாறு வார்த்தைக்கேள் தருகுவமென்க. அம்மொழியுணர்ந்த வேந்தன் மகிழ்வெய்தி ஜெகதீஸ்வரா அடியேன் நின்னருள்பெற்று யாதுங்குறைவின்றி அரசாட்சிசெய்திருந்தும் என் சந்ததிபெருக மைந்தனில்லா மனக்குறையால் என் மனங்கசந்து என் மனைவியுடனே இவணெய்தி நின்பாதத்தை தியானித்து நின்னருளால் புத்திர சந்தான ப்ரசாதம் பெறுவோமென ஆவலுற்றேனென்க. பரமேஸ்வரன் இதுகேட்டுக்களிப்பெய்தி ஓர் மாங்கனியை மதிவதனன் கரத்திற்றந்து இதையுன் மனைவியை அருந்தச்செய்வாயாகில் உத்தமகுணம்பொருந்திய ஓர் ஆண்குழந்தையும் கற்புநிலைதவறாத ஓர் பெண்குழந்தையும் பிறக்குமென்று அனுக்கிரகஞ்செய்துவிட்டு அந்தர்த்யானமாய் மறைந்தனர்.

அப்பால், அதிபதியிருவரும் தவநிலைவிடுத்து பரமேஸ்வரன்தந்த வரப்ரசாதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு ஆரண்யத்தை விடுத்து அரண்மனைக்கு வந்து மேற்கூறிய மாங்கனிக்கு பூஜைநிவேத்யஞ்செய்து மதிவதன மஹாராஜன் தன் பட்டமகிஷியாகிய மதனவல்லி கரத்திற்றந்து அருந்துவாயென்க. அந்த பட்டமகிஷியும் மகிழ்ந்து சிவனால் கிடைத்த கனியை சிதறவிடலாகாதென பழத்தைப்புசித்து கொட்டையை வெய்யலில் உலர்த்தி வெகுஜாக்கிரதையுடனே அதற்குப்பூஜை நைவேத்யஞ்செய்வதுமாயிருந்தனள்.

இங்ஙனம் நிற்க கனியைப்புசித்தபிறகு மதனவல்லி கர்ப்பவதியாகி தசமதியுந் நிறைந்து பிரசவவேதனையுற்று சுபலக்கினத்தில் "அருணோதயத்திற் ப்ரசன்னமாகும் தினகரன்போல்" ஓர் ஆண்குழந்தையை ஈன்றமையால் தாதி ஒருத்தி அரண்மனைக்குவந்து மதிவதனனைப்பார்த்து அரசே! இராஜஸ்திரீ இன்றையதினம் ஓர் ஆண்மகவை யீன்றனளென்க. மதிவதனமஹாராஜன் மனங்களித்து "ஆனந்த சாகரத்தில் மூழ்கியவாறுபோல்" சந்தோஷமெய்தி மந்திரியை நோக்கி, என் சந்ததிபெருக மைந்தன்பிறந்தானென்று இம்மாநிலமெங்கும் சர்க்கரை வழங்குவீரென்க. அம்மொழியையுணர்ந்த அமைச்சனும் அவ்வாறே ஆகுகவென அருகிலிருந்த சேவகரையேவி நகர் முழுதும் வசித்திடும் குடிபடைகளனைவருக்கும் சர்க்கரை வழங்கியதைக் கண்ணுற்ற நகரோர் மகிழ்வெய்தி வாழ்த்தலும் மதிவதனமஹாராஜன் மனங்களித்து ஜோதிடசாஸ்திரிகளெல்லோரால் மைந்தனுக்கு ஜாதகங்கணித்து விஜயசேனனென நாமகரணமிட்டு ஆபரணங்கூட்டி சீராட்டி மிகவும் மேன்மையாய் வளர்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இங்ஙனம் நிற்க மதனவல்லி ஆண்குழந்தையைப் பிரசவித்த மூன்றும் மாதத்தில் முன்னம் தனக்கு பரமேஸ்வரனால்கிடைத்த மாங்கனியின் கொட்டையை வெய்யலில் உலர்த்திவைத்து சாம்பிராணி தூபங்கொடுத்து தினந்தினமும் பூஜித்துக்கொண்டிருந்து அதை ஓர்நாள் சூரணஞ்செய்து புசித்து சிவாநுக்கிரகமென ஜலமருந்தியதால் கர்ப்பவதியாகி தசமதியும் நிறைந்து பிரசவவேதனையுற்று நற்சுபமுகூர்த்தத்தில் "பூரணச்சந்திரன் பூதலம்வந்தெய்தியவாறுபோல்" ஒரு பெண்குழந்தை பிறந்தமையால் அருகிலிருந்த ஸ்திரீ ஜனங்கள் யாவரும் அதிசயித்து அற்புதமென்று ஆச்சரியமடைந்து அம்ம! அம்ம!! இத்தகைய ரூபசுந்தரவடிவலங்கிர்த சிங்காரமமைந்த மகவையீன்ற மாதின் பெறுசெய்த புண்ணியவசமெத்தகையுற்றதோ வென்க. வியப்புற்றுணர்ந்தமெய்த்தி அதிதீவிரமாய் அரண்மனைக்குச்சென்று வேந்தனைக்கண்ணுற்று அரசே இன்றைய இரவில் இருபத்தைந்து நாழிகைக்கு மிதுனலக்கினத்தில் இராஜஸ்திரியாகிய நின்தேவி பிரசவவேதனையுற்று சந்திரோதயம்போன்ற ஓர் பெண்குழந்தை யீன்றனளென்க. மதிவதன மஹாராஜன் மனங்களித்து "அன்னமின்றி அல்லலுறும் வறுமையாளன் பணப்புதையல் கண்ணுற்றகமகிழ்வதுபோல்" ஆனந்தசாகரத்தில் மூழ்கினவனாயுளங்களித்து நகரத்தோரனைவருக்கும் விருந்தோம்பல்செய்து முப்பத்திரண்டறமும் வழுவறுநடாத்தி ஜோதிஷநூற்கணித வல்லோர்களால் குழந்தையின் ஜாதகங்கணித்து லக்கினகுறிப்பின்படியே காமசௌந்தரியென நாமகரணஞ்சூட்டி மிகவும் மேன்மையாக நாளுக்குநாள் வளர்பிறைச்சந்திரனைப்போல தேஜஸமைந்து அவனியோர் வியப்புறுந்தன்மையாய் வளர்ந்து ஐந்துவயதானபிறகு தாய்தந்தையர் மனமகிழ்ந்து தமது புத்திரனையும் புத்திரியையும் பள்ளியில் விடுத்து வித்தியாப்பியாசஞ்செய்து பலகலையும் வில்வித்தை முதலியனவும் நன்குணர்ந்து கற்றுத்தெளியும்போது இவ்விருவருக்கும் பத்துவயதானபிறகு தாய்தந்தையர் குமாரனைமாத்திரம் வித்தியாசாலைக்கனுப்புவதும் குமாரத்தியாகிய காமசௌந்தரியை தமது அரண்மனையருகில் ஓர் கன்னியாமடம் கட்டி அங்குவீற்றிருக்கச்செய்து அந்தப்பெண்ணுக்குக்காவலாக அநேகதாதிகளையும் ஏற்படுத்தி மிகவும் மேன்மையாய் வளர்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

அப்பால், காமசௌந்தரி நாளுக்குநாள் வானுலாவிய வளர்பிறைமதியம் வளருந்தன்மையாய் வளர்ந்து பன்னிரெண்டுவயதில் பருவபக்குவதிசையடைந்து யௌவனபால்ய கன்னிப்பருவமாயினள். இவ்விசேஷத்தை தாதிகளாற்றெரிந்த அன்னை மகிழ்வெய்தி ருதுசாந்திமுதலியனவும் நடாத்தி மங்கள ஸ்நானஞ்செய்வித்து கார்மேகத்தை நிகர்த்தகூந்தலுக்கு பரிமளமிகுந்த சம்பங்கி எண்ணெய்தடவி சீவி சிக்குகறுத்து நறுமணம்வீசும் மணமலர்களைச்சூடி "நீலமேகமுலாவிய வானத்தில் சந்திரன் வீற்றிருக்குந்தன்மையாய்" பசுந்தங்கத்திலால் செய்து நவரத்தினங்களிழைத்த நாகரத்தின ஜடையில்வையணிந்து பொற்பிரகாசமாய் விளங்கும் நெற்றிக்குக் கஸ்தூரிபொட்டணிந்து வேப்பிலைபோன்ற புருவந்துலங்க சேற்கண்டை நிகர்த்த இருவிழிகளுக்கும் மைதீ

ட்டு குமிழமலர்போன்ற நாசியில் கதிரவனொளிவீசுந் தன்மையாய் புட்பராக
மூக்குத்தியணிந்து "வள்ளைக்கொடியில் மின்மினிப்பூச்சுகள் பிரகாசிப்பது
போல" செவியலங்கார சிங்கார மயமாய்த்துலங்கும் சுந்தரமிகுந்த விதவித
மாகிய நவரத்தினகசிதமாய்விளங்கும் பொன்னாபரணங்களைப் புனைந்து தங்
கப்பதுமையென வியப்புறும் தன்மையாய் மங்கையர் புகழும் சுந்தரமயமாய்
விளங்கும் இந்திரவர்ணப்பட்டினாற்செய்த இரவிக்கையணிந்து இடையில்
பாவாடையணிந்து தகதகவென ஜொலிக்கும் சிலங்கை ஒட்டியாணம் புனை
ந்து மேலுக்கு தாவணியணிந்து திருவமைந்த இருகரந்திலும் காப்பு கொலுசு,
முதலியனவும் விரல்களுக்கு கணையாழி மோதிரமுமணிந்து செங்கீரைத்
தண்டுபோன்ற கால்களில் தண்டைகொலுசு பாதசரமணிந்து "சித்திரப்ப
துமை உயிர்பெற்றுலாவுதல்போல" எத்தரணியிலுமுள்ள வித்துவான்களும்
வியர்துரைக்குந் தன்மையாய்ச் சிங்காரித்து ஓர் சபாமண்டபத்தை அலங்
காரஞ்செய்து அவ்விடத்தில் காமசௌந்தரியை உட்காரவைத்து பந்துமித்
திராருற்ற ருறவின்முறையா ரியாவரும் கண்ணுற்றகமகிழ நாட்டியகச்சேரி
முதலாகிய வேடிக்கைகள்செய்து மகிழ்வெய்தியிருந்தனர்.

இங்ஙனம் நிற்க, மதிவதனமகாராசன் குமாரத்தியின் நிலைமையுணர்ந்து
இனி நமது புத்திரியை எத்தேசத் தரசர்க்காயினும் திருமணஞ் செய்வதே
சிலாக்கியமென்று மந்திரியை நோக்கி, ஹே! அமைச்சர்காள் என் தவப்புதல்
வியின் கலியாண சுயம்வரந்திற்காக சகலதேசத் தரசர்களையும் வருவிப்
பீரென்க. அம்மொழியை யுணர்ந்த அமைச்சர்களும் அவ்வாறே நன்கெனச்
சம்மதித்து சுயம்வர பத்திரிகைகளெழுதி சேவகரின் கரத்திற்றந்து பூதலமீ
திலகும் சகலதேசத்தரசனையும் அழைத்துவருவீரென்றிசைப்ப, சேவகரனை
வரும் அவ்வாறேயாகுகவென நிருபத்தை எடுத்துக்கொண்டு தேசதேசங்களி
லுஞ்சென்று ஆங்காங்குஅரசியற்றும் வேந்தர்கட்கீந்தமையால் அவ்வேந்தர்
கள் அந்நிருபத்தை வாசித்துப்பார்த்து மனமெல்லாசமாய் மராட தேசத்து
வேந்தன் புத்திரியாகிய காமசௌந்தரியின் கலியாண சுயம்வரத்தைக் காணும்
பொருட்டு சகலதேச அரசர்களும் தங்கள் சேனைசயின்யங்களுடனே ரதாருட
ராய் புறப்பட்டு மராடதேசத்தில் வந்துசேர்ந்தார்கள்.

அப்பால் மதிவதனமஹாராஜன் தனது சுபுத்திரியின் சுயம்வரத்திற்கு
வந்த மன்னாதிமன்னர்களையெல்லாம் சபாமண்டபத்தில் வீற்றிருக்கும்படியாக
அவரவர்க்கேற்றவாறு ஆசனமளித்தமையால் வந்த வேந்தரனைவரும் சிந்தை
மகிழ சந்தோஷமாயமர்ந் திருந்தனர்.

பிறகு, ஸ்திரீஜனங்கள் காமசௌந்தரியை மங்களஸ்நானஞ்செய்வித்து
"பொற்பதுமைக்கு சித்திரமெழுதுந்தன்மைபோல்" ஆடையாபரணங்களாற்
சிங்காரித்து சுயம்வரப்பந்தலில் சிங்காரலங்காரமாய் விளங்கும்படியாக நவ
ரத்தின கசிதமாய் அலங்கரித்த மேடையின்மீது காமசௌந்தரியையுட்கார
வைத்து தாதிகள் அங்குவந்திருக்கும் அரசர்களின் பெருமையை விஸ்தரிக்
கப்புகன்று, அம்மணி! இந்தியாதிவேந்தர்களில் உனக்கிஷ்டமான மன்னன்

கழுத்தில் மலர்மாலை சூடுவீரயாகில் அவ்வேந்தனுக்கு உன்னை திருமணஞ்செய்திடுதல் உண்மையென்று சேடிகளுரைப்பக் கேட்ட காம சௌந்தரியும் அவ்வாறே நன்றெனச் சம்மதித்து அரசர்களை யுற்று நோக்கையில் அந்த சுந்தர வடிவமைந்த காமசௌந்தரியைக் கண்ணுற்ற அரசர்கள் இம்மாதரசியின் வலையிற்சிக்கி மதிமயங்கி மோகசாகரத்தில் மூழ்கினவராய் இந்தக் கன்னிகையை யானே மணம்புரிவேன் யானே மணம்புரிவேன் என்னையே மணம்புரிவாள் என்னையே மணம்புரிவாள் என்று ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொள்ளுவதும், சிலர் இந்தக் கன்னிகையை யான் மணம்புரியாமல் மாநிலத்திலுய்வேனோ? என்பார், சிலர் எவ்வண்ணமாயினும் இந்த சுந்தரமாதைத் திருமணஞ்செய்து கொள்ளவேண்டுமென்பார், சிலர் "முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சியடையாரென்பதுபோல" எவ்வித தந்திரமேனுஞ்செய்து இவள் தந்தையை எனது வசப்படுத்திக்கொண்டு இம்மாதரசியை மணஞ்செய்துகொள்வேனென்று மதிவதனமகாராசனை நோக்கி! அரசே!! யான் வெகு பராக்கிரமசாலி வீரப்பிரதாபன் நின் புத்திரியை எனக்குத் திருமணஞ்செய்வீராகில் பூதலமுள்ளளவும் கீர்த்திப்பிரகாசமாய் விளங்குவீரென்பார், சிலர் அரசே! நின் புத்திரியை எனக்கு தருவீராகில் எனது நகரத்தையும் நினக்களித்து நின் தொழும்பனாக நின்னடிமை புரிவேனென்பார், சிலர் அக்கன்னியை மணஞ்செய்யாவிடில் இங்ஙனமே உயிரிழப்பேனென்பார். இவ்விதமாக சுயம்வரத்திற்கு வந்த மன்னாதி மன்னர்களெல்லாம் காமசௌந்தரியின் வலையிற் சிக்கி மதிமயங்கி ஆவலுற்றவராய் பித்தர்களைப் போல் பிதற்றிக்கொண்டிருக்கும் பரிதாப நிலைமையைக் கண்ணுற்ற மதிவதனன் மனங்கசந்து அடடா இஃதென்ன விபரீதமாயிருக்கின்றனவே யென்று அனைவரையுங் கையமர்த்தி ஓ! அரசர்களே! யான் சொல்வதைச் சற்று கவனமாய்க் கேட்பீராக. அஃதியாதெனின்! எனது குமாரத்தியின் மனதிற்கேற்ற மணாளன் வேண்டுமென்க, தன் கரத்திலுள்ள மலர்மாலையை விட்டெறிவாள். அத்தருணம் அது யார் கழுத்தில் வீழ்கின்றனவோ அவர்கட்கே அக்கன்னியைத் திருமணஞ்செய்து மனமகிழ்வதுண்மை யென்று நவின்றமையால் அம்மொழி யுணர்ந்த மன்னாதி மன்னர்களெல்லாம் மனமகிழெய்தி அவ்வாறே யாகுக வென சம்மதித்திருக்கையில் காமசௌந்தரி தன் கரத்திலிருக்கும் மலர்மாலையை எடுத்துக்கொண்டு தனது மனதிற்கிசைந்த மணாளன் கழுத்திற் சூடி மகிழெய்தி மணம் புரிவோமென்று ஆவலுற்று ஆசனத்தை விட்டு எழுந்து மின்னற்கொடி போன்ற திரேகம் அசைய அன்னம் போல் நடந்து சித்திர மெழுதிய சிங்கார பொற்பதுமை உயிர்பெற்றுவருவந் தன்மையாய் வருகையில் விகார ரூபத்தையுடைய ஓர் மாயராக்ஷதன் ஆகாயமார்க்கமாய்ச் செல்கையில் அகஸ்மாத்தாய் இந்த கன்னிகையின் வடிவலங்கார சிங்கார ரூபலாவண்ணியத்தைக் கண்ணுற்றதிசயித்து திடீரென பூமியிற் பாய்ந்து "கோழிக்குஞ்சை கருடன் கவ்விக்கொண்டோடுந்தன்மையாய்" விசாலமாகிய தனது உள்ளங்கையில் காமசௌந்தரியை செண்டுபோலேந்திக்கொண்டு கடுகென ஆகாயத்திற்கிளம்பி தனது இருப்பிடமாகிய ஆரண்யத்திலிருக்கும் குகையில் வைத்துக்கொண்டு "தாயானவள்

குழந்தையை வளர்ப்பதுபோல் அநுதினமும் அந்தக் கானகத்திலிருக்கும் இனிமைசேர் கனிவர்க்கங்களைப் பறித்துக்கொண்டுவந்து காமசௌந்தரியை அருந்தச்செய்து "சிறுபிள்ளைகள் சித்திரப்பதுமையை வைத்துக்கொண்டு விளையாடுந்தன்மைபோல்" மனோல்லாசமாய் காமசௌந்தரியின் திருமேனியை கண்ணுற நகமகிழ்ப்பதி விளையாடிக்கொண்டு அந்தப்பெண்ணின் மனதிற்குச் சந்தோஷம் விளங்கும்படி போஷித்திருப்பினும் அந்தக்கன்னிகை இவனுடைய விகாரரூபத்தையும் கானகத்திலாவும்யானையின் தந்தத்தைப்போல் விளங்கும் கோரபற்களையும் சூரிய சந்திரரைப்போன்ற இருவிழிகளையும் சமுத்திரம்போன்ற வாயையும் குகைகளைப்போன்ற இரண்டு நாசிகளையும் மகமேருபோன்ற தலையையும் காறுறைபோன்ற செவிகளையும் பார்த்துப்பூர்த்துப் பயங்கரத்துடனே அம்மே! அம்ம!! இத்தகைய அசுரன் வாய்க்கிரையாகலானேமேயென்று மனந்திடுக்கிட்டு கண்ணீர்த்ததும்பக்கலங்கி நாளுக்குநாள் திரேகமிளைத்து வாடி துயரற்றிருப்பதை யுணர்ந்த அசுரன் இந்தக் கன்னிகையை நோக்கி ஹே! சுந்தரவடிவலங்கார சிங்காரி! நீ நாளுக்குநாள் திரேகமிளைத்து இவ்வண்ணம் மெலிவுறுதற்குக் காரணம் யாதென்னலும், காமசௌந்தரி இராக்ஷதனைப்பார்த்து ஐயா அசுரேந்திர! யான் பூலோகத்திலுதித்து வளர்ந்தவளாகையால் தற்சமயம் நீவிர் என்னை மனிதர்வாசமின்றிய மஹாபயங்கரமான ஆரண்யத்திற்கொண்டுவந்து விடுத்தீரே என்று என்மனம் விசனசாகரத்தில் மூழ்கி மதிமயங்கி பயங்கரத்துடன் ஆற்றொணாத் துயராற் கலங்கலானேன் அசுரேந்திரா வெனக் கண்ணீர்த்ததும்பக் கதறியழுவதைக் கண்ணுற்ற பிரமராக்ஷதன் மனந்தாளாமல் பரிதாபத்துடன் இஃதென்ன தர்மசங்கடமென்று யோசித்து காமசௌந்தரியைப்பார்த்து அம்மணி நீ யாதொன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம் நின் தாய்தந்தையினும் மேன்மையாக யானுன்னைக் காப்பாற்றுவேன், அன்றியும், உனக்கு என்னென்ன விருப்பமோ? அவையனைத்தும் கொணர்ந்து தருவேனென்றிசைப்பதை யுணர்ந்த காமசௌந்தரி சற்று மனதைரியத்துடன் புகல்வதாயினள்.

காமசௌந்தரி:—ஐயா! அசுரேந்திரா! யான் பிறந்த நாள் முதற்கொண்டு நாவுக்கினிமை பொருந்திய கார்த்தல், புளித்தல், இனித்தல், துவர்த்தல் கைத்தல், உவர்த்தலென்னும் அறுசுவை பதார்த்தத்துடனும் அமுதருந்திய வழக்கமாகையால் இங்ஙனம் வனமிருகத்தைப்போல் காய் கனி கிழங்குகளைப்புசிப்பது என் திரேகத்திற்கு சரிப்படவில்லை, ஆகையால், அரிசி, பருப்பு, முதலியவை கொணர்ந்து தருவீராகில் என்மனோபீஷ்டம்போல் சமைத்துப் புசித்து திருப்தியடைகுவேன்

என, நவின்றமை யுணர்ந்த இராக்ஷதன் மனமகிழ்ந்து அம்மணி நின் மனதிற்கிசைந்த வண்ணமே கொணர்ந்து தருகுதுமென அங்ஙனமிருந்து புறப்பட்டு நகருண்பிரவேசித்து அரிசி, பருப்பு, உப்பு, புளி, சீரகம் முதலியவையாவும், மூட்டை மூட்டையாக தன்னால் சுமக்கத்தகுந்த வகையிலும் தூக்கிக்கொண்டு அநேக நெய்க்குடங்களும் எடுத்துக்கொண்டு தன்னிருப்பி

டத்திற்கு வந்து காமசௌந்தரியைப் பார்த்து அம்மணி நின் கருத்
தின்படியே கொணர்ந்தேன். இனி நின் வழக்கம்போற் சமையல்
செய்து புசித்திருப்பாயென்று ஆக்ஞாபித்து, தனது பசி தணியத்தகா
ரம் புசிப்பதற்குக் கானகஞ்சென்று சிங்கம், புலி, யானை, கரடி முத
லிய விலங்கினங்களைப் புசித்துச் சமுத்திர ஜலத்தை யருந்தி மனோ
ல்லாசமாய் வருகையில், தமது இனத்தினராகிய சில இராக்ஷதர்கள்
வந்து இவனிடம் நல்வார்த்தை பேசிக்கொண்டு தமது வாசஸ்தான
மாகிய கிரௌஞ்சத்தீவிற்கு அழைத்துக்கொண்டு சென்றனர்.

அப்பால், காமசௌந்தரி அரிசி முதலாகியவை யாவும் பார்
த்து ஆற்றொணா மகிழ்வெய்தி சந்தோஷத்துடன் அந்த நந்தவனத்தி
லிருக்கும் தாமரைப் பொய்கையிலிறங்கி ஸ்நானபான நேமநிஷ்டை
யாதிகளை முடித்துக்கொண்டு மனோல்லாசமாய் வெண்கலப் பாத்திரத்
தில் ஜலத்தைக்கொணர்ந்து அக்கினிபகவானை தோத்திரஞ்செய்து
அடுப்பில் நெருப்பிட்டுச் சாதஞ்சமைத்து அறுசுவை பதார்த்தங்களும்
இனிமையாய்ச் சமைத்துத் தனது தாய் தந்தையைப்போல அன்பு
பாராட்டி வளர்த்துக்கொண்டிருந்த இராக்ஷதனுக்கு முன்னதாக்
அமுது படைத்து யாமும்புசித்திருப்போமென்று வெகுநேரம் வரை
யினும் வழிபார்த்திருந்தும் அசுரன் வருகையைக் காணாமல் பரிதாப
மடைந்தாலும் தனது பசிவேதனை சகிக்கமுடியாமையினால் அன்ன
பதார்த்தம் யாவும் புசித்து நன்னீரருந்திக் களைதெளிந்து மனோல்லாச
மாய் அம்மம்மா! நமக்கு இனி யாதொரு குறையுமில்லை. அன்றி
யும், இந்த அரிசி காய்கறி பதார்த்தம் முதலாகியவை யாவும் நமது
வாழ்நாள் வரையினும் புசித்தாலும் மீதியாய்விடுமென்று மனமகிழ்
ந்திருந்தாலும், தனது அன்னை தந்தையைப்போல் ஆதரித்திரக்ஷித்த
இராக்ஷதனைக் காணாமையால் மனந்திகைத்து பரிதாபத்துடன் அவ
னுக்கு யாதேனும் அபாயம் நேரிட்டு ஆவி இழந்தனனோவென்று கண்
ணீர் ததும்பக் கலவரத்துடனிருந்தனள்.

அப்பால், காமசௌந்தரி அனுதினமும் பகற்காலத்தில் அன்
னபதார்த்தம் சமைத்து அந்த நந்தவனத்திலிருக்கும் விருக்ஷங்களில்
வசித்துலாவும் பறவைகட்கமுதளித்துத் தானும் புசித்து இரவில்
தனிமையாக அந்தக் குகையிற்றானே சயனித்து நித்திரை செய்துக்
கொண்டிருப்பதுமாய்க் காலங் கழித்திருக்கையில் ஓர் பஞ்சவர்ணக்
கிளி அந்தக் குகையருகில் வந்து அங்ஙனம் வசிக்கும் காமசௌந்தரி
யைக் கண்ணுற்று அம்மாதரசியின் நற்குணாதிசயங்களனைத்தும் கவ
னித்து எத்தேசத்து மாதரும் புகழ்ந்துரைப்பக் கீர்த்தி வாய்ந்த உத்
தமியென மதித்து மனமகிழ்ந்து அனுதினமும் அந்தப் பெண்ணு

டன் அதிக பிரியமுடன் இனிமை பொருந்திய மதுர வசனங்களாற் பாஷித்துக்கொண்டிருக்கையில் ஓர்நாள் காமசௌந்தரி தனது மனக்கவலை யனைத்தும் விபரமாய்ப் புகல்வதாயினள்.

காமசௌந்தரி:—ஓ! பஞ்சவர்ணக்கிளியே! அவனியிலுதித்த ஸ்திரீகளில் என்னைப்போல கஷ்ட நிஷ்டூரம் வாய்ந்தவர்களுளரோ? கின்னாயகமே! எனது சவிஸ்தார மனைத்தும் நின் சமுகம் விபரமாய் மொழிகுதும். கவனமாய்க் கேண்மின், அஃதெவ்வாறெனின், மராட தேசத்தரசனாகிய மதிவதன மகாராஜன் புத்திர பாக்கியமின்றிய மனவருத்தத்தால் மனையாளுடன் கானகஞ் சென்று கர்த்தனைத் தொழுது புத்திரசந்தான வரப்பிரசாதம் பெற்று என் தமையனை ஈன்று சிறிதுநாட் சென்றபின்னர் என்னையும் பெற்று மிகவும் மேன்மையாய் வளர்த்து பருவதிசை யடைந்தபிறகு சகல தேசத்தரசரையும் வரவழைத்து சுயம்வரப்பந்தலில் வீற்றிருக்கச் செய்து என் கரத்தில் மலர்மாலையைத் தந்து என் மனதிற்கிசைந்த மணாளன் கழுத்திற்சூடுவாயென்று ஆக்ஞாபித்தமையால் யான் மனமகிழ்வெய்த தாதிகள் அந்தந்த அரசர்களுடைய சௌரிய பராக்கிரமங்களைச் சொல்லிக்கொண்டே வருகையாலும் மலர்மாலையைக் கரத்தி லேந்திக்கொண்டு வருகையில் அகஸ்மாத்தாய் ஓர் இராக்ஷதன் திடீரென பூமியிற் பாய்ந்து "கருடன் கோழிக்குஞ்சைக் கௌவிக்கொண்டோடுவதுபோல" என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து இந்தக் குகையில் வைத்து யான் ஜீவிக்கும்பொருட்டு அரிசி முதலியவைகளை யாவும் கொணர்ந்து இவ்விடம் வைத்துவிட்டு எங்ஙனமோ போய்விட்டனன். இதுவரையினும் வரக்காண்கிலேன். இஃதென்ன விபரீதமோ?

என, கண்ணீர்த் ததும்பக் கதறி யழுவதை யுணர்ந்த பஞ்சவர்ணக்கிளி பரிதாபத்துடன் தனது அழகிய இறக்கைகளால் கண்ணீரைத் துடைத்து அம்மணி! நீ இதைக்குறித்து விசனப்படுவதாலாய பயனென்? அன்றியும் உலகிலுதித்த யாவருக்கும் சுகதுக்கம் சமமாக வந்தணுகுமென்று நீதி சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றனவே. அதுணராமல் நின்போற் கஷ்ட நிஷ்டூரமடைந்தோர் அவனியிலில்லையென் றிசைத்தமை யுணர்ந்தோர் நகைப்பைத் தடையுவரோ? அன்றியும், இன்னாருக் கின்னபடியென்று பிரம்மதேவன் விதித்த விதியை யநுசரித்தன்றோ? உலகில் வசித்துவருதல் அம்மணி நின் கஷ்ட நிஷ்டூரத்தை நினைந்துக் கண்ணீர்த் ததும்பக் கதறி யழுதனையே. சுந்தரதர்மன் புத்திரியாகிய கமலநயனியின் சரிதையைக் கவனித் துணர்கிலாயோ? வென்றிசைப்ப, காமசௌந்தரி

ஆச்சரியமடைந்து ஓ! பஞ்சவர்ணக்கிளியே! நீ நவின்றமை கவனித்
துணர்ந்த என் மனம் சந்தேகிக்கலாயின. அஃதேனெனின் என்னி
னும் விசேஷித்த கஷ்ட நிஷ்டூரம் வாய்ந்து துயரனுபவித்த உத்தமி
யாகிய கமலநயனியின் சரிதையை விபரமாய் நவில்வாயென்றிசை
ப்ப, பஞ்சவர்ணக்கிளியும் சம்மதித்து அம்மணி நீ விரும்புற்று வினா
விய சரிதையை விபரமாய் மொழிகுதும் கவனமாய்க் கேண்மின்
என, புகல்வதாயின.

பஞ்சவர்ணக்கிளி:—அம்மணி! முற்காலத்தில், கலிங்கதேசத்தைப்
பரிபாலனஞ் செய்திருந்த சுந்தரதர்மனென்னும் மஹாராஜன்
அருந்தவத்தா லுதித்த புத்திரியாகிய கமலநயனியை மிகவும்
மேன்மையாக வளர்த்து பொம்பதுமைக்குச் சித்திரமெழுதுந்
தன்மையாய் நவரத்தின கசிதமாய் விளங்கும் ஆடை ஆபர
ணங்களாற் சிங்காரித்துக் கன்னியாமடத்தி லிருக்கச்செய்து
தாதிகளால் உபசரணை செய்துவருகையில் ஓர்நாள் தனது சகி
களுடன் நந்தவனத்திற் சென்று மனோல்லாசமாய் விளையாடிக்
கொண்டிருக்கையில் அங்கதேசத்தரசன் வன விலங்கினங்களை
வதைத்து வேட்டையாடுதற் கிசைந்து கானக மார்க்கமாய்
வருகையில் அந்தர மகளிரென் றவனியோர் புகழ்ந்துரைப்பச்
சிறப்பெய்திய சுந்தர மமைந்த கமலநயனி நந்தவனத்தில்
வந்து தனது சகிகளுடன் கானின் மயிலினம்போல் உலா
வித் திரிவதைப் பார்த்து ஆச்சரியத்துடன் மனமகிழ்ந்து
இந்தப் பெண்ணை எவ்விதமாயினும் அழைத்துச் செல்லவேண்
டுமென ஆவலுற்றவனாய்த் தன்னுடன் வந்த மந்திரி பிரதானி
யரையும் வேடவில்லிய ரனைவரையும் பார்த்து நாம் இன்றைய
தினம் வேட்டையாடுவது நன்கல்ல. அஃதேனெனின், நாம் வரு
கிற மார்க்கத்தில் வெகுவித துர்ச்சகுனங்களைக் கண்ணுற்றதால்
என் மனம் நடுக்க மெய்தியது. ஆதலின், நாளையதினம்
நமது இஷ்டம்போல கானிற்சென்று வேட்டையாடுவோம்.
நீங்கள் முன்னதாக அரண்மனைக்குச் செல்வீரென் றிசைப்ப,
அரசன் வாய்மை யுணர்ந்தோ ரனைவரும் அவ்வாறே நன்
றெனச் சம்மதித்து அவரவ ரிருப்பிடத்திற் கேகிய பின்னர்
அங்கதேசத்தரசன் மாத்திரம் தனது மனோவாக்குக் காய மிம்
மூன்றையும் நமனுக்கு தத்தஞ் செய்ததுபோல "புறாவைக்
கண்ட இராசாளிபோல" நந்தவனத்திற் றனே சுற்றித் திரிந்
துக்கொண்டிருந்து கமலநயனி யிருக்குமிடத்திற்சென்று அம்மா
தரசி தனித்திருக்கையில் தந்திர வார்த்தையால் தன் வசப்படு
த்திக்கொண்டு தன்னுடன் அழைத்துச்செல்லும் நிமித்தம் இராஜ
ஸ்திரீயாகையால் நடக்கச் சக்தியற்று நாவரண்டு நீர்வேட்கைப்

பார்த்துத் தண்ணீர் கொண்டு வருவீரெனக்க அவனும் நன்கெனச் சம்மதித்து ஜலங்கொண்டு வருவதற்காக கானகத்தை நாடிச் செல்லுகையில் கால வித்தியாசத்திற்கேற்ப கருத்தமையும் தன்மையாய் கமலநயனி மெல்லென கிளைவழி மார்க்கமாய் போய்க்கொண்டிருக்கையில் தண்ணீர் கொண்டுவந்த அரசன் கமலநயனியைக் காணாமல் மன மெலிந்தவனாய் வனமெங்குந் தேடியலைந்து மன வியாகூலத்துடன் தனது தேசத்திற்குப் போய் விட்டான், அப்பால் கானக மார்க்கமாய்ச் செல்லும் கமலநயனி தண்ணீர் கொண்டுவரச் சென்ற மன்னவனைக் காணாமல் மனமெலிந்து வனமெங்குந்தேடியலைந்து கிளைவழி மார்க்கமாய் ஓர் சிற்றூரிற் சென்று அங்ஙனம் வசிக்கும் ஓர் கிழவியைக் கண்டு அம்மணீ யான் வயற்றுப் பசியால் களைத்திளைத்து உம்மை நாடிவந்தேன். கொஞ்சம் அமுதளிப்பீரென இரங்கிய முகத்துடன் பரிதாபமாய் யாசித்துக் கேட்க அந்தக் கிழவி மனமிரங்கி அம்மணி! யானுமிகவும் ஏழ்மையா யிருக்கின்றேன். அன்றியும் யான் புசிப்பது கேழ்வரகு கூழாச்சுதே. ஈதுமக்குச் சரிப்படுமோ வென்றிசைப்ப, இராஜகன்னி குயிலினம் பாஷிப்பதுபோல தனது அழகிய வாயினால் அம்மணி இவ்வேளைக்கு இதுதான் தேவாமிர்தமென்று அந்த கேழ்வரகின் கூழைக் குடித்துக்கொண்டு அங்ஙனமே சில நாள் காலங் கழித்திருக்கையில், கலிங்கதேசத்தில் இராஜபுத்திரியைக் காணாமையால் யாவரும் பலமிரண்டு தேடுதற் காரம்பஞ்செய்கையில் முதன் மந்திரி அரசனைப் பார்த்து இராஜேஸ்வரா! நாம் ஜோதிடனை வரவழைத்து இராஜபுத்திரி யிருக்கும் நிலையைக் கண்டுணர்ந்த பின்னர் தேடுவதே சிலாக்கியமென, அரசனும் அவ்வாறே நன்கெனச் சம்மதித்து அமைச்சன் சொற்படியே ஜோதிட கணிதவல்லோனை வரவழைத்து கமலநயனி இருக்கும் தேசத்தைக் கண்டுணர்ந்து அந்நியருக்குத் தெரியவொட்டாமல் தன் தேசத்துத் தலையாரிகளை யனுப்பி கிழவியின் வீட்டிலிருக்கும் கமலநயனியை அழைத்துக்கொண்டுவந்து புத்திரியின் கஷ்ட நிஷ்டூரங்களனைத்தும் வினவி கவனித்துணர்ந்து ஆ! எமது அருந்தவப் புத்திரி உனக் கித்தகைய ஆபத்து சேர்ந்ததோ? வென விசனப்பட்டு மறுபடியும் மனந்தேறி வேதவேதியரால் நியமித்த நற்சுப முகூர்த்தத்தில் சுயம்வரப் பந்த லேற்படுத்தி சகல தேசத்தின் அரசர்களையும் வரவழைத்து கமலநயனியை மங்களஸ்நானஞ் செய்வித்து ஆடை ஆபரணங்களாற் சிங்காரித்து கரத்தில் மலர் மாலையைத் தந்து அம்மணீ நின் மனதிற்கிசைந்த மணவன் கழுத்திற் சூடுவாயென, கமலநயனி மனமகிழ்ந்து தான்

முன்னம் விரும்பிய அங்க தேசத்தரசனுக்கு மாலை சூட்டுதலும் யாவரும் மனமகிழ்ந்து அத்தருணமே கலியாணப் பந்தல் ஜோடித்து நற்சுப முகூர்த்தத்தில் கமலநயனியை அங்க தேசத்தரசனுக்குத் திருமணஞ் செய்து பெருமையுடன் சீதன வரிசை யாவுந் தந்து ஆசீர்வதித்தனர்.

ஆகையால் உனக்கும் அவ்விதமே நற்காலம் வந்தெய்தும் அஞ்சவேண்டாம், என, நவின்றமை யனைத்துங் கவனித்துணர்ந்த காமசௌந்தரியும் ஒருவாறு மனந்தேறி பகவத்தியானமமர்ந்திருந்தனள். அப்பால் அந்திப் பொழுதான வுடனே பறவையினங்கள் யாவும் தத்தம் வாசஸ்தானமாகிய விருக்ஷங்களிற் சென்று மனோல்லாசமாய்ச் சயனித்திருந்தன! காமசௌந்தரியும் தனது கால வித்தியாசத்திற் கியன்றவிதமாய் தாமரைப் பொய்கையிற் சென்று ஸ்நானபான நேமநிஷ்டை யாவும் முடித்துக்கொண்டு பொற்குடத்தில் தண்ணீர் மொணர்ந்து சமையற்சாலையிற் சென்று அறுசுவைப் பதார்த்தத்துடனும் திவ்யான்னம் சமைத்துப் புசித்து தாம்பூலந் தரித்து மலரணை மஞ்சத்திற் சென்று மனோல்லாசமாய் சயனித்திருக்கையில் காண்போர் மனதைக் கவருந் தன்மையாய் மதிப்பிரகாச முகவசீகர தேஜஸமைந்த அழகானந்த சொரூபனாகிய ஓர் இராஜகுமாரன் தன்னோடு இனிமையான மதுர வசனங்களாற் பாஷித்துத் தன்னைக் காந்தர்வ விவாகம் புரிந்து மனோல்லாசமா யிருப்பதுபோல கனவு கண்டு ஆ! எனது ஆசை நேச விஸ்வாச மிகுந்த நாயகா யான் உம்மை விட்டுப் பிரிந்து அரை நிமிஷமாயினும் சயனித்திருப்பனோ? இதோ யானும் உம்முடன் வருகிறேனென்னும் பேராசையால் அவன் கையைப் பிடிப்பதுபோற் றிடீரென வாய்குளறி எழுந்திருக்க ஒன்றுந் தோன்றாமல் நாணத்துடன் தன்னைத்தானே பழித்து ஆ! ஹா! இஃதென்ன ஆச்சரியம்? பேதை மனமே இத்தகைய அற்ப சந்தோஷமெய்தி அவனியோர் பழித்தற்கேற்ப வீணெண்ணங் கொண்டனையே, ஈதுனக்குநீதியோ? வென, தன்னைத்தானே நிந்தித்து பின்னுந் தான் கண்டது கனவோ நினைவோவென கலவரத்துடன் சந்தேகித்து ஒருவாறு மனந்தேறி யிருந்தனள்.

அங்கம் 1. காக்ஷி 2.

தேசம்—பாஞ்சால தேசம்.

கதாநாயகர்.

இராஜன் சாந்தசீலன்.

ருபசுந்தரன்—மந்திரி—பிரதானியர்.

இங்ஙனம் இம்மாதரசியின் நிலை இவ்வாறிருக்க பாஞ்சால தேசத்தரசனாகிய சாந்தசீல மகாராஜன் அருந்தவத்தாற் பிறந்து அந்தரத்துலாவும் கந்தர்வனோவெனுஞ் சந்தேகத்துடன் அவனியோர் புகழ்ந்துரைக்கும் அழகானந்த தேஜஸமைந்த ருபசுந்தரன் அறுசுவைப் பதார்த்தத்துடன் அமுதருந்தி தனது மாளிகையில் அமைந்திருக்கும் மலரணை மஞ்சத்திற் றனிமையாக சயனித்திருக்கையில் அந்தர மகளிரோ? கந்தர்வ ஸ்திரீயோ? வென செந்தமிழ்க்கவிஞரும் சந்தேகித்தவராய்ப் புகலரும் அழகானந்த தேஜஸமைந்த காமசௌந்தரியெனும் கன்னிகை தன்னை நந்தவனத்திற் கண்டு தன்னுடன் மதுரமாகிய இனிய வசனங்களால் பாஷித்து அழைத்துச் சென்று காந்தர்வ விவாகம் புணர்ந்து மனோல்லாசமாயிருப்பதுபோற் கனவு கண்டு ஆ! எனது அன்புக்கிசைந்த சரசநாயகி, நாம் நமது நகருக்குச் செல்வோம் வருவாயென பாஷித்து வாய்குளறி எழுந்திருந்தயலுதோன்றுந் தோற்றமல் இஃதென்ன ஆச்சரியம் என்னுடன் மனோல்லாசமாய் விளையாடிக்கொண்டிருந்த பிராண நாயகி எங்ஙனமென்று வெறியனைப்போற் பிதற்றுகையில் அருகிலிருந்த நண்பர்களனைவரும் விழித்துக்கொண்டு எமது அரசபுத்ரா! நீவிர் யாது காரணமாய் வாய் பிதற்றலானீரோ? என்று வினவுகையில் இராஜகுமாரன் சொல்வதாயினன்.

ருபசுந்தரன்:—எனது அன்பிற்கிசைந்த நண்பர்காள்! யான் என்னவென மொழிகுதும். அன்றி, உரைப்பினும் நீங்கள் நம்பத்தக்கவருமல்ல, எனது மனக்குறையைத் தவிர்ப்பவருமல்ல, எனது ஆசை நாயகியை அழைத்துக்கொண்டு வருபவருமல்லவே, அவ்விதமாயினும், என்னை வற்புறுத்திக் கேட்டதாலாய பயனென்? என் விதியை யானே அனுபவிப்பதன்றி பிறரிடத்திற் புகல்வது மதியீனமன்றோ?

என, ஆற்றொணு விசனமுற்ற மனத்தினனாய் மொழிந்தவையனைத்தும் கவனித்துணர்ந்த தோழர்கள் ஆச்சரியமெய்தி எமது

இராஜகுமாரியாகிய இளஞ்சிங்கமே! உமக்கு எத்தகைய இடையூறு நேரிடு தாயினும் ஒரு விநாடியிற் தீர்த்து நின் மனக் கலக்கமகற்றி யாதோர் ரக்ஷித்தபின்னர் யாங்கள் அமுதருந்துவோம்; நீவிர் இச்சந் தைச்சமந்திரியோமென்றும் மாலாஜசமர்த்தினை யாவும் எம்ம த்திரமோ புகன்றும் இம்மாநிலத்தைச் சுமக்கும் ஆதிசேடனும் மன மிரளும்படியாக கர்ஜித்து ஆர்ப்பாட்டஞ் செய்ய ரூபசுந்தரன் களி ளித்து இஞ்சிற்று தைரியமடைந்து நமது உயிரிருக்கும் வரையில் நமக்கு யாதொரு குறையுமின்றி குவலயத்திற் கீர்த்திப் பிரகாச மாய் வாழ்ந்திருப்ப தன்மையன்றி நாம் நினைத்த கன்னிகையை அழைத்து வருவதற்கும் "துணையோடல்லது நெடுவழி போகேல்" என்பதுபோல, இவர் சகாயமின்றித் தனியாய்ச் செல்வோமாகில் நன்கல்லவென, தன் மனக்குறிப்பினை சிநேகிதர்கட்குப் புகல்வதா யினன்.

119037

ரூபசுந்தரன்:—நேயர்காள்! யான் இன்றிரவு அமுதருந்தி மலரணை மஞ்சத்திற் சயனித்திருக்கையில், ஓர் அற்புதமாகிய கனவு கண்டு திடுக்கென்றெழுந்து திகைப்பதாயினேன். அஃதியாதெனின் யான் வனவாசியாய் வடதிசை மார்க்கத்தை நாடி சில தூரஞ் செல்கையில் வழியிலெதிருற்ற ஓர் ஆரண்யத்தில் விருக்ஷங்க ளடர்ந்து விலங்கினங்களும் பறவையினங்களும் வாசஞ் செய்வதாயினும் மனித சஞ்சாரமின்றிய கானகத்தில் யான் தனிமையாய்ச் சென்று பசியாற் களைத்து நாவரண்டு தண்ணீரருந்துவதற்கு தாமரைப்பொய்கையை நாடிச்செல்ல, அங்ஙனம் ஜோதியானந்த மின்னற் பிரகாசமாய்த் துலங்குந் தன்மையாய் சுந்தரானந்த முகவஜிகா தேஜஸமைந்த ஓர் கன்னியைக் கண்டு மனோல்லாசமெய்தி வயற்றுப் பசியால் மெலிவுற்ற அன்னக்களை "ஆதித்தனைக்கண்ட பனியேபோற்" தீர்ந்து, ஆனந்தசாகரத்தில் மூழ்கிய மனத்தினனாய்ச் சந்தோஷித்து இந்த அழகான்ற சொரூபியை எவ்விதமாயினும் நமதுதேசத்தில் அழைத்துக் கொண்டு வந்து திருமணஞ் செய்து பெருமையுடன் மனோல்லாசமாய் வாழ்ந்திருப்பதே பாக்கியமென யோசித்து, அருகிற் சென்று விசாரிக்க அம்மாதரசி என்னைக் கண்டவுடனே ஆசைநேச விஸ்வாசமாய் அழைத்துச் சென்று அறுசுவைப் பதார்த்தத்துடன் விருந்தமுதளித்து அருந்தச் செய்து தாம்பூலந் தந்து வசந்த மண்டபத்தில் உட்காரச் செய்து தனது சவிஸ்தாரம் யாவும் புகன்று தன்னை ஓர் இராக்ஷதன் அழைத்துக்கொண்டு வந்ததாகவும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் யான் மனமிரண்டு, பெண்ணே! நாம் இத்தருணமே நமது தேசத்திற்குச் செல்வோம் வருவாயென் றிசைப்ப,

அம்மாதரசியும் அவ்வாறே நன்கெனச் சம்மதித்து என்னுடன் வருவதாக கனவு கண்டு விழித்தெழுந்து ஒன்றுந் தோற்றாமல் மதிமயங்கலாயினேன். ஆகையால் இத்தருணமே நாம் சென்று அந்தக் கன்னியை அழைத்துக்கொண்டுவரவேண்டுமென யோசிக்கலாயினேன்.

என, மொழிந்தவை யனைத்துங் கவனித்த நேயர்களனைவரும் ஆச்சரியமடைந்து அப்பப்பா என்ன வார்த்தை பகர்ந்தனை. எப்புவியோரும் ஒப்பாத அற்ப சந்தோஷத்தினால் ஆரண்யஞ் சென்று வன விலங்கினங்களுக் கிரையாவதுபோல, அநியாயமாய் அசுரன் கொண்டுவந்த கன்னியை இச்சித்து ஆவி இழப்பத் துணிவது காண்போ ரிகழுந் தன்மையன்றோ? அன்றியும், அறியாத்தன்மையால் நாமனைவரும் அந்தக் கன்னியைக் கொணரும்பொருட்டு ஆரண்ய மணுகில் அசுரன் கண்ணுற்றால் நம்மையெல்லாங் கொன்றுமென்று தின்றுவிடுவானாகில் முதலுக்கே மோசமாய் ஆவிக்கபாயமணுகில் அம்மாதரசியை யார் மணஞ் செய்துகொள்வது. அரசபுத்திரா "இளங்கன்று பயமறியாதெனுந் தன்மையாய்" வீணேயாட்டாக விபரீத ஆபத்திற் சிக்கி அலைச்சற்படுவது நன்கல்ல, அன்றியும், உனக்கு இளம்பருவ வாலிப திசையாகையால் "விட்டிற்பூச்சி விளக்கொளியில் வீழ்ந்து மடிவதற்கு அபேக்ஷிப்பது போல" "மனம்போன போக்குக்கு மறு மார்க்கமில்லை" யென்னுந் தன்மையாய் நின் மனதிற் கிசைந்தவாறு புகல்வதாயினை. ரூபசுந்தரா! நீ கனவிற்கண்ட பெண்ணாசையை மறந்துவிடுவாயாகில் இன்னுஞ் சில நாட்சென்றபின் நின் தந்தையானவர் கந்தர்வ ஸ்திரீயினுஞ் சிறந்த அழகானந்த ரூபம் வாய்ந்த கன்னியை உனக்குத் திருமணஞ் செய்குவரென பற்பல விதமாகியநீதி, சாஸ்திரங்களால் நன்மதிப் புகன்றுங் கவனியாத இராஜகுமாரனாகிய ரூபசுந்தரன் கனவிற்கண்ட கன்னியின்மீதுற்ற ஆசையினால் நேயர்கள் புகன்றவை யனைத்தும் கவனியாமல் அவர்களையும் வெறுத்து வெறிபூண்டோற் பற்பல விதமாய் பிதற்றிக்கொண்டிருந்தனன்.

இங்ஙனம், ரூபசுந்தரன் நினைவு இவ்விதமாய்ச் சிதறுண்டிருக்கையில் சாந்தசீல மகாராஜன் மைந்தனிருக்கும் விகார குணத்தைக் கண்ணுற்ற வியப்புற்றவனாய்க் கலவரத்துடன் சந்தேகித்து வினவுதலாயினன்-

சாந்தசீலன்:—இந்திர மகளிரெனுங் கந்தர்வ மாதர் மகிழ்ந்து நீந்தி ழும் சிந்தை களிகூர்ந்து மனமுவந்து விளையாடுஞ் செந்தாமரைக்கயத்திற் ஜனித்த முத்து சரத்திற் குவளைமயாய் எனது

சந்ததி பெருக சந்திரசேகரன் கிருபையால் வந்துதித்த மைந்தா! நின் சிந்தை மெலிந்து "நீரற்ற தாமரைச் சருகுபோல" நின் திருவதன வெண்ணிலவு மழுங்கி மன வியாதியாற் பீடித்த வறுமையாளனைப்போற் தேகமிளைத்து சந்தோஷமிகுந்திய சித்தாக்கிராந்தனாய் மனவிசாரத்துடன் அன்னாகாரம் புசியாமல் அவனியோ ராச்சர்ய மெய்த தலை குனிந்தவண்ணமே பூமியைப் பார்த்துக்கொண்டு பித்தனைப்போற் புத்தி சிதறி சித்தமிரண்டு இத்தகைய விபரீத மனவிசார மெய்துங் காரணம்யாதோ ? யான் கவனித்துணர்க நின் மனக் குறிப்பினை யென்முன் விபரமாய்ப் புகல்வாயாகில், யான் அவற்றை நிறைவேற்றுவேன். என, மொழிந்தவை யனைத்துங் கவனித்த ருபசுந்தரன் தந்தையைப் பணிந்து சொல்வதாயினன்.

ருபசுந்தரன்:—எந்தாய் உலகினைப் புரக்கு முமது மைந்தனாகிய என் மன வியாகுல மொன்றுளதாயது. அதை யான் விபரமாய்ப் புகலுதும், கவனமாய்க் கேண்மின் ! அஃதியாதெனின் ! யான் ஓர்நாள் சயனித்திருக்கையில் அழகானந்த முகவசீகர தேஜஸமைந்த ஓர் கன்னியைக் கண்ணுற்று மனோல்லாசமாய் நமது நகரத்திற் கழைத்துக்கொண்டு வருவதுபோல கனவுகண்டு விழித்தெழுந்து ஒன்றும் தோற்றாமையால் மன விசாரத்துடனிருக்கின்றேன். அன்றியும், சந்ததமும் என் கண்முன் அப்பெண் நிற்பதுபோல தோற்றுகிறது. ஆகையால் அந்தக்கன்னி சுயரூபத்துடன் என்முன் வந்து என்னைத் திருமணஞ்செய்துகொண்டு பெருமையாய் வாழ்ந்தாலன்றி என் ஜீவன் நிலைப்பது அரிதென்றுணர்வீர்.

என, மன வியாகூலத்துடன் மொழிந்தவையனைத்துங் கவனித்தசுந்தரசீலமகாராஜன் மந்திரி பிரதானியருடன் ஆலோசித்து சித்திரிகரை வரவழைத்து அத்தருணமே தனது மைந்தனாகிய ருபசுந்தரனைப்போற் படமெழுதி காற்றை நிகர்த்த வேகத்தன்மையையுடைய தூதுவரிடந் தந்து சகல தேசத்தரசர்களுக்குங் காண்பித்து அவ்வரச புத்திரிகளின் திருவுருவத்தையும் படத்தி லெழுதிக் கொடுக்கச் சொல்லி வாங்கிக்கொண்டு வருவீரெனப் புகல, அரசன் வாய்மையை யுணர்ந்த தூதுவரும் அவ்வாறே நன்கெனச் சம்மதித்து பாஞ்சால தேசத்தை விடுத்து ஆரண்ய மார்க்கமாய்ச் சென்று யாவரும் தனித்தனியாய்ப் பிரிந்து அங்க, வங்க, கலிங்க, காஸ்மீர, நேபாள, மச்ச, மராட, மலையாள, கேகய, கோசல, பப்பிர, ஜோனக, சிங்கள, துளுவ முதலாகிய இன்னும் பற்பல தேசங்களினுஞ் சென்று

ஆங்காங்கு அரசுபுரியும் இராஜாக்களுக்கெல்லாம், ரூபசுந்தரன் திருவுருவப் படத்தைக் காண்பித்தி சாந்தசில மகாராஜன் புகன்ற திருமண சுபசெய்தி யாவும் புகன்றனர்.

இங்ஙனம் ரூபசுந்தரன் திருவுருவப் படத்தையும் தூதுவர் மொழிந்த சுபசெய்தி யனைத்தும் கவனித்த அரசர்களனைவரும் அக மகிழ்வெய்தி இந்தப் படத்திலிருப்பவன் அழகானந்த ரூபவஜீகர தேஜஸமைந்த திருவுருவத்தைக் ககனத்துலாவும் கந்தர்வ ஸ்திரீகள் கண்ணுற்றாலும் மதிமயங்குவரெனின் மாநிலத்தோர் காணின் லெத்தகைய விருப்பமுறுவரென வியப்புற்று தமது அருந்தவப் புத்திரிகட்குக் காண்பிக்க அவர்களும் ஆனந்த சாகரத்தில் மூழ்கியுமனத்தினராய்க் களிப்புற்று இத்தகைய அழகானந்தனை எத்தருணம் மணம் புரிவோமெனும் மனமயக்க முடையவராய்த் தமது திருவுருவப் படத்தையுந் தந்தனர். அந்தந்த அரசர்கள் தமது கருத்தையும் தூதுவருக்குப் புகன்று தமது அருந்தவப் புத்திரிகளின் அழகானந்த ரூப சௌந்தர திருவுருவப் படத்தையுந் தந்தனுப்ப தூதுவர்களனைவரும் மனோல்லாசமாய்த் தமது பாஞ்சால தேசத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

இங்ஙனம் சாந்தசில மஹாராஜன் மந்திரி பிரதானியருடன் கெர்லுவமர்ந்து துஷ்டநிக்ரக சிஷ்டபரிபாலனஞ்செய்து அவனியோர் புகழ அரசுரிமை புரியினும் தனது அருந்தவப் புத்திரனாகிய ரூபசுந்தரனிருக்கும் விகார குணத்தைக் கண்ணுற்று மனம் பொறுதவனாய்க் கிலேசத்துடன் ஆற்றொணு விசாரத்துடன் மனங் கசந்திருக்கையில் தூதுவர்களும் வந்தமையால் மந்திரி பிரதானியர் மகிழ்வெய்தி மன்னன்பாற் றெரிவிக்க சாந்தசில மகாராஜன் மனோல்லாசமெய்தி தூதுவர்களை வரவழைத்து சென்ற காரியம் ஜெயந்தானோவென்று வினவ, அவர்களனைவரும் தாம் அந்தந்த தேசங்களிற் சென்று அரசர்களை வினவியதும்; அவர்கள் தமது புத்திரிகளின் திருவுருவமெழுதிய படத்தைக் கொடுத்துப் புகன்ற திருமணவைபவ சுபசெய்தியனைத்தும் விபரமாய் மொழிந்தனர். அப்பகல் சாந்தசில மகாராஜன் தூதுவராற் கொணர்ந்த திருவுருவப் படத்தை மந்திரியின் கரத்திற்றந்து தனது மைந்தனுக்கிசைந்த கன்னியை கண்டுணர்ந்து வருவீரென்றிசைப்ப, அமைச்சனும் அவ்வாறே நன்கெனச் சம்மதித்து இராஜகுமாரனாகிய ரூபசுந்தரனைத் தனிமையாக நந்தவனத்தில் அழைத்துக்கொண்டுவந்து வசந்த மண்டபத்தில் உட்கார்ந்து மனோல்லாசமாய் நன்மொழி பாஷித்துக்கொண்டு இராஜ புத்திரிகளின் திருவுருவமெழுதிய படங்களைக் கரத்திற்றந்து எம்து

இராஜபுத்திரா! நின் மனதிற்கிசைந்த கன்னியைத் தெரியப்படுத்தீராயில் இத்தருணமே வரவழைத்து மங்களானந்தமாய்த் திருமணஞ் செய்குதுமென் றிசைப்பதாயினன்.

ரூபசுந்தரன்:—(படத்தைப் பார்த்து) மந்திரி! இஃதென்ன வேடிக்கை "அழுகிற பிள்ளைக்கு வாழைப்பழந் தருவதுபோல" என தன்புக்கிசைந்த சுந்தரியை நினைந்து மனவிசாரத்துட னிருக்கையில் இந்தப் படங்களைக்கொணர்ந்து என் கரத்திற் றந்தனையே இது என்னிடம் மதுர வசனங்களாற் பாஷிக்குமா? மனமகிழக்கொஞ்சுமா? குலாவுமா? குவலயத்தோர்களிற் சிறப்பெய்திய அறிவிற்சிறந்த மஹாராஜாக்களுக்கு மதிபுகட்டு மந்திரி! என தன்புக்கிசைந்த அழகாரைந்த முகவசீகர தேஜஸமைந்த மாதரசி இதோ என்னெதிரில் அருபியாய்த் தோற்றுகின்றனள். நிதானமாய்க் கவனிப்பீர் என, மொழிந்தவை யனைத்துங் கவனித்த மந்திரி வியப்புற்று, இஃதென்ன விபரீதமோ? இராஜபுத்திரன் நினைவு இவ்விதமாய்ச் சிதறுண்டனவென, தனக்குள்தானே யோசித்து மன வியாகூலத்துடன் அரசன் முன்வந்தமையால் சாந்தசில மஹாராஜன் மந்திரியை அருகிலழைத்து தனது மைந்தனுக்கிசைந்த கன்னியைக் கவனித்துணர்ந்தனையோவென்க, மந்திரி மன வியாகூலத்துடன் அரண்மனையிலுள்ளோரனைவரும் கவனித்துணரும்படியாகப் புகலுவதாயினன்.

மந்திரி:—அரசே! யான் உமது வாய்மைக்கேற்ப இத்திருவுருவப் படங்களை உமது அருந்தவப் புத்திரனாகிய ரூபசுந்தரனுக்கு காண்பித்து உமக்கிசைந்த கன்னியைத் தெரியப்படுத்துவீ ரென்க தனக்கிசைந்த கன்னி அருபியாய் எதிர்தோற்றுகின்றனள், அம்மாதரசி சயரூபத்துடன் தன்னெதிரில் வந்தால்காளியோர் புகழ்ந்துரைப்பச் சிறப்புற்றோங்கும் திருமணஞ் செய்துக் கொள்வேனேயன்றி இந்தப்படங்களால் யாதொருபிரயோஜனமுமில்லையென் றிசைத்து முன்போலவே வெறியனைப்போற் பிதற்றிக்கொண்டிருக்கின்றனர். இவ்விபரீதத்திற்கு யாமென் செய்குதும். எனமொழிந்தவையனைத்துங் கவனித்த சாந்தசில மஹாராஜன் மனமெலிந்து தனது அருந்தவப் புத்திரனாகிய ரூபசுந்தரனை அருகிலழைத்து வினவுதலாயினன்.

சாந்தசிலன்:—மைந்தா! நீ இத்தகைய மன சஞ்சலம்வாய்ந்து மயக்கமுற்ற வெறியனைப்போற் பிதற்றுவதை கவனிக்கில் யான் முன் ஜனனத்திற் செய்த ஊழ்வினைப் பயனின் கொடுமையாகுதோவென, நினைப்பதாயினேன், அஃதேதெனின் எனது அரசுரிமைக்கு மைந்தனில்லையென்க, சிந்தை மெலிந்து சந்திரசேகரன் இரு

பாலனைக்கந்தர்ப்பனை யீன்றும் மந்த மதி வாய்ந்த அந்தகனென அவனியோர் பழித்தற்கேற்ப நின் மனதின் கருத்திவ்விதமாய்ச் சிதறுண்டிருக்குங் காரணம் யாதோ? என மன வியாகூலத்துடன் சிந்தை மெலிந்து துயருற்றிருக்கையில், மந்திரி பிரதானியரனைவரும் அரசனைத் தேற்றி அஞ்சேலென ஆதரித்து, வேந்தே! நின் மைந்தனாகிய ரூபசுந்தரன் வெறியகல்வதற்குத் தகுந்த மாந்திரிகர்களைக் கொண்டு சௌக்கியப்படுத்துவோமென் றுரைப்ப, அருகிலிருந்த ரூபசுந்தரன் புன்னகைபுரிந்து சொல்வதாயினன்.

ரூபசுந்தரன்:—அறிவிற்சிறந்த அமைச்சர்காள்! நீவிர் பகர்ந்தவை யுணர்ந்தோர் நகைப்பதற்குத் தடையுளதோ? "மந்திரத்தால் மாங்காய் விழுமோ" வென மாநிலத்தோர் புகலும் பழமொழியைக் கவனித்துணர்கிலீரோ? அன்றியும் யான் கனவிற் கண்ணுற்ற அழகார்ந்த தேஜஸமைந்த மாதரசி இதோ என்னெதிரினில் அரூபியாய்த் தோற்றுகிறாள். இக்கன்னிகை சுயரூபத்துடன் வந்து என்னைத் திருமணம் புரிவாளாகில் அத்தருணமென்து ஆவிநிலைக்கு மன்றி யெனதுயி ருடலிற் றரிப்பதுண்மையன்று. என மொழிந்தவையனைத்துங் கவனித்த யாவரும் மன வியாகூலத்துடன் விசனசாகரத்தி லாழ்ந்தவராய் இராஜகுமாரனுக்கு இத்தகைய மனமயக்க மெய்துங் காரணம் யாதோவென கலவரத்துட னிருந்தனர். இவ்வித விபரீதத்தைக் கண்ணுற்ற பகலவனும் பரிதாபமாய்ச் சென்றதுபோல் மேற்றிசைக் கடலில் மறைந்தனன்.

அப்பால் கொலு கலைந்தவுடனே யாவரும் அவரவ ரிருப்பிடமேகியபின்னர், அரசன் முதலானோரும் தாமரைத் தடாகத்திற் சென்று ஸ்நானபான கேமநிஷ்டை யாவுமுடித்துக்கொண்டு போஜனசாலையிற் சென்று சயம்பாகிகளால் சமைத்திருக்கும் நாவுக்கினிமையான கார்த்தல், புளித்தல், கைத்தல், உவர்த்தல், துவர்த்தல், இனித்தலென்னும் அறுசுவைப் பதார்த்தங்களுடனும் திவ்யான்னம் புசித்து அவரவர்கட்கிசைந்த மலரணை மஞ்சத்திற் சயனித்திருந்தனர்.

இங்ஙனம் நிற்க, ரூபசுந்தரனுக்கு கனவிற்கண்ணுற்ற கன்னியின்மீதுற்ற ஆசை நீங்காமல் மனமயக்கத்துடன் நந்தவனத்திற் சென்று எந்தன் பிராணநாயகி இங்ஙனமேனும் சுயரூபத்துடன் வந்து என்னுடன் நன்மொழி புகன்று அஞ்சேலென ஆதரித்திரக்ஷிப்பாளோவெனும் பேராசையால் பற்பலவிதமாய்ப் பிதற்றிக்கொண்டிருக்கையில் இவனுடைய விகார குணங்களைக் கண்ணுற்ற பூரணச்

சந்திரன் பொற்பிரகாசம்போற் ஜொலிக்க அதற்கேற்றாற்போல் தென்றலும் ஜில்லென்று வீச இராஜகுமாரனாகிய ரூபசுந்தரனுக்கு [illegible]லர்ந்து ஆ! இஃதென்ன மதியமும் என்மேற் சினந்து காய்ந்து தென்றலும் வீசுது தேகமுங் கசுது என்து ஆசைநேச விலாச மாதரியும் என் கண்முன் தோற்றுவதும் மறைவதுமாயிருக்கின்றனள். ஆ! என் தலைவிதியே யானென் செய்குவேன் ஆவி நிலைப்பதரிதாகத் தோற்றுதேயென, பித்தனைப்போற் பிதற்றிக்கொண்டு கானக மார்க்கமாய்ச் செல்வதாயினன்.

இடம்—கானகம்.

கதாநாயகர்.

ரூபசுந்தரன்—காமசௌந்தரி

திருடர்கள்

வீரகேசரி—சூரசேனன்

அப்பால் ரூபசுந்தரன் ஆரண்ய மார்க்கமாய்ச் செல்கையில் வழிப்போக்கரை அடித்துப் பொருள்பறிக்கும் கள்வராகிய வீரகேசரி, சூரசேனனென்னும் இரண்டு திருடர்கள் அம்மார்க்கமாய்வருகையில் ஆடை ஆபரண சிங்காரலங்காரமாய் வருகின்ற இராஜகுமாரனைப் பார்த்து ஆச்சரியத்துடன் ஆலோசிப்பதாயினர்.

சூரசேனன்:—அண்ணேன்! அதோ பார்த்தீரா! யாவனோ ஓர் அரசன் வருகின்றனன். ஆயினும் அவனியைப்பரிபாலனஞ் செய்யும் அரசர்கள் இரவில் தனியாய் வருங் காரணம் யாதோ? அன்றியும் வழிப்போக்கனாயிருந்தால் இத்தகைய விலையுயர்ந்த ஆடை ஆபரண சிங்கார பூஷணாலங்காரமாய் வருவானோ? இஃதுண்மையாதென கவனித்துணர்வீர்.

வீரகேசரி:—தம்பீ! நீ புகன்றவை யுணர்ந்த எனக்கும் அவ்விதமே சந்தேகமாயிருக்கின்றது. ஆயினும் அருகிற் சென்று விசாரிப்போம்.

சூரசேனன்:—அண்ணேன்! யாவராயினும் நமக்கென்ன? வழியிற்செல்வோர் மனந்துடித்து மரணமெய்த அடித்துப் பொருள்பறிக்கும் நமது குலத்தொழிற்குப் பழுதாகாமல் அவனைச் சரிப்படுத்திவிடுவோம். என இவ்விருவரும் பர்ஷித்துக்கொண்டு நல்லுயிரைப் பற்றவரும் நமதூதரைப்போற் சந்தோஷமாய் வருவதைக் கண்ணுற்ற இராஜகுமாரன் மர்மமுணராதவனாகையாலும்,

கனவிற் கண்ணுற்ற கன்னியின்மீதுற்ற ஆசையெனும் மயக்கத்தாலும் மதிசிதறுண்டவனாகையால் வருபவரைத் திருடரென்றுணராமல் வழிப்போக்கரென மதித்துச் சொல்வதாயினன்.

ரூபசுந்தரன்:—ஐயா! நீங்கள் வரும் வழியிற்காளமேகத்தை நிகர்த்த கூந்தலும், பூரணச் சந்திரோதயம்போன்ற வதன சிங்காரமும் முல்லையரும்பெனத் துலங்கும் பல்வரிசைகளும் கொவ்வைக் கனியை நிகர்த்த இதழலங்காரமும் வள்ளைக்கொடியில் மின்மினிப் பூச்சி பிரகாசிக்குந் தன்மையாய்த் துலங்கும் செவியலங்காரமும் வாய்ந்து பொற்பதுமையைப்போன்ற அழகானந்த தேஜஸமைந்த கன்னியைக் கண்ணுற்றீரோ.

என, நவின்றமையுணர்ந்த கள்வரிருவரும் கலகலவென சிரித்து அடடா! நன்மொழி பாஷித்தனையே மூடசிகாமணி ஆவியைப் பற்ற அந்தகன் வந்தழைப்பின் அடுத்த கிராமத்திலிருக்கும் எனது அன்பான உறவினர் க்ஷேமலாப மெவ்வா றிருக்குதென வினவுந் தன்மையா யிருக்கின்றனவே! வழியில் போவாரை அடித்துப் பொருள்பறிக்கும் கள்வராகிய யாங்கள் எமது குலாசார வழக்கம் போல உன்னைக்கொன்று உன்னிடமிருக்கும் ஆடை ஆபரணங்கள் பொன்பொருளனைத்தும் அபகரித்துச் செல்வதற்கு வந்தோமென யோசித்துணராமல் ஏதேதோ பாஷிக்கின்றனையே மூடசிகாமணியென புகன்றதை கவனித்துணர்ந்த இராஜகுமாரனாகிய ரூபசுந்தரன் திடுக்கிட்டு ஆ! விதிவசமே இஃதென்ன விபரீதம்! எனது ஆசைநேசனின் வாசமிகுந்த அன்பான சுந்தரியைக் காண்பதற்கு ஆரண்ய மார்க்கமாய் வருகையில் ஆவிக்கபாயமெய்தி முதலுக்கே மோசமாகும் போற் றோற்றுதே இவ்விபரீதத்திற்கு யாது செய்குதுமென மனமெலிந்துக் கண்ணீர்த் ததும்பிக் கோவெனக் கதறியழுவதைக் கவனித்துணர்ந்த கள்வரிருவரும் பரிதாபமுடையவராய் அவனை அஞ்சேலென ஆதரித்து இவன் யாதோ ஓர்கன்னியின்ஆசையால் ஆரண்ய மார்க்கமாய்ச் செல்வதாயினன். ஆகையால் இவனைக் கொல்வது நன்கல்லவென மதித்து வீரகேசரி ரூபசுந்தரனைப் பார்த்து இனிய வசனங்களால் நன்மொழி யுரைப்பதாயினன்.

வீரகேசரி:—அப்பா! உன்னைப் பார்த்தால் பரிதாபமாய்த் தான் தோற்றுது. ஆயினும் எமது குலாசார தொழிற்குரித்தாகிய தொழிலினை விடுத்திலோம். ஆகையால், நீ அணிந்திருக்கும் ஆடை ஆபரண பூஷணங்களனைத்தும் கழட்டித் தருவீராயின் உன்னை ஆவியுடன் அனுப்புவோம். இல்லாவிடின் இவ்வாளினால் உன்னைக் கொ

ன்று இத்தருணமே உனதுயிரை அந்தகனுலகுக் கனுப்புவோம் என மொழிந்த வார்த்தையைக் கவனித்த ரூபசுந்தரன் யாதும் புகல நாவெழாமல் சித்த பிரம்மையுடன் மனமிரண்டு உயிரற்றசவத்திற் குவமையாய் மரம்போலசைவற்றிருந்தனன்.

இங்ஙனம் ரூபசுந்தரன் நிலைவு ஆற்றொணு ஆபத்தாயிருக்க கள்வரிருவரும் நரிக்கூட்டங்களைப்போல் ரூபசுந்தரனை மடக்கிக் கொண்டு அவனணிந்திருந்த நவரத்தின கசிதமயமாய் விளங்கும் ஆடையாபரணங்களனைத்தும் பிடுங்கிக்கொண்டு காற்றாய்ப் பறந்தோடிவிட்டனர்.

இங்ஙனம் நிற்க ரூபசுந்தரன் நிலை இவ்விதஆபத்துற்று மனமெலிந்தவனாய் நிராதத்துயரிலாழ்ந்துத் திகைத்து ஆ! விதிவசமே ஆசை நாயகியைக் காண ஆரண்ய மார்க்கமாய்ச்செல்ல ஆவியைப் பற்றும் அந்தகன் தூதரைப்போல் வந்த கள்வர்கள் ஆடை ஆபரணங்களைப் பறித்துக்கொண்டு சென்றனரே, இவ்விபரீதத்திற்கு யாது செய்குதுமென மனவியாகூல விசாரத்துடன் வருகையில் அந்த ஆரண்ய மார்க்கத்தில் ஓர் நந்தவனம் தோற்றக் கண்ணுற்று அங்ஙனம் சென்று தாமரைப்பொய்கையி லிறங்கி ஸ்நானபானமே நீர்நிலையாவும் முடித்துக்கொண்டு வசந்த மண்டபத்திலவர்தாசற்று நேரம் உட்கார்ந்து நமக்கித்தகைய ஆபத்தெய்தியதற்குக் காரணம் யாதெனப் பகருதுமென, மன சஞ்சலத்துடனிருக்கையில் அங்ஙனம் விளங்கும் சோலையில் விளங்கும் விருக்ஷங்களிற் காய்த்துக் கனிந்துள்ளதாய மதுரமாகிய இனிமைசேர் கனிவர்க்கங்களைப் பறித்துப் புசித்துச் சுனைநீரருந்தி ஒருவாறு மனக்களிப்பெய்தியவாறு புளமகிழ்வித்த தென்றற்காற்று வீசுதற் கினிமைபொருந்திய சோலைகளில் விளங்கும் மா, பலா, வாழை, தென்னை, கமுகு, வில்வம், பாதிரி, தேக்கு, ஆல், அரசு, புன்னை, மகிழம் சந்தனமரம் முதலாகிய விருக்ஷங்களின் கிளைகளிற் குலவிய மயில், குயில், காடை, கவுதாரி, நாகணவாய்ப்புள், பஞ்சவர்ணக்கிளிகள் முதலாகிய பறவையினங்கள் தத்தம் குரலொலி தொனிக்கிசைந்த பண் முதலாகிய பற்பல வித ராகத்தாலும் பாடுஞ் சங்கீத காயனங்களைக் கேட்டு ஆனந்தசாகரத்தில் மூழ்கிய மனத்தினனாய் மகமகிழ்ந்து அங்ஙனஞ் சுற்றித் திரிந்து அச்சோலைகளிற் புஷ்பித்துள்ளதாகிய மல்லிகை, முல்லை, இருவாக்ஷி, செண்பகம், அல்லி, அசோகு, கொன்றை, தும்பை, கோங்கு, மந்தாரை, குடமல்லி, தொத்துமல்லி, குண்டுமல்லி, அரும்பு, ரோஜா, பாரிஜாதம், மனோரஞ்சிதம், மருவு, மருக்கொழுந்து, தவனம், மன்மதபாணம், அல்லவலரி, செவ்வலரி, கஸ்தூரி, தாழை, மகிழம்,

குரிவேர் நந்தியாவட்டை, நாகலிங்க மாமலராகிய நறுமணம்வீசும் மணமலர்களின் விநோதங்களனைத்துங் கண்ணுற் றுளமகிழ்வெய்தியவனாயினும் தான் கனவிற்கண்ட கன்னிகையைக் காண்பதற்கு ஆவலுற்றவனாகையால் எத்தகைய விநோதங்களைக் காணினும் சற்றேனும் மனமகிழ்வின்றியவனாயிருந்தனன்.

இங்ஙனம் ரூபசுந்தரன் இவ்விதமாய்ப் பித்தனைப்போற் பிதற்றிக்கொண்டிருக்கையில் இராக்ஷதனாற் குகையில் வசித்திருக்கும் காமசௌந்தரி அன்றையதினம் விடியற்காலையிலெழுந்து பொற்குடத்தைக் கரத்திற்றாங்கி ஜலங் கொணரும்பொருட்டு தாமரைப் பொய்கையை நாடி வருகையில் அங்ஙனம் ரூபசுந்தரன் வெறியனைப்போற் பாஷித்துப் பிதற்றிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்ணுற்று அச்சத்துடன் அங்ஙனமே சற்றுநேரம் நிதானித்து உற்றுப்பார்த்து யோசிப்பதாயினள்.

காமசௌந்தரி :—அனுதினமும் நமது கனவிற்றோன்றும் மஹானுபாவ ரிவர்போற் றோற்றுது. இவர்தான் நமக்குகந்த மணாளன். அன்றியும் இவர் தரணியில் வசிக்கும் நராம்சனல்ல, அந்தரத்துலாவும் கந்தர்வனோ? ககனத் தமரர்கோனாகிய இந்திரனோ? கந்தஸ்வாமியோ? மன்மதனோ? நம்மை மணம்புரிய வந்தனர். ஆயினும் நாமிவரை நேரிற்கண்டு வசனிப்ப தியல்பன்று, அஃதேனெனின்! விபசாரத்வ விலைமாதரெனும் அற்பஸ்திரீகளாகிய பொதுமகளாயின் அழகமைந்த புருஷரைக் காணில் பின்தொடர்ந்துபேசவாரம்பித்து பூவையர் நகைப்ப இழிவுறுவர். ஆகையால் கற்புடைய மகளிர்கட்கிழகன்று. மனதிற்கிசைந்த மதனரூபனாயினும் மௌனிமாயிருந்து அச்சம் நாணம் மடம் ஒழுக்கம் முதலிய கற்பிலக்கண முறைப்படியே கருத்தைச் சிதறவொட்டாமற் காத்து வீற்றிருப்பதே கற்புடைமைக்கு மிக்க நலமெனினும், மால்மகனெய்யும் மலர்க்கணையாலென் மதிமயங்கி சோர்வுறச் செய்கின்றன. அன்றியும், இம்மலர்ச்சோலையில் வசித்துலாவும் பறவையினங்களின் சங்கீத காயனங்களோ என் மனதைக் கலைத்து மயங்கச்செய்வதெனினும் மலர்களின் தேனையுண்டு மதோன்மத்தமாயிருக்கும் வண்டினங்களின் ரீங்கார சப்தமோவெனின் எண்டிசைசூழ்ந்த கடலிரைச்சல்போல கருத்தைக்கலைத்துக் கலவரப்படுத்துகின்றனவே

என, மனமயக்கமாய்த் தாமரைப்பொய்கையிலிறங்கிஸ்நானபான நேமநிஷ்டையாவும் முடித்துக்கொண்டு பொற்குடத்திற் றண்ணீரெடுத்துக்கொண்டு தன்னிருப்பிடமேகி சமயம் செல்வதற்கும் மனமின்றி மனோவாக்குக் காயமிம்மூன்றையும் ரூபசுந்தரனுக்குத் தத்தஞ் செய்ததுபோற் கலவரத்துடன் திகைத்திருப்பினும் தன்

மனதைத் தானே தேற்றிக்கொண்டு நமது மணாளனைக் கண்ணுற்று நாம் நாணமெய்துவ தடாத வழுவென்க மதித்து, நாமே நேரிற் சென்று அவருடன் வார்த்தையாடுதல் தகுதியென்று மனதில் மதித்து, பிரம்ம ராக்ஷதனுங் கொண்டுவந்திருக்கும் நவரத்தின கசிதமாய் விளங்கும் இந்திரவர்ணப் பட்டாடை யணிந்து சேற்கெண்டை போன்ற இரு விழிகளுக்கும் மையெழுதி பூரண மதியம்போற் றுலங்கும் நெற்றியிற் கஸ்தூரி திலதமணிந்து வள்ளைக் கொடியெனத் துலங்கும் இரு செவிகட் கலங்காரமாய் நவரத்தினங்க ளிழைத்த ஆபரணங்களணிந்து காளமேகத்தை நிகர்த்த கூந்தலுக்கு மணமிருந்த சம்பங்கி மலரெண்ணைத் தடவி இந்நிலத்தோர் புகழுறும் ஜன்னற்பின்னலிற் கார்மேகத்திற் பிரகாசிக்கும் கதிர்மதிபோற் சந்திரபிறை சூரியபிறையணிந்து கைகளில் காப்பு கொலுசணிந்து விரல்களுக்கு மோதிரமணிந்து இடையிற் றங்க ஒட்டியாணம் புனைந்து கால்களில் பாதசர முதலாகியவை யணிந்து அந்தரத்துலாவும் கந்தர்வ மகளிர் அவனியில் வருவதுபோல் முல்லையரும்பெனத் துலங்கும் பல்வரிசை பளப்பளெனப் பிரகாசிக்கும் தன்மையாய் வானவர்கோன் தேசமைந்த கானமயிலினமோவென கவிராஜர்களாற்புகலரும் பொன்னாபரண பூஷணாலங்கிருதமாய் அன்னம் போல் வந்தமைக் கண்ணுற்ற ரூபசுந்தரன் ஆச்சரியமடைந்தவனாய் ஆலோசிப்பதாயினன்.

ரூபசுந்தரன்:—ஆ! ஹா! இம்மாதரசி நம் கனவிற் றோன்றி காதல்மீறச்செய்த கன்னியைப்போற் றேஜஸமைந்த முகவசீகரியென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆயினும் நம் கருத்திற்கிசைந்து கனவிலுற்றவாடியதுபோலென் செவிக்கினிமையாக நன்மொழி வசனிப்பளோ! யாதும் கவனித்துணர்கிலேனே சரி! அருகிற்சென்று விசாரிப்போம். ஆ! இஃதென்ன விபரீதம்! இந்த சுந்தரியைக் கண்ணுற்ற மாத்திரத்தில் என் சரீரமயர்ந்து மதிமயக்குறுதெனினும், கதிரோனும் வெப்பமாய்க்காய்ந்துலாவும்படியாகச் செய்கின்றான் தென்றலும் தீக்ஷண்யமாய் வீசுகின்றன, இவ்விருக்ஷங்களிற் குலவிய மயில் குயில் காடை கவுதாரி நாகணவாய்ப்புள் சகோரப் பறவை மயினா புல்புல் பஞ்சவர்ணக்கிளிகளும் தமதழகிய வாயினாற் பாடுங்கீதாமிர்த சாரங்களோ காதடைத்து கருத்தைச் சிதைவுறச் செய்து கலவரப்படுத்துகின்றன. ஆ! விதிவசமே! என் சரீரம் யாவையும் இந்த மாதரசியின் பாத காணிக்கையாகச் செலுத்துவதே ஸௌபாக்கியமன்றி "கானிற்றோன்றிய நிலவைப்போல்" சரீரத்தை வீணிற் சுமந்து திரிவது யோக்கியமன்று. என, மனோல்லாசமாய் காமசௌந்தரியின் அருகில் வந்து என தன்புக்கிசைந்த

காதலி! யானுன் தடிமை யென்பதற்குச் சந்தேகமன்று ஆயினும் எனது சரீரம் யாவையும் நின தடைக்கலமென நின் திருவடிகட் கர்ப்பணஞ் செய்தேன் என்னையாட்கொள்வாய் மிர்துபாஷிணி யென்க, காம்சௌந்தரி சற்று கவனித்து இம்மஹானுபாவர் நம் களவிற் றோன்றிய காதலனென்பதற்குச் சந்தேகமன்று ஆயினும் நாமிவருடன் பாஷிப்பது நன்கன்று அஃதேனெனின் இத்தரணியோர் புகலரும் உத்தம குணமமைந்த பதிவிரதைகட்கியற்கையாவது அச்சம், நாணம் மடமை அறிவுடைமையே ஆபரணங்களாக மதித்தலென்றெய்வதென்க அதிருசீற் புகலரும் நீதிவாக்கிய மிருக்கின்றமையால் சற்றேனுங் கவனியாமல் இத்தகைய கற்பிலக்கண முறை கழுவி அற்ப மதியால் யாரைக் காணினும் ஆசிப்பதியல்பன்று, மனதிற் கிசைந்த மணாளனாயினும் மதிசிதறாமல் மௌனமாயிருப்பதே நன்கென மனதிலுன்னி நாணமுற்றவளாய்ப் பொற்சிகரம்போன்ற சிரசைக் குனிந்த வண்ணமே புன்னகையுடன் கடைக்கண் பார்வையாய் ரூபசுந்தரன் முகவஜீகரத்தைப் பார்த்து மதிமயங்கி யாதும்புகல்வதற்கு நாவெழாமல் அசைவற்றிருப்பதைக் கண்ணுற்ற ரூபசுந்தரன் அந்தக் கன்னிகையது அழகானந்த நிலவமைந்த முகவஜீகரத்துடன் புன்னகை புரிந்து பொற்பதுமையாய் அசைவற்றிருப்பதைப் பார்த்துச் சொல்வதாயினன்.

ரூபசுந்தரன்:—ஆ! எனதன்புக்கிசைந்த அழகானந்த சொரூபமே கார்மேகத்தை நிகர்த்த கூந்தலிற் பிரகாசம் பொருந்திய மதிரவி விளங்குந் தன்மையாய்ச் சடைகுஞ்சி முதலானவைத்துலங்க சந்திர மண்டலத்தைப்போன்ற நின் முகாரவிந்தத்திற் குவளையாகிய தங்கப் பிரகாசம் பொருந்திய நெற்றியில் மூன்றாம்பிறைச் சந்திரனும் காணும்படியாய் வரைந்துளதாய புருவங்கட்குவமையன சேற்கண்டைபோன்ற நேத்திர விழிகளும் வள்ளைக்கொடியில்மின்மினிப்பூச்சிகள் பிரகாசிப்பதுபோற் றுலங்கும் செவிகளிலணிந்த ஆபரணங்கள்சிறுகமும் கொவ்வைக் கனிபோன்ற இதழலங்காரமும் முல்லையரும்பெனத் துலங்கும் பல்வரிசைகளும் காண்போர் நேத்திரானந்த மெய்துந் தன்மையாய் விளங்கும் தேஜஸமைந்த சரீரத்தில் விளங்கிய இருகரத்திலும் தங்கப் பிரகாச மயமாய்த் துலங்கும் அஸ்தகடக முதலானவை பளபளென ஜொலிப்பதற்கேற்ப விரல்களிலணிந்த சவிணயாழி மோதிரத்துடனும் கந்தர்த்தமரர் புகழுறுந் தன்மையாய் கானமயில்போ லுலாவுந் திருவுருவ இத்தியாதி வைபவத்துடன் குறைவின்றியிருக்கின்றாய்."

ஆயினும் நான்முகன் நின் வாலிபதிசைக்கேற்ப மணாளனுமே என்னையும் சிருஷ்டித் தனுப்பினனென்பதற்குச் சந்தேகமோ?

தோ? ஹே! நாயகி பிராணநாயகி! நின் கனியொத்த வாயா லென் மனஞ்சற்று தேற நின் கருத்தைப் புகலாயோ? கண்மணி! விண் ணணியாமின் வசனிப்பதருமை யெனினும் நீ! பெண்மணியாச்சுதே. தேன்மொழி பாஷிப்பதா லுனக்கென்ன குறை? மிருதுபாஷணி. அன்றியும் நினக்கென்மீது விருப்பமின்றிய வருத்தம் யாதோ? யானுனக்கு யாது குற்றம் புரிந்தேன். காதலி! யானுனக்கடிமை யன்றோ? வான மாதரும் சிறப்பெய்தியகீர்த்திவாய்ந்த நின் வாலிப திசைக்கேற்ப சுகானந்தத்தை யெய்துங் காலம் கானிற் றோன்றிய நிலவைப்போலும் கடலிற் பொழிந்த மழைபோலும் மணாளனின்றிய மங்கையைப்போலவும் தண்ணீரின்றிய தாமரை யைப்போலவும் பிரயோஜனமின்றி யிருப்பது நன்கல்ல. இவ்விள மைபருவம் சதாகாலமும் நிற்பதரிது, சந்திரன் கலைகுறைவதுபோல வயது முதிர்ந்தால் இளமை மாறி முதுமை வாய்த்திடும். அன்றி யும், நீ யாமனித சஞ்சாரமின்றிய வனத்திற் றனிமையா யிருப் பது நன்கன்று. இத்தருண மென்னுடன் வருகுவாயாகில் யாம்நம் தேசத்திற் சென்று மனோல்லாசமாய் மாநிலத்தோர் புகழ்ந்துரை ப்ப திருமணம் புரிந்து பெருமையாய் வாழ்ந்திருப்போம். எனமொ ழிந்தவை யனைத்துங் கவனித்த காமசௌந்தரியும், இந்த ரூபசுந்த ரனைக் கனவிற் கண்ணுற்ற நாள்வரையினும் காதல் மிகுந்திருந்தவ ளாயினும் தற்சமயம் எதிரில் வந்து வசனிப்பதைக் கவனித்து தன தழகிய வாயைத் திறந்து குயிலினம் பாஷிப்பதுபோற் சுகானந்த மாய் மிகவும் இனிமையாக புகல்வதாயினள்.

காமசௌந்தரி:—என தன்புக் கிசைந்த உயிர்த்துணைவா! அவனியிலுதித்த புருஷர்கட் கமைந்த ஸ்திரீகளைநான்முகன் சிருஷ் டித்து இன்னாருக்கின்னாரென விதித்திருப்பதால் யானுனக்கிசைந்த மனையாள், நீரெனக்கிசைந்த மணாளனாகையால் யானுமக் கடிமை பெறுவதற்குச் சந்தேகமன்று. ஆயினும் வேதவேதியர் பந்துமித் திர வர்க்கத்தின் முன்பாக நவக்கிரக சாக்ஷியாய்த் திருமணம்புரி வது சிலாக்கியமாகுமெனப் புகன்றதையுணர்ந்த ரூபசுந்தரனும் அவ்வாறே நன்கெனச் சம்மதித்தமையால் காமசௌந்தரி அத்தரு ணமே தாமரைத் தடாகத்திற் சென்று ஸ்நானபான நேமநிஷ்டை யாவு முடித்துக்கொண்டு பொற்குடத்தில் தண்ணீர் கொணர்ந்து சமையற்சாலையிற் சென்று கந்தமூல பதார்த்தங்களினால் கார்த்தல், புளித்தல், துவர்த்தல், உவர்த்தல், கைத்தல் இனித்தலெனும் அறு சுவைப் பதார்த்தத்துடனும் நாவுக்கினிய திவ்யான்னமுஞ் சமைத்து ரூபசுந்தரனைப் பார்த்து எனது அன்புக்கிசைந்த ஆசை நாயகா! அமுதுண்க வருவீரென் றிசைப்ப ரூபசுந்தரனும் அவ்வாறே நன்

கென்ச் சம்மதித்து மனோல்லாசமாய் தாமரைப் பொய்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து நேமநிஷ்டையாவும் முடித்துக்கொண்டு போஜன சாலையில் வந்து காமசௌந்தரியினால் வாழையிலையில் வட்டித்திருக்கும் அமுதருந்தி ஆயாசந்தீர்ந்து கரநீராற் கைகாலலம்பி வசந்த மண்டபத்தில் வந்துட்கார்ந்தனன்.

இங்ஙனம், நிற்க, காமசௌந்தரி தங்கத் தாம்பாளத்தில் அத்தர், புனுகு, ஜவ்வாது, கஸ்தூரி, சந்தனம் முதலாகிய வாசனைத் திரவியங்களும் சுருள், வெற்றிலை, லவங்கம், ஜாபத்ரி, ஜாதிக்காய் ஏலக்காய், குங்குமப்பூ முதலான தாம்பூல வகைராக்களும் எடுத்துக்கொண்டுவந்து வசந்த மண்டபத்திலிருக்கும் ரூபசுந்தரன்முன் பாக வைத்து அணிந்துகொள்வீரென ரூபசுந்தரன் ஆச்சரியத்துடன் பிரமையடைந்தவனாய்ச் சற்று நேரம் யோசித்து மனித சஞ்சாரமின்றிய இவ்வனத்தில் இந்தக் கன்னிகை தனித்திருப்பதைக் கவனிப்போர் வியப்புறுந் தன்மையாயினும் இத்தகைய சுகபோஜன அறுசுவைப் பதார்த்தத்துடன் திவ்யான்னமும் வாசனாதிகளமைந்த தாம்பூல வகைராக்களும் சேகரித்துக் கொணர்ந்தது யாது மகத்துவமோ அறிகிலேன். அன்றியும், இம்மாதரசி தெய்வ கன்னிகையென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆயினும் இஃதுண்மையனைத்தும் கவனித்துணர்வோமெனும் சந்தேக மனத்தினனாய் விசாரிப்பதாயினன்.

ரூபசுந்தரன்:—என தன்புக்கிசைந்த மின்னற் கொடியே! என் மனதிலோர் சந்தேகமுளதாயது. அஃதியாதெனின் மனித சஞ்சாரமின்றிய இவ்வாரண்யத்தில் நீ தனிமையாயிருக்குங் காரணம் யாதோவெனினும், இத்தருணம் நீ உண்பித்த அறுசுவைப்பதார்த்தத்துடனும் நாவுக்கினிய திவ்யான்னமும் யாதோ? அன்றியும் அந்தரத்துளோரும் கந்தர்வர்களும் புகழுறும் இத்தியாதி வாசனாதிகளும் தாம்பூல வகைராக்களும் கொணர்ந்தமை கவனிக்கில் எனக்கு ஒன்றுந் தோன்றாமல் ஓர்வித சந்தேகவியப்புறலாயது ஆகலின் நீ யார்? நின்றாய் தந்தையாவர்? அன்றியும், நீ இவ்வனதேவதையோ? அந்தர மகளிரெனுங் கந்தர்வ மாதோ? தெய்வ கன்னியோ? யான் கவனித்துணர்க என்முன் விபரமாய்ப் புகல்வாய்.

காமசௌந்தரி:—நாயகா! யான் தெய்வ கன்னியுமல்ல, கந்தர்வ ஸ்திரீயுமல்ல, இவ்வன தேவதையுமல்ல, யான் பூலோக ஸ்திரீயாகும். ஆயினும், என் சரித்திர வரலாற்றைக் கவனிப்போர் கண்ணீர்த்ததும்பி விசனமெய்துவர்.

ரூபசுந்தரன்:—பெண்ணே நீ பூலோக ஸ்திரீயேயாயினும் நீ தனிமையாய் இங்ஙனமிருக்கும் காரணமும் நினக்கெய்திய கஷ்டநிஷ்டூர ஆபத்தின் கொடுமையும் யான் கவனித்துணர்க விருப்புற்றேன். விபரமாய்க் கூறுமின். கண்மணி! இன்னுமொருவித சந்தேகமுளதாயது. அஃதியாதெனின் இவ்வருங்கானில் சுகபோஜன வஸ்துகளுனக்கெவ்விதங் கிடைப்பதாயின.

காமசௌந்தரி:—நாதா! நீவிர் வினவியதின்பொருட்டு யாவனது சவிஸ்தாரமனைத்தும் விபரமாய் மொழிகுதும் கவனமாய்க் கேண்மின். அஃதியாதெனின் மாநிலத்திற் சிறப்பெய்தி பெருமைபொருந்திய கீர்த்தி வாய்ந்து செந்நெல் விளையும்நந்நிலமாகிய மராட தேசத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்யும் அரசன் மைந்தனின்றிய மனக்கவலையால் மனையாளுடன் வனமனுகி பரமனைத் தியானித்து அருந்தவம் புரிதலும் கர்த்தன் திருவருள் கூர்ந்து ஓர் மாங்கனியை எனதன்னையின் கரத்திற்றந்து அருந்துவாயென்றிசைத்து புத்திரசந்தான வரப்ரசாதமளித்துக் கைலைக்கேகினர். அப்பால் எனதன்னைக் கனியைப் புசித்து பரமன் கிருபையால் என் தமயனாகிய விஜயசேனனைப் பெற்று சிலநாட் சென்றபிறகு என்னை ஈன்று காமசௌந்தரியென நாமகரணம் புனைந்து வெகு மேன்மையாக வளர்த்து வருகையில் யான் பருவநிலை யடைந்தபின்னர் எனக்குத் திருமணஞ் செய்வதற்காக பெருமை பொருந்திய சகல தேசத்தரசரையும் வரவழைத்து சுயம்வரப் பந்தலில் வீற்றிருக்கச் செய்து என் கரத்தில் மலர்மாலையைத் தந்து உனக்கிசைந்த மணாளனுக்குச் சூடுவாயென்றிசைப்ப, யானும் அவ்வாறே நன்றெனச் சம்மதித்து மலர்மாலையைக் கரத்திலேந்திச் சபையை நாடிவருகையில் கண்டோர் மனமிரண்டு திடுக்கிடுந் தன்மையாய் கறுத்த மேனியும் கோரைப் பற்களும் பயங்கரமாகிய விகார ரூபத்துடன் விளங்கும் ஓர் பிரம்மராக்ஷதன் பர்வதம் போன்ற தன்னிருகரத்தாலும் என்னைச் செண்டுபோல் கரத்திலேந்திக் கண்டோர் மனமிரண்டு திகைத்துத் திகிலுற்றுத் திடுக்கிடுந் தன்மையாய்த் தூக்கிக்கொண்டுவந்து இந்தக் குகையில் சிறைவைத்திருக்கின்றனன். அவனும் எனக்குரிய புசிப்பிற்கேற்ப இத்தியாதி அரிசி முதலாகியவை யனைத்துங் கொண்டுவந்து தந்து சமைத்துப் புசிப்பாயென்றுக்ஞாபித்தனன் என, மொழிந்தவை யனைத்துங் கவனித்த ரூபசுந்தரன் மனமிரண்டு திகிலடைந்து அடடா! இஃதென்ன விபரீதம். நாம் இன்னுஞ் சற்றுநேரம் இங்ஙனமிருந்தால் அசுரன் வாய்க்கிறையாவதற்குச் சந்தேகமுளதோ வெனப் பயந்து, ஓடிப்போவதற்கு மனந்துணிந்தபோதிலும் காமசௌந்தரியை விட்டுப் பிரிய மனமின்றியவனுஞ் சொல்வதாயினன்.

ரூபசுந்தரன்:—பெண்மணியே! நீ புகன்றவை யனைத்துங் கவனித்தவெனக்கு மிகவும் பயங்கரமா யிருக்கின்றது ஆயினும் உன்னைப் பிரியவும் மனமின்றியவனா யிருக்கின்றேன். ஆகலின் நீ இத்தருணம் என்னுடன் வருவாயாகில் நாம் நமது நகரிற் சென்றுயாவரும் கண்ணுற்றகமகிழுந் தன்மையாய்த் திருமணம் புரிந்து பெருமையுடன் வாழ்ந்திருப்போம். என, நவின்றவை யனைத்துங் கவனித்துணர்ந்த காமசௌந்தரியும் அவ்வாறே நன்றெனச் சம்மதித்து வழிச்செலவிற்குரிய மதுரமாகிய இனிமைசேர் பலகார பக்ஷணங்கள் செய்து தம்மாற் சுமக்கத்தகுந்த மூட்டையாகக் கட்டி எடுத்துக்கொண்டு வருக இருவரும் தமது தேசத்திற்குச் செல்வோமெனும் பேராசையை மனதில் வைத்தவர்களாய் ஆரண்ய மார்க்கமாய்ச் செல்வதாயினர்கள்.

இங்ஙனம், இவ்விருவரின் மனது இத்தகைய அற்புதசந்தோஷமா யிருக்கையில் அகஸ்மாத்தாய் அந்த ஆரண்ய மெங்கணும் கறுத்து வானமும் பூமியும் ஒன்றாய் விளங்குந் தன்மையாய் மெறமெறென மழை பொழிந்து பொற்பிரகாசம் போன்ற மின்னலொளி ஜொலிப்ப, திடீரென ஓர் பேரிடி கணகணவென் றொலித்துப் பளீரென வீழ்ந்தமையால் இவ்விருவரும் திலகலங்கி திகிலடைந்து ஆ! விதிவசமே இதென்ன விபரீதமோ! நமகித்தகைய ஆபத்தெய்தியதேவென மனமிரண்டு திகலடைந்தவராய்த் திகைத்து அந்தக் கானகத்திலிருக்கும் ஓர் பாழுற்ற மண்டபத்திற்சென்று நாமினி எவ்விதமாய் ஜீவித்துய்வோமென்று விசனமுற்றவராயினும் தமது தேசத்திற் கெவ்விதம் மேகுவதென ஆலோசித்திருக்கையில் காமசௌந்தரி ரூபசுந்தரனைப் பார்த்து பிராணநாதா! நீர் இதைக்குறித்து யாதுந் தியங்குறதிரீர். நாம் யாதொரு மனச்சஞ்சலமு மெய்தாமல் தைரியத்துடன் செல்வதே நன்றென்றிசைப்ப, ரூபசுந்தரனும் அவ்வாறே யாகுகவெனச் சம்மதித்துப் பிரயாணப்படுகையில் பசிவேளைக்கு அங்ஙனம் அடர்ந்து செழித்துள்ள விருக்ஷங்களிற் பழுத்திருக்கும் மதுரமாகிய இனிமைசேர் கனிவர்க்கங்களைப் பறித்துப் புசித்துக் களையாறுவதும் இராக்காலங்களில் வனவிலங்கினங்கட்குப் பயந்தவராகையால் விருக்ஷங்களின் கிளைமீதமர்ந்து நித்திரை புரிவதும் பகற்காலத்தில் வழிநடப்பதுமாய் வருகையில் வழியிலெதிருற்ற ஓர் நந்தவனத்தைக் கண்ணுற்று அங்ஙனம் சென்று தாமரைப் பொய்கையிலிறங்கி பகவத்யானமாய் ஸ்நானபான நேமநிஷ்டை யாவும் முடித்துக்கொண்டு கனிவர்க்கங்களைப் புசித்து நன்னீரருந்திக் களைதெளிந்து குளிர்ந்த காற்று வாடை வீசுதற்கிசைவைப்பொருந்திய வசந்த மண்டபத்தில் வந்தமர்ந்து தமக்குற்ற

காலவித்தியாச ஆபத்தனைத்தும் நினைந்து நினைந்து மனவிசாரத்துடன் விசனமுற்றவரா யிருக்கையில் ஒருநாள் ரூபசுந்தரன் ஆரிண்ய மார்க்கமாய்ச் சுற்றிப்பார்த்துக்கொண்டு தனியாய் வருகையில் ஓர் புலி துரத்திக்கொண்டு வந்தமையால் மனமிரண்டு வேறோர் வழியாய் ஓடிவிட்டனன்.

இங்ஙனம் இவர்களின் நிலை கலவரத்துடனிருக்கையில், ஓர் தபசிரேஷ்டன் தனது வாசஸ்தானமாகிய தபசிலைக்குச் செல்வதற்காக வருகையில் வழியிலெதிருற்ற சந்நவனத்தில் வந்து வசந்த மண்டபத்திலிருக்கும் காமசௌந்தரியைக் கண்ணுற்று விசாரிப்பதாயினன்,

தபசிரேஷ்டன்:—அம்மணி! உன்னைக்காணில் ககனத்துலாவும் கந்தர்வ ஸ்திரீகளினுஞ்சிறப்புற்ற காந்திப் பிரகாசதேஜஸமைந்த முகவசீகரமமைந்த தேவ ஸ்திரீயைப்போலிருக்கின்றனை. வெ நீ யாது காரணமாக இங்ஙனம் தனிமையாக வருகலாயினையோ வென என் மனம் சந்தேகிக்கலாயின. ஆதலின் யான் கவனித்துணர்க உனது வரலாறனைத்தும் எனக்கு விபரமாய்ப் புகல்வாய். என, கனிவுற்றமையுணர்ந்த காமசௌந்தரியும் தனது கவிஸ்தாரமனைத்தும் ஆதியோடந்தமாய்ப் புகன்று முனிவன் திருவடியிற்பணிந்து சுவாமி எமது ஊழ்வினைப் பயனின் காலவித்தியாசத்திற் கிணங்க வந்தெய்திய ஆபத்தின் விபரீதக் கொடுமையால் வெருவித துயரடைந்து ஆற்றொணு கஷ்டநிஷ்டூரத்தினு விசித்ரமைய பயங்கரமான கானகத்தில் வந்து திகைத்துத் திப்ரமையடைந்து தவிப்பதாயினேம். அன்றியும் இன்னும் என்னென்ன ஆபத்தெய்துமோ! வென மனவிசார மெய்தலாயினேம். முனிபுங்கவா இந்த உலகத்தில் வசித்துலாவும் மாந்தர்கள் எம்மைப்போற் றுயருழவாராகில் காலன்பதி யணுகுவரன்றி காசினியிலுயிருடனுய்வரோ என, தனது மனமெலிந்து விசனமுற்றவளாய்ப் புகன்றவை யனைத்துங் கவனித்துணர்ந்த முனிவன் ஆச்சர்ய முற்றவனாயினும் காமசௌந்தரியின் மனதைத் தேற்றி தைரிய வார்த்தைகள் புகலுவதாயினன்.

தபசிரேஷ்டன்:—அம்மணி! நீ புகன்றவை யனைத்துங் கவனித்திடில் வியப்புறுந் தன்மையன்றே! அஃதென்னில் உலகிற் ஜனித்துலாவும் மாந்தர்களில் உம்மைப்போற் கஷ்டநிஷ்டூரம் வாய்ந்துத் துயரெய்தியவ ரிலையென்க புகல்வதை கேட்போர் நகைப்படத் தடையுளதோ! பதிவிரதா சிரோன்மணியாகிய சுந்தரவதனி அனுபவித்த கஷ்டநிஷ்டூர அநியாய ஆபத்தில் ஆயிரத்தின்

ஒருபங்கு விதமேனும் நீ அனுபவித்தாயாகில் உமது ஆவியாக் கையை விடுத்து அந்தகன் பதியிலுறுமன்றோ? என, துறவிபுகன்ற வையுணர்ந்த காமசௌந்தரி ஆச்சர்யமெய்தி சுவாமின் நீர் மொழிந்த சுந்தரவதனியின் சரிதையை யான் கவனித்துணர்க விரும்புகின்றேன். ஆகையால் எனக்கு விபரமாய்ப் புகல்வீரென அதி விநயத்துடன் வினவுதலும் துறவி மகிழ்வெய்தி மொழிந்தாயினன்,

அம்மணி முற்காலத்தில் கேசரி தேசத்தில் பிறரோர் புகலு மந்தக்ஷமையாய் வர்த்தகஞ் செய்திருந்த மணிபத்திரனென்பவன் தனது இல்லாள் மரணமெய்த மனமெலிந்தவனாய்த் தனது மைந்தராகிய கமலாசனன் வித்திரேசனையும் குமாரத்தியாகிய சுந்தரவதனியையும் தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு கப்பல்மீதமர்ந்து ஆழி சஞ்சாரியாய் அந்நிய தீவை நாடிச் செல்கையில் காபிரி தேசத்திற்குப் போகும் நடுவழியில் காற்றும் மழையும் இடி மின்னலைத் துணையாய்க் கொண்டு நெறநெறென பொழிந்து திடீரென ஓர் பேரிடி கணகணவென் றொலித்து மரக்கலத்தின்மீது பளீரென வீழ்ந்தமையால் இந்நால்வரும் அமர்ந்திருந்த கப்பலுடைந்து அச்சுவேறு, ஆணிவேறு, குத்துக்கால் வேறு, கொடிச்சீலை வேறாக கடலில் மிதக்கவும் இவர்கள் கொணர்ந்த ஆஸ்திகளெல்லாம் நாஸ்திகமாய் அழிந்துவிட்டமையால் இவர்களனைவரும் ஜலத்திற் குதித்து நீந்திக்கொண்டு காபிரி தேசத்தின் கடற்கரையில் வந்து நிராக்கவலையுடன் கண்ணீர்ததும்பக் கதறியழுதுகொண்டிருக்கையில் மைந்தர்கள் தந்தையின் மனதைத்தேற்றி அந்நகரத்தில் யாசித்தாயினும் ஜீவிப்போமெனச் சொல்வதாயினர்.

இங்ஙனம் இவர்களின் கதி ஆற்றொணா ஆபத்தாயிருக்க அந்நகரத்திலிருக்கும் அமிர்தவாசகனெனும் ஓர் வர்த்தகனுடைய வூழியனாகிய மனோல்லாசனென்பவன் கடற்கரை வழியாய் வருகையில் வழியிலெதிருற்ற வர்த்தகருடன் செல்லும் சுந்தரவதனியின் அழகலங்கிர்த முகவசீகர தேஜஸமைந்த ரூபசௌந்தரியத்தைக்கண்ணுற்று இத்தகைய கன்னியை யாமெவ்விதமாயினும் திருமணம் புரிந்து பெருமையாய் வாழ்வதே சிலாக்கியமென மனதிலெண்ணி அவர்களைத் தந்திரமாய்த் தனது எஜமானிடம் அழைத்துச் செல்வதாயினன்.

இங்ஙனம் நிற்க காபிரி தேசத்தின் வர்த்தகனாகிய அமிர்தவாசகனென்பவன் மனோல்லாசனால் அழைப்பித்து வந்த வர்த்தகனையும் அவன் மைந்தரையும் குமாரத்தியாகிய சுந்தரவதனியை

யும் பார்த்து ஆச்சர்யமுற்றவனாய்த் தனது ஊழியனைப் பார்த்து அடா இவர்களை எங்ஙனமிருந்து அழைத்துவந்தனையோ! புகல்வாயென்றிசைப்ப, மனோல்லாசன் நிகழ்ந்தவையனைத்தும் புகன்று மற்ற சங்கதியை அன்னோரால் அறிந்துதெளிவீரென்க. அமிர்தவாசகனும் அவ்வாறே நன்கெனச் சம்மதித்து மணிபத்திரனும் சகலமுங் கவனித்துணர்ந்து அவர்களைத் தனது சுய பந்துக்களைப்போற் சொந்தம் பாராட்டி, தானே சுந்தரவதனியைத் திருமணம் புரிந்து பெருமையுடன் வாழ்ந்திருக்கையில் ஒருநாள் தனது மாமனாரையும் மைத்துனனையும் டில்லிக்குச்சென்று வர்த்தகஞ் செய்துகொண்டிருப்பீரென்று பதினாயிரம் வராகன் தந்து அனுப்பிவிட்டனன்.

இங்ஙனம் நிற்க, ஓர்நாள் அமிர்தவாசகன் தனது சிநேகிதன் வீட்டில் விருந்துண்பதற்குச் சென்றதைக் கண்ணுற்ற மனோல்லாசனானவன் தந்திரமாய்ச் சுந்தரவதனியை மறுநகர்க் கழைத்துச் செல்வோமெனும் பேராசையை மனதில் வகித்தவனாகையால் தனது நண்பரிடஞ் சென்று ஆடையாபரணங்களை இரவலாகவாங்கி யணிந்து அழகாநந்தமாய்த் தன்னைச் சிங்காரித்துக்கொண்டு சுந்தரவதனியின்முன் சென்று எனது ஆசைநேச விஸ்வாசமிகுந்த மாதரசே! அதி தீவிரமாய் நாம் மறுநகர்க்குச் செல்வோம்வருவாயென்றிசைப்ப, சுந்தரவதனி விசாரத்வம் விபரீத கலகமாகையால் இனி இத்தகைய அற்ப மொழி பாஷிப்பீராகில் ஆபத்தெய்துவீரென மனோல்லாசனுக்கு அநேகவித மதி புகன்றுங் கவனித்துணராதவனாய்த் தன்னுடன் வருவாயென்று மிகவும் ஆசையாய்ப் பாஷித்துக் கொண்டிருந்தனன்.

இங்ஙனம் இவர்களின் சம்பாஷணை இத்தகைய அற்புத ஆச்சர்ய விபரீத வேடிக்கையாயிருக்க விருந்துண்ணப்போயிருந்த அமிர்தவாசகன் தனதில்லத்தை நாடி வருவதைக் கண்ணுற்ற மனோல்லாசன் மனமிரண்டு ஓடிப்போவதற்கெத்தனிக்கும் தருணம் அமிர்தவாசகன் சந்தேகித்தவனாய்த் திடீரென மனோல்லாசனைக் கைப்பிடியாகப் பிடித்துக்கொண்டு அடா துஷ்டப்பயலே இங்ஙனம் யாது விசேஷம் உண்மையைப் புகலாவிடில் உன்னைச் சித்ரவதை செய்குவேனென பயமுறுத்தினமையால் மனோல்லாசன் திகிலடைந்து மறுத்துச் சொல்வதற்கு நாவெழாமல் ஐயனே சுந்தரவதனியின் மீதுற்ற ஆசையால் மறுநகர்க்குவருவாயென்றழைப்பதாயினேன், என் குற்றத்தை மன்னித்தருள்வீரென்று மிகவும் பரிதாபமாய்ப் புகன்றதை வினவிய அமிர்தவாசகன் கடுகடுத்து கையிலிருந்த கத்தியினால் அவன் மூக்கை யறுத்துத் துரத்தவும் ஆரண்ய மார்க்கமாய் ஓடிப்போயினன்;

இங்ஙனம் நிற்க, சுந்தரவதனி மனோல்லாசனுக்குற்ற மரணவேதனைக்குரிய அநியாய ஆபத்தைக் கண்ணுற்று மனந்தாளாமல் நமது பிள்ளைக்குச் சமானமாயுள்ள ஊழியனை இவ்விதமாய் மூக்கையறுத்துத் துரத்துதல் நீதியோ? வென தனது வலக்கையை வீசினமையால் விரல்நகம் தனது மனாளனாகிய அமிர்தவாசகன் கண்ணிற்பட்டு குருடனானதால் அவன் மனம்வெறுத்து இத்தகைய துன்மார்க்கி இங்ஙனம் அரை க்ஷணமேனும் நிற்கலாகாதென தன்னிடமிருந்த அடிமைப் பையலிடத்தில் ஒரு நிருபமெழுதித் தந்து இக்ஷணமே டில்லிக்குச்சென்று மணிபத்திரனைக் கண்டு அவனிடம் இந்த நிருபத்தைத் தந்து இந்தசுந்தரவதனியை அழைத்துக்கொண்டு செல்லும்படியாய்ப் புகல்வாயென ஆக்ஞாபித்தனுப்பினன்.

அப்பால், நாசியிழந்த மனோல்லாசன் ஆரண்யத்தில் அலைந்துக்கொண்டிருக்கையில் நிருபமெடுத்துச் செல்பவனைக் கண்ணுற்று நிகழ்ந்தவையனைத்து முணர்ந்து நாமிங்ஙனமே யிருப்போமாகில் மணிபத்திரன் சுந்தரவதனியை அழைத்துக்கொண்டு செல்லுந்தருணம் எவ்விதமாயினும் தந்திரஞ் செய்து அந்தப் பெண்ணை யழைத்துக் கொண்டு செல்வோமெனும் பேராசையால் அவனை அனுப்பிவிட்டு அந்த வனத்திற்றானே காய்கனிகளைப் புசித்துக்கொண்டு காலங் கழித்திருந்தனன்.

இங்ஙனம் இவ்விதம் விபரீத வேடிக்கையாயிருக்க டில்லியிலிருக்கும் மணிபத்திரன் கடையில் உட்கார்ந்து வர்த்தகஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் அமிர்தவாசகனனுப்பிய ஊழியன் நிருபத்தைத் தந்து நிகழ்ந்தவை யனைத்தும் புகன்று அவன்பாற் சிலவு பெற்றுத் தனது தேசத்திற்குப் போய்விட்டான். பிறகு மணிபத்திரன் கடிதத்தை வாசித்துப்பார்த்து தனது மைந்தனை யனுப்பி சுந்தரவதனியை ஆரண்யத்தில் அழைத்துச் சென்று சிரசாக்கினைச் செய்வாயென்று அனுப்ப தந்தையின் வார்த்தையைக்கேள்வியுற்ற சித்திரேசனும் அவ்வாறே நன்கெனச் சம்மதித்துக் காபிரிதேசத்தில்வந்து அமிர்தவாசகனைக் கண்ணுற்று நிகழ்ந்தவை யாவும் விசாரித்துத் தனது சகோதரியை அழைத்துக்கொண்டு ஆரண்ய மார்க்கத்திற் செல்லுந்தருணம் தனது தந்தையின் சொற்படியே சுந்தரவதனியின் சிரசை வெட்டுவதற்குக் கத்தியைக் கையிலெடுக்கும்போது சுந்தரவதனி மனமிரண்டு ஆ! அண்ணா வெட்டாதிரென்க. மனந்தாளாமல் அம்மணி நமது தந்தை இவ்விதமாய் ஆக்ஞாபித்தனர். ஆயினும் எனக்கும் உன்னைக் கொல்வதற்கு மனந் துணியவில்லை,

ஆகையால் நீ இங்ஙனமே வீற்றிருப்பாயாகில் யாவரேனும் வழிப்போக்கர் கண்ணுற்று உனக்கு யாதொரு அபாயமு மணுகாமல் அன்னவஸ்திரந் தந்து ஆதரித்திரக்ஷிப்பரென மொழிந்து டில்லிக்குச் சென்று தந்தையே சகோதரியைக் கொன்றுவிட்டேனென் றிசைப்ப மணிபத்திரன் சபாஷென தன் கையை வீசவும் விரல்கள் கண்ணிற்பட்டு அவனும் அந்தகனாயினன்.

இங்ஙனம் இவர்கள் நிலை இவ்வித ஆர்ப்பாட்டமாயிருக்கையில் கலிங்க தேசத்தின் வேந்தனாகிய கீர்த்திசேன மகாராஜன் தன் மந்திரி பிரதானி வேடவில்லியருடன் கானகமணுகி விலங்கின வேட்டையாடுந் தருணம் கீர்த்திசேனன் நாவரட்சி தணிய நன்னீரருந்துதற்கு மந்திரியை அழைத்துக்கொண்டு வனத்தினிற் செல்கையில் அங்ஙனம் வன தேவதைபோற் பிரகாசமா யுலாவித்திரியும் சுந்தரவதனியைக் கண்டு தந்திரமாய்த் தனது அரண்மனையிலழைத்துக்கொண்டு சென்று தன்னை மணம்புரிவாயென் றிசைப்ப. சம்மதமுற்றவள்போல தந்திரமாய் ஏமாற்றி எனது தந்தையையும் அழைத்துக்கொண்டுவந்த பிறகு உமது மனம்போல நடந்துக்கொள்வேனென் றிசைப்ப. கீர்த்திசேனனும் அவ்வாறே நன்றெனச் சம்மதித்து தனது புத்திரனையும் மந்திரியையும் துணையாயனுப்பினன்.

அப்பால் இம்மூவரும் ஆரண்ய மார்க்கமாய்ச் செல்கையில் மந்திரி சுந்தரவதனியைப் பார்த்து பெண்ணே நாமிருவரும் மறுநகரிற்சென்று மனமகிழ்ந்து வாழ்ந்திருப்போம் வருவாய் பிராணநாயகியென் றிசைப்பக் கேட்ட இராஜகுமாரன் தடுத்தமையால் மந்திரி அவனைக் கொன்று புதைத்துவிட்டு வருகையில் சுந்தரவதனியும் மரண மூர்ச்சையாய் வீழ்ந்துவிட்டமையால் மந்திரி பயந்து அரண்மனையிற் சென்று அரசனைப் பார்த்து வேந்தே யாங்கள் கானகத்திற் செல்லுந்தருணம் இரண்டு வேங்கைகள் திடீரென்றோடிவந்து உமது புத்திரனையும் சுந்தரவதனியையும் தனது பற்களால்கடித்து கவ்விக்கொண்டோடிப்போய்விட்டதென்க, கீர்த்திசேனனும் மன விசாரித்துடன் திகைத்து வெறியனைப்போற் சித்தப் பிரமையாய்ப் பைத்தியமாகினன்.

இங்ஙனம் நிற்க ஆரண்ய மார்க்கத்தி லிருக்கும் காசியிழந்த மனோல்லாசன் சுந்தரவதனியைக் கண்ணுற்று மனமகிழ்ந்தவனாயினும் மரண மூர்ச்சையா யிருப்பதைப் பார்த்து, பரிதாபத்துடன் அங்ஙனமிருக்கும் ஓர் சந்நியாசியினால் உயிர்பெற் றெழுந்திருக்கச்

செய்து தன்னோடு சுகித்திருப்பாயெனப் புகன்றவை யுணர்ந்த சுந்தரவதனி மனமிரண்டு தனது கற்புநிலையைக் காத்தருள்வாய் கர்த்தவ்யமே யென காணக மார்க்கமாய்ச் செல்கையில் ஓர்போர்வீரன் வந்து மனோல்லாசனைத் துரத்திவிட்டு சுந்தரவதனியைத் தனது மாளிகையி லழைத்துச்சென்று தன்னோடு சுகித்திருப்பாயென்க, அத்தருணம் அவனைத் தந்திரமாய் ஏமாற்றி இன்னும் பதினைந்து நாட்சென்றால் உமதிஷ்டம்போற் சம்மதிப்பேனென்க, அம்மொழியை யுணர்ந்த போர்வீரனும் அவ்வாறே நன்கென மாளிகையில் வீற்றிருப்பாயென்றிசைப்ப, ஓர்நாள் தன்னுயிரைப் போக்கிக் கொள்வதற் கிசைந்து ஓர் கருங்கல்லை எடுத்துத்தன் தலையில்மோதிக் கொள்வதற்குத் தனது கையினால் கல்லைத் தூக்கும்போது திடீரென சர்வேஸ்வரன் கிருபாநோக்கத்தால் இரண்டு மஹான்கள் பிரத்தமாகி சுந்தரவதனியின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அம்மணி நீ! இத்தகைய விபரீதமாய்த் தற்கொலை செய்துகொள்வதற் கிசைந்தது யாது காரணமென வினவுதலும் சுந்தரவதனி தனக்குற்ற ஆபத்தனைத்தும் புகன்று சுவாமின் என்னால் அனேகருக்கு வெகுவித துன்ப மெய்துவதால் யானினி உயிருடனிருப்பது நன்கல்லவென என்து ஆவியை யொழிப்பதாயினேனென்க, மஹான்களிருவரும் பரிதாபமுற்று அம்மணி இன்றுமுதல் உன்னை ஆண்பிள்ளை ரூபமாய் விளங்கும்படி வரந்தந்தோம். ஆயினும் உனக்கு நற்காலமெய்தும் தருணம் நீ ஸ்திரீரூபமாய் விளங்குவதற் கிச்சித்து அத்தருணம் எம்மை நினைத்தால் பழையபடியே நின் சொரூபம் விளங்கும். அப்பால் சுகஜீவியாய் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பாய் என புகன்று விபூதியைத் தந்து அம்மணி நீ செல்லும் தேசங்களில் யாவருக்காயினும் தேக அசௌக்கியமுற்றால், இந்த விபூதியை அவர்கள்மீது தூவினால் வியாதியஸ்தர் சவுக்கியமுற்று உனக்கு கொடுக்கும் தக்ஷிணைகளை வைத்துக்கொண்டு ஜீவித்திருப்பாயம்மாவென ஆசீர்வதித்துவிட்டுத் தமது வாசஸ்தானத்தைநாடிப்போய் விட்டனர்.

அப்பால் சுந்தரவதனி ஆண் வேஷத்துடன் ஆரண்ய மார்க்கமாய்ச் சென்று காஸ்மீகர் தேசத்திற்கு வருகையில் அந்நகரத்தைப் பரிபாலனம் செய்யும் இராஜனுடைய அருந்தவப் புத்திரி வியாதியினால் களைத்திளைத்து தேகமெலிந்திருப்பதைக் கண்ணுற்றோரனைவரும் பரிதாபமெய்தவும் அநேக வைத்தியர்கள் வந்து தங்களால் கொடுக்கப்படும் அவுஷதங்களாலும் சௌக்கியமாகாமையாலும் அரசன் மனமெலிந்து துயருற்றிருக்குந்தருணம் ஆண்பிள்ளை வேஷ

த்துடன் வந்திருக்கும் சுந்தரவதனியை வரவழைத்தனர். அந்த பதிவிரதா சிரோமணி மஹான்களின் அனுக்கிரகத்தினால் விபூதியை இராஜ பத்தினியின்மீது தூவினமையால் திரேக சௌக்கியமாயினள். இந்த ஆச்சரியத்தைக் கண்ணுற்றோரனைவரும் இஃதென்ன புதுமையென வியப்புற்றிருக்கையில் மர்மமுணராத அரசன் மனமகிழ்ந்து சுந்தரவதனியைப் பார்த்து ஐயா! பாரோர் புகலரும் கீர்த்திவாய்ந்த வைத்தியசிகாமணியே நின் சமர்த்தினைப் பொன்னுலகத்தவரும் புகழ்ந்துரைப்பச் சக்தியற்றவரெனின் என்னால் வர்ணிக்கத்தரமோ? ஆயினும் நீரென்மீது கிருபைகூர்ந்து என் அருந்தவப் புத்திரியைத் திருமணம் புரிந்து இந்த தேசத்தையும் பரிபாலனஞ் செய்துக்கொண்டு பெருமையாய் வாழ்ந்திப்பீரென்றனன்.

இங்ஙனம் அரசன் மொழிந்த வார்த்தையைக்கேட்ட சுந்தரவதனி ஆச்சரியத்துடன் தன் மனதிற்றானே யோசித்து நாம் இத்தருணம் ஓர் விதந்தந்திரத்தினால் இந்த அரசனை ஏமாற்றவேண்டுமென மனதில் நினைந்து இராஜேஸ்வரா! யான் உமது வார்த்தையைத் தடுக்கவசமோ? ஆயினும் யான் இத்தருணம் மகுடாபிஷேகஞ் செய்துக்கொண்டு இந்த தேசத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டிருப்பேனாகில் இராஜரீகத்திற்குரியவை யனைத்தும் கல்லேனாவேன்? அஃதன்றி நின் புத்திரியைத் திருமணஞ்செய்துக்கொண்வேனாகில் பெண்ணாசையால் புத்தி மயக்கமுற்று அரசுரிமை புரியும் விதத்தைக் கண்டுணராமல் பித்தனைப்போற் சித்த மெலிந்திருப்பேன். ஆகையால் இத்தருணம் எனக்கு இக்கேரினே மகுடாபிஷேகஞ் செய்குவீரென்க, அரசனும் அவ்விதமே நன்றெனச் சம்மதித்து ஆண்பிள்ளை வேஷத்துடன் வந்திருக்கும் சுந்தரவதனியை சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கச்செய்து வேதவேதியராசீர்வதித்து அக்ஷதைத் தூவ நவரத்தின மணிமகுடஞ் சிரசிற்சூடி இந்த காஸ்மீகர் தேசத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்குவீரென் றாக்ஞாபித்தனன். அப்பால், சிறிதுநாட் சென்றபிறகு சுந்தரவதனி தனது அருகிலிருக்கும் மந்திரியினால் சகல தேசத்திலிருக்கும் வியாதியஸ்தர்களனைவரையும் வரவழைக்கும்படி ஆக்ஞாபித்தமையால் மந்திரியும் அவ்விதமே நன்றெனச் சம்மதித்து தலையாரிகளால் சகல தேசத்தினர்கட்கும் தெரிவிக்கச்செய்தனன். அத்தருணம் அநுதினமும் வியாதியஸ்தர்கள் காஸ்மீகர் தேசத்தில் வந்து சுந்தரவதனியால் தமது திரேகசவுக்கியம் செய்துக்கொண்டுபோவது வழக்கமாயிருந்தன.

இங்ஙனம் இவர்கள் நிலை இவ்வாறிருக்க முன்னம் காசி யிழந்த மனோல்லாசனும் கண்ணிழந்த அமிர்தவாசகனும் மணிபத்திரனும் பைத்தியம்பிடித்த கீர்த்திசேனனும் போர்வீரனும்தமக்குற்ற கால விபரீதத்தால் வெகு துயரடைந்து மனவிசாரத்துடனிருக்கையில் காஸ்மீகர் தேசத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்யும் அரசன் வியாதியஸ்தர்களைச் சவுக்கியப்படுத்துகின்றனனென்று கேள்வியுற்றுதெய்வாதீனமாய் அவர்களனைவரும் தனித்தனியே புறப்பட்டு அகஸ்மாத்தாய் ஓரே தினத்தில் யாவரும் காஸ்மீகர்தேசத்தின் அரண்மனையில் வருகலாயினர். அத்தருணம் சுந்தரவதனி அவர்களனைவரையும் விபூதியினாற் சவுக்கியப்படுத்திவிட்டு சந்நியாசிகோலத் தியாகித்துதனது சுயரூபமாகிய ஸ்திரீரூபம் பெற்று, அவரவர்கட்கு வேண்டிய மதிபுரைத்து இராஜபுத்திரனைக் கொன்ற மந்திரியைச் சிரச்சேதஞ் செய்துவிட்டு, தமது காலவித்தியாசத்தினால் துயரப்படுந்தருணம் யாதொரு மனக்கவலையுமின்றி வாழ்ந்திருக்கும்படியாய்க் காப்பாற்றிய மனோல்லாசன் பேருதவிக்குப் பிரதியுபகாரமாகத்தனக்குத் தெய்வாதீனமாய்க் கிடைத்த காஸ்மீகர் தேசத்தை மனோல்லாசனுக்கு மகுடாபிஷேகஞ் செய்துவிட்டு அந்நகரத்து இராஜகுமாரத்தியையும் அவனுக்குத் திருமணம் செய்துவைத்து அந்நகரத்திற்றானே தனது மணாளனாகிய அமிர்தவாசகனுடன் மனோல்லாச சுகானந்தமாய் வாழ்ந்திருந்தனள். அம்மணி! யாதாமொருவரும் உலகில் ஜனித்தால் சுகதுக்கமனைத்தும் சமமாய் அனுபவிப்பதன்றி சுகமெய்துந் தருணம் மனமகிழ்வதும், துக்கமெய்துந்தருணம் துயரடைவதும் நீதியல்ல. அம்மா காமசௌந்தரி! இன்னும் சின்னாள் சென்றபின்னர் நீ உன் மனதிற்கிசைந்த மணாளனைக் கண்டு மனோல்லாசமாயிருப்பாயென்று ஆசீர்வதித்துத் தனது வாசஸ்தானத்திற்குப் போய்விட்டனர்.

அப்பால் காமசௌந்தரி தனது மணாளனைத்தேடிக்கொண்டு மணிபுரத்தின் ஆரண்யத்திற்காணும்பாலைவனமார்க்கமாய்வருகையிற்பசிவேதனை பொறுக்கமுடியாமல்அன்னக்களை மேலிட்டு உயிர் நிற்பதரிதென அவனியில் நிர்வகிப்பதற்கும் முடியாமல் நடக்கச் சத்தியற்று மனவிசாரத்துடன் வருகையில் வழியிலெதிருற்ற ஓர் நந்தவனத்தைக்கண்டு அங்ஙனம் விளங்கும் தாமரைப் பொய்கையிலிறங்கி ஸ்நானபான ஜெபநிஷ்டையாவு முடித்துக்கொண்டு அங்ஙனம் அடர்ந்து செழித்திருக்கும் விருக்ஷங்களிற் பழுத்துள்ளதாகிய இனிமைசேர் கனிவர்க்கங்களைப் பறித்துப் புசித்து நன்னீரருந்திக்களை தெளிந்து தென்றற்காற்று வீசுதற் கினிமைபொருந்திய வசந்தமண்

டபத்திலமர்ந்து தனக்குற்ற கால வித்தியாசத்தை நினைந்துநினைந்து மனமெலிந்து இனி எவ்விதமாய்த் தனது மணாளனைக் காண்பேனெனும் மனமயக்கத்தாலுற்ற கலவரத்தினால் ஆற்றொணாமனவிசாரத்துடனிருந்தனள்.

இங்ஙனம் பதிவிரதா சிரோன்மணியாகிய காமசௌந்தரி நிலை கணவனைக் காணாமற் கலவரமாயிருக்கையில், அந்த மணிபுரத்தரசன் மைந்தனாகிய சுகானந்தனென்பவன் தனதுயிர்த்தோழனாகிய மந்திரிகுமாரனுடனே நந்தவனத்தில் வந்து அங்ஙனம் அடர்ந்து செழித்திருக்கும் மணமிகுந்த மல்லிகை முல்லை, இருவாக்ஷி, சண்பகம், அல்லி, அசோகு, தவனம், ரோஜா, மகிழம், தாழை, மனோரஞ்சிதம், நந்தியாவட்டை, நாகலிங்க மாமலராகிய நறுமணம்வீசும் மணமலர்களைப் பறித்துச் செண்டாகப் புனைந்து விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் வசந்தமண்டபத்தில் மனவிசாரத்துடனிருக்கும் பதிவிரதா சிரோன்மணியாகிய காமசௌந்தரியைப் பார்த்து சுகானந்தன் ஆச்சர்யமடைந்து மந்திரி இந்த நந்தவனத்தில் கந்தர்வ ஸ்திரீயைப்போன்ற ஜோதிப்பிரகாச தேஜஸமைந்த கன்னிகை வந்திருக்கின்றனள் பார்த்தனையாவென்றனன். இராஜபுத்திரன் வார்த்தையைக் கேள்வியுற்ற மந்திரி குமாரன் காமசௌந்தரியைப் பார்த்து மனோல்லாசமடைந்து ஆ! ஹா! இவ்வளவு அழகமைந்த தேஜஸமைந்த கன்னிகையைப் பெற்ற தாய்தந்தையர் எவ்வளவு அதிர்ஷ்டானுகூலம் வாய்ந்தவர்களோ? அன்றியும் இந்தக் கன்னிகையைச் சிருஷ்டித்த பிரம்மதேவன் மற்ற ஸ்திரீகளையும் இவ்வளவு அழகமைந்த ரூபசுந்தரமாய் ஏன் சிருஷ்டிக்கவில்லை. ஆ! ஹா! என்ன ஆச்சர்யம்? இராஜபுத்திரா! இந்தப் பெண் யாதுகாரணமாக இங்ஙனம் தனியாய் வந்திருக்கின்றனளோ? நாம் அருகிற்சென்று விசாரிப்போம் வருவீரென அழைத்துக்கொண்டு வருகலாயினன்.

இங்ஙனம் கணவனைப் பிரிந்த கலவரத்துடனிருக்கும் காமசௌந்தரி கண்டு இவர்கள் யாது காரணமாக இங்ஙனம் வருகையினரென்று யோசித்திருக்கையில் மந்திரிகுமாரனுடன் அருகில்வந்த சுகானந்தன் காமசௌந்தரியைப் பார்த்து பெண்ணே! நீ யார்? நீ வசிப்பது எங்கே? இந்த காரிருள் சூழ்ந்த கானகத்தில் நீ யாது காரணமாகத் தனிமையாய் வந்து விசனப்படுகின்றனையே யான் கவனித்துணர்க விபரமாய் புகல்வாயென்றனன். அவன் பாஷித்ததைக் கவனித்த காமசௌந்தரி சற்று யோசித்து ஐயா நான் மராட தேசத்தரசன் புத்திரியாகிய காமசௌந்தரி யான்

பருவதிசை யடைந்தபின்னர் எனக்குத் திருமணம் புரியவேண்டுமென்க என் தந்தையாகிய ஸதிவுதன் மஹாராஜன் சகல தேசத்தரசரையும் வரவழைத்து சுயம்வரப்பந்தலில் வீற்றிருக்கச்செய்து என் கரத்தில் மலர்மாலையைத்தந்து மனதிற்கிசைந்த மணாளன் கழுத்திற் சூடுவாயென, யானும்அவ்வாறேயாகுகவெனசம்மதித்து பூமாலையை எடுத்துக்கொண்டு சபையோர் முன் வருகையில் அகஸ்மாத்தாய் ஓர் இராக்ஷதன் என்னை எடுத்துக்கொண்டு போய்த் தனது வாசஸ்தானமாகிய குகையில் வைத்துவிட்டு எங்ஙனமோ போய்விட்டனன். அத்தருணம் யான் தனியாய் ஆதரவின்றிய பரதேசியைப்போல் மன விசாரத்துடனிருக்கையில் ஓர்நாள் தெய்வாதீனமாய் பாஞ்சாலதேசத்தரசன்புத்திரராகிய ரூபசுந்தரனென்பவர் என்முன்வந்து எனது சவிஸ்தாரமனைத்தும் வினவி என்னை அவருக்குரிய பத்தினியென மதித்து தன் தேசத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு செல்கையில் "விநாசகாலே விபரீத புத்தி" என்றதற்போல என்னை ஓர் நந்தவனத்தில் விடுத்து அவர் எங்ஙனமோ சென்றுவிட்டனர். யான் அவரைத் தேடிக்கொண்டு ஆரண்ய மெங்ஙணும் அலைந்து திரிந்துங் காணாமையால் இனி யாது செய்குவேனென்று மன விசாரத்துடனிருக்கின்றேனென்றனள்.

இவ்விதமாய்க் காமசௌந்தரி மொழிந்த வார்த்தைகளைக் கேள்வியுற்ற இராஜபுத்திரனாகிய சுகானந்தன் ஆனந்தமுற்றவனாய் இனி நமது எண்ணம் சித்தியாச்சுதென மனமகிழ்ந்து பெண்ணே! நீ யாதொன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். நீ என்னைத் திருமணம் புரிந்து தரணியோர் புகழ்ந்துரைப்பச் சிறப்பெய்திய பெருமை வாய்ந்து இராஜபத்தினியாய் சுகமுற்றிருப்பாய் என்னுடன் வருவாயென்றனன்.

இவற்றைக் கேள்வியுற்ற காமசௌந்தரி இஃதென்னதர்மசங்கடமென்று ஆற்றொணா ஆச்சரியமடைந்து அரசே நீ புகல்வதும் உண்மையே ஆயினும் உலகிற் பிறந்த கற்புடைய ஸ்திரீகள் யாதொரு புருஷனை மனதில் நினைத்தால் அத்தருணமே அவருக்குச் சொந்தம். அந்நியருக்குச் சகோதரிக் குவமையென நீதிசாஸ்திரமனைத்தும் புகல்வதுணர்ந்திலீரோ? அன்றியும் அரசே இராஜாக்களாயிருப்பவர் யாதொரு அந்நிய ஸ்திரீகளைக் காணுவராகில் தமது புத்திரிகளைப்போற் சந்ததமும் மனதில் பரிதாபநிலையடைந்திருக்கவேண்டும். அஃதன்றி நின்போற் பாவிப்பாராகில் பகவான் தண்டிப்பாரன்றோ வென, காமசௌந்தரி புகன்றதை யனைத்தும்

கவனித்த இராஜபுத்திரன் சற்று யோசித்து பெண்ணே நீ சொல்வது எவ்வாருனதெனின் விருப்பமின்றிய புருஷனை தகப்பனென்றழைப்பதுமோ விருக்கின்றனவே. யாதாமொரு கன்னிகையும் அவனியிற் ஜனித்தால் தமது பருவத்திற்கிசைந்த வாலிபனை மணந்து இன்ப சுகானந்த மனுபவிப்பதன்றி வீணிற் சரீரத்தைச் சுமந்திருப்பது தகுதியோ இத்தருணமே? என் வார்த்தைக்குப் பழுதுருமல் என்னுடன் நகரத்திற்கு வருவாயென் றழைத்தனன்.

இங்ஙனம் இராஜகுமாரனுகிய சுகானந்தன் புகன்றவை யனைத்துங் கவனித்த காமசௌந்தரி சற்று யோசித்து நாம் இவனுடன் எவ்வளவுநேரம் வாதாடினும் இவன் நம்மைவிட்டுப் போகான் ஆயினும் இவனைத் தந்திரமாய் ஏமாற்றிவிட்டுப் போனாலும் சரி அன்றி இவனே நமக்கு மணாளனென பிரம்மதேவன் விதித்திருந்தாலும் சரி இரண்டிலொன்றாகட்டுமென மதித்து இராஜபுத்திரா! இனி யான் உமக்குச் சொல்லவேண்டியதென்ன? உமது சித்தப்படியே யானும் சம்மதித்தேனென்றனள். இராஜகுமாரன் மனமகிழ்ந்து பெண்ணே! இனி யான் உன்னைவிட அன்னிய மாதரைக் கனவிலும் நினையேன் கருத்திலும் மதியேன், நீயே எனது பத்தினியெனப் புகன்று அழைத்துக்கொண்டு மந்திரிகுமாரனுடனே நந்தவனத்தை விடுத்து அரண்மனையில் வந்து சேர்ந்தனர்.

இங்ஙனம் இவர்கள் நிலை இவ்வளவு ஆச்சரிய காக்ஷியாயிருக்கையில் ருபசுந்தரனைவன் தனது ஆசைக்கிசைந்த காமசௌந்தரியைப் பிரிந்த மன விசாரத்தினால் வனமெங்ஙனுந் தேடினுங் காணுமல் வயற்றுப் பசியால் தேகமெலிந்தோனாவாண்டு ஆரண்ய மார்க்கமாய் வருகையில் வழியிலெதிருற்ற ஓர் நந்தவனத்தின் அருகிலிருக்கும் மாமரத்தின் கிளையில் பழுத்திருக்கும் இனிமை பொருந்திய மாங்கனியொன்று இவன் முன் விழுந்ததைக் கண்ணுற்று, மனேல்லாசத்துடன் தனது இருகரத்தினுலுமெடுத்து மனம் பூரித்து புசிப்பதற்காக ஆவலுடன் தனது கைக்குட்டையில் மறைத்துக்கொண்டு நந்தவனத்திலிருக்கும் தாமரைப் பொய்கையில் வந்து ஸ்நானபான நேமநிஷ்டை யாவும் முடித்துக்கொண்டு மாங்கனியை புசிப்போமென்று அதிக ஆவலுடன் வந்த மண்டபத்தை நாடிவருகலாயினன்.

அத்தருணம் ஓர் தபசிரேஷ்டன் தனது மனைவியாகூலத்தை முன்னிட்டு விசனமுற்றவனுய் வருகையில் வழியிலெதிருற்ற ருபசுந்தரனைக் கண்டு இராஜபுத்திரா! நீ வருகின்ற வழியிலேதேனும்

ஓர் மாங்கனி விழுந்திருக்கக் கண்ணுற்றீரோவென வினவுகையில் ரூபசுந்தரன் ஆச்சர்யமுற்றவனாய் சுவாமி நீர் அவனியாசையை விடுத்து ஆரண்ய வாசியாய் வந்து அருந்தவம் புரியும் முனிபுங்கவராயிருந்தும் கானகத்தில் விசேஷமாய் செழிப்புற்றிலகும் மாங்கனியின்மீது இவ்வளவு ஆவலுற்றவராய் என்முன் வந்து விசாரிப்பதைக் கவனிக்கில் வியப்புறுந் தன்மையன்றோ! வென்க. தபசி ரூபசுந்தரனைப் பார்த்து இராஜபுத்திரா நீ சொல்வதும் உண்மையே ஆயினும், இந்த வனமுழுதும் வெகுவித விருக்ஷங்கள் அடர்ந்து செழித்து வளர்ந்திருக்கின்றதெனினும் அதோ நமக்கெதிரி லிருக்கும் மாமரம் தெய்வத்தன்மை பொருந்தியதாய் முதல் வருஷத்தில் காய்த்து இரண்டாவது வருஷத்தில் பழுத்து மூன்றாவது வருஷத்தில் பூமியில் விழும். அந்த சமயம் அந்தக் கனியை எடுத்துப் புசிப்பவர்க்கு மூன்று வருஷம் வரையினும் பசிதாகம் நித்திரை யணுகாது. ஆகையால், யான் அதன் மகத்வ இரகஸ்யத்தைக் கவனித்து அந்த விருக்ஷத்தி னடியிற்றானே கர்த்தவ்யத்தை மனதிலெண்ணி ஆத்மலாபத்தைக் கருதி அருந்தபம் புரிகுவேன், அப்பால வழக்கப்படியே மூன்று வருஷத்திற் கொருதரம் காய்த்துக் கனிந்து பூமியில் விழுகின்ற கனியைப் புசித்துத்தவம்புரிவேன். ஆனால் இன்றையதினமும் அந்த மாங்கனி விழும் சமயத்தைக் கவனித்து தபநிலை விடுத்து நந்தவனத்திற் சென்று தாமரைப் பொய்கையில் ஸ்நானபான நேமிநிஷ்டை யாவுமுடித்துக்கொண்டு வி[illegible]யில் வந்து மாங்கனியைக் காணாமையால் இன்னும் மூன்று வருஷத்திற்கும் ஆகாரமின்றி அலைச்சற்படுவதாயிற்றேயென்று விசனமுற்றவனாய வருகையில் உன்னைக்கண்டு விசாரித்தேன். ஆகையால் தெய்வாதீனமாய் அந்த மாங்கனியை நீ கண்ணுற்றாயாகில் என் கரத்திற் கொடுப்பாயென்று மிகவும் பரிதாப நிலையுடன் கேட்பதாயினன்.

இங்ஙனம் சந்நியாசியின் வார்த்தையைக் கேட்டு ரூபசுந்தரன் ஆச்சரியமுற்றவனாய்த் தனக்குள்தானே யோசித்து அடடா! இஃதென்ன விபரீதம், நாம் கனவிற் கண்ணுற்ற மாதரசியை [illegible] திருமணம் புரியவேண்டுமென அதிக ஆவலுடன் அவனியை விடுத்து அன்னை தந்தையைப் பிரிந்து ஆருமற்ற பரதேசியைப்போல ஆரண்ய வாசியாய் வந்து எனது அன்பிற்கிசைந்த பிராணநாயகியைக் கண்டும் காலவித்தியாசத்தினாற் பிரிந்து அதிர்ஷ்டமின்றிய வறுமையாளனைப்போல தனியாய் ஆரண்யமெங்ஙனுந் தேடிக்கொண்டு வருகையில் அன்னாகாரமின்றி பசியாலிளைத்து களைத்து நடக்கச்சக்தியற்று வருகையில் தெய்வாதீனமாய்க் கிடைத்த இந்த மாங்கனிக்

கும் இந்த தபசி பங்காளியாய் வந்துவிட்டனனோவென்று மன
விசார மெய்திடினும் அம்மகான் புகன்ற அந்தக் கனியின் மகத்
வம் வெகு சிலாக்கியமா யிருந்ததைக் கவனித்து இதனை நாம்புசிப்
போமாகில் என்றைக்கும் பசிதாக நித்திரையின்றி மனோல்லாசமா
யிருப்போமென மதித்தனன். ஆயினும் ஐயமிட்டுண் என்னும் வாக்
கியம் அவன் மனதிற்றோன்றி யாசித்து வந்தவருக்கு அமுதளித்த
பிறகு புசிப்பதே நன்மார்க்கத் தியல்பென மதித்து, முனிவன்
பசியை ஆற்றக் கருதி சுவாமி நீர் விரும்பிய கனி இதோ இருக்கின்
றது புசிப்பீரென அவர் காத்திற் றந்தனன்.

அந்தருணம் அம்மஹான் ரூபசுந்தரன் உதாரத்வ குணத்
தி[illegible]மனமகிழ்ந்தவராய் அவனைப் பார்த்து இராஜபுத்ரா ! நீமிக
வும் உத்தம குணமமைந்த தர்ம சொரூபியாகையால் உனக்கு எந்
நாளிலும் யாதொரு துயரமும் வந்தணுகாது. ஒருவேளை நின் கர்
மானுசாரத்தினா லுற்ற ஊழ்வினைக்கேற்ப ஆற்றொணாத் துயரெய்தி
டினும் "ஆதித்தனைக்கண்ட பனிபோற்" றீர்ந்துவிடுமென்று ஆசீர்
வதித்து தன்னிடமிருந்த ஓர் குளிகையை அவன் காத்திற்றந்து
இராஜபுத்திரா நீ இராஜாம்சமாகையால் இது உனக்கு வெகு பிர
யோஜனமாகும். அஃதெவ்வாறெனின் உனது பகைஞர் எதிருற்று
சமர்புரிந்து பற்பல கணைகளை யேவினும் அருஞ்சமரிற் புறமுதுகிட்
டோடாமல் அகஸ்மாத்தாய் மறைந்து யாவர் கண்ணுக்குந் தோன்
றாமல் பகைஞர் சிரசைக் கரகரவென்று அறுத்துக்கொண்டுபோகும்
மேன்மை வாய்ந்தது பாரோர் புகலரும் கீர்த்திவந்தனை யிருப்பாய்
என்று ஆசிர்வதித்து வாழ்த்தி குளிகையைக் கொடுத்தனர்.

அத்தருணம ரூபசுந்தரன் துறவி புகன்ற ஆச்சர்யவார்த்தை
யைக் கேள்வியுற்றதுமன்றி அவராற் கிடைத்த குளிகையைத் தன
திரு காத்தாலும் வாங்கிப் பார்த்து ஆற்றொணா மகிழ்வெய்தியவனா
யினும், தற்சமயத்தில் தனக்குற்ற மன சஞ்சலத்திற்கு யாது மார்க்
கமென சிந்தித்து சந்நியாசியைப் பார்த்து சுவாமி இத்தருணம்
நீர் புக[illegible]குளிகையைத் தந்ததையும் கவனிக்கில் எவ்வித
முளதெனின் ம[illegible]ணஹேதுவில் உறவின்முறையார் துள்சி ஜலம்
வார்த்துக்கொ[illegible]ருக்கும் தருணம் இத்தருணமே எனது அருந்தவப்
புத்திரியைத் தி[illegible]மணம் புரிந்து இந்நகரத்தைப் பரிபாலனஞ்
செய்துகொண்டு இராஜாதிபதியாய் இருப்பீரெனப் புகல்வதைப்
போற் கா[illegible]ணப்படுகி[illegible]றதேயென் றிசைப்ப, தபசி ஆலோசித்து
இவன் ம[illegible]னக்குறிப்பை ஞான திருஷ்டியாலுணர்ந்து, இராஜபுத்
திரா ! நீ [illegible]யாதொ[illegible]வருக்கும் அஞ்சாமல் உனக்குற்ற காலவித்தியா

சத்தின் விபரீத கொடுமையை யென்முன் புகன்றிடில் யானதற்குத் தகுந்த முயற்சி செய்து உன் துயரத்தை யகற்றுவேனென்றனர்.

இங்ஙனம் துறவி வினவியதைக் கவனித்த ரூபசுந்தரன் சற்று யோசித்து இனி நமக்கு தெய்வாதீனமாய் நற்காலம் வந்தாலும் வருமென்று மனக்களிப்புற்று சந்நியாசியைப்பார்த்து ஐயா யானெனது சவிஸ்தார மனைத்தும் புகன்றால் மண்ணும் மரமும் கண்ணீர்த்ததும்பிக் கதறியழும். ஆயினும் நீர் விரும்பிவினவியதின் பொருட்டு சொல்கின்றேன் கவனிப்பீர். அஃதென்னவெனின் யான் ஓர்நாள் மலரணை மஞ்சத்திற் சயனித்து நித்திரை புரியுந் தருணம் ஓர் அழகானந்த தேஜஸமைந்த கன்னியைக்கண்டு என் தேசத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு வருவதுபோற் கனவுகண்டு கலவரத்துடன் திடீரென்றெழுந்து கானக மார்க்கமாய் வந்து கனவிற்கண்ட கன்னியாகிய காமசௌந்தரியை வனத்திற் பார்த்து மனோல்லாசமாய் அழைத்துக்கொண்டு என் தேசத்தை நாடி வருகையில் வழியிலெதிருற்ற நந்தவனத்தில் வந்திருந்தோம். அத்தருணம் காலவித்தியாசத்திற்கேற்ற கிரகசார பலனும் சரியாய் வந்தொத்துக்கொண்டமையால் என் மனதிற்கிசைந்த கன்னியைத் தனியாய் விடுத்து நந்தவனத்தைச் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு வருகையில் அந்தக் கானகத்தில் வசித்துலாவும் ஓர் புலியானது என்னைக் கொன்று தின்பதற்கு துரத்திக்கொண்டு வருகையில் யான் மனமிரண்டு புலியின் வாய்க்குத் தப்பித்துக்கொண்டு ஆரண்ய மார்க்கமாய் ஓடிச் சென்று மறுபடியும் நந்தவனத்தில் வந்து காமசௌந்தரியைக் காணாமல் மனவிசாரத்துடன் தேடியலைந்துகொண்டிருக்கின்றேன். இத்தருணம் நீர் இந்தக் குளிகையைத் தந்ததினால் யாது பயனென்றிசைப்ப, முனிவன் கருணைவாய்ந்து இராஜபுத்திரா நீ யாதொன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். நீ ஆசையாய்த் தேடிவந்து கானகத்தில் கண்ணுற்ற காமசௌந்தரியை இன்னுங் கொஞ்ச தினத்திற்குள் நீ காண்பாய், அத்தருணம் சில போர்வீரர்களால் உனக்கு விபரீத ஆபத்தெய்தும் அந்தச் சமயத்தில் இந்தக் குளிகையை வாயிலடக்கி வைத்துக்கொண்டு பகைஞர் கண்ணுக்குத் தோற்றமின்றி அவர்களனைவரையும் வென்று ஜெயம்பெற்று உன் மனதிற்கிசைந்த காமசௌந்தரியை அழைத்துக்கொண்டு உனது நகரத்திற் சென்று நகரோர் மனமகிழ திருமணம் புரிந்து பெருமையாய் வாழ்ந்திருப்பா யென்றனர்.

இங்ஙனம், தபசிரேஷ்டன் புகன்ற வார்த்தையைக்கேள்வியுற்ற ரூபசுந்தரன் சற்று யோசித்து சுவாமி நீர் புகன்றவை யுணர்

ந்த யான் மனமகிழ்ந்தவனாயினும் என் மனதிலோர் சந்தேகக் கவலை மெய்தலாகியது. அஃதியாதெனின் எனது ஆசையிருந்த மாதரசியென்னைப் பிரிந்து ஆரண்ய மார்க்கமாய்ச் செல்லுந் தருணம் வனமிருகங்களேதேனும் கொன்று தின்று விட்டதோவென விசனமுற்றிருக்கின்றேன். ஆயினும், நீர் மொழிந்த வார்த்தையைக் கேள்வியுற்று இஞ்சிற்று மனதைரியமுற்றேன். தயாநிதி நீர் என்மீது கருணைவாய்ந்து அந்த மாதரசியெங்ஙனமிருக்கின்றாளோ தெரிவிப்பீரென்றனனும், தபசிரேஷ்டன் ஞான திருஷ்டியா லுணர்ந்து இராஜபுத்திரா! நின் மனதிற்கிசைந்த மாதரசி தென்றிசையில் ஓர் இராஜகுமாரன் வசத்தில் இருக்கின்றனள். ஆயினும், அந்தப்பெண் பதி சுத்தமாய் கற்புநிலை தவறாமல் உன்னை மனதில் நினைத்துக் கொண்டு விசனமுற்றிருக்கின்றனள். ஆகையால் நீ இத்தருணமே சென்று இந்தக் குளிகையை அவள் வாயிலடக்கி வைத்துக் கொள்ளச் சொல்லி எவர்கட்குந் தெரியாமல் நின் பத்தினியை அழைத்துக்கொண்டு செல்வாயென்று இன்னொருகுளிகையையும் தந்து ஆசீர்வதித்து அனுப்பினர்.

அப்பால், தபசியின் வார்த்தையைக் கேள்வியுற்ற ருபசுகந்தான் மனமகிழ்ந்து அதிதீவிரமாய் தென்திசையைநாடிச் செல்வதாயினன்.

காக்ஷி.—3

தேசம் மணிபுரம்

கதாநாயகர்.

இராஜன்	ஜெயப்பிரதாபன்
மந்திரி	அறிவானந்தன்
இராஜபுத்திரன்	சுகானந்தன்

காமசௌந்தரி.

இவ்வண்ணம் நிற்க கானகத்திற்சென்று காமசௌந்தரியை அழைத்துக்கொண்டுவந்த இராஜபுத்திரனாகிய சுகானந்தன் அந்தப் பெண்ணை ஓர் மாளிகையி லிருக்கச்சொல்லிவிட்டு மனோல்லாசமாய் அரண்மனையில் வந்து தன் தந்தையாகிய ஜெயப்ரதாபனைக் கண்ணுற்று வந்தனம் புரிந்து சொல்வதாயினன்.

சுகானந்தன்:—தந்தையே! யான் கானகத்திற் சென்று அங்ஙனம் ககனத்துலாவும் கந்தர்வ ஸ்திரீகளிலும் சிறந்த அழகன

னந்தமாய் விளங்கும் ஓர் கன்னிகையைக் கண்ணுற்று யான் திருமணம் புரிந்துகொள்வதற்காக அழைத்துக்கொண்டு வந்தேன். ஆகையால் இனி திருமண வைபவத்திற்குரியவை யனைத்தும் முயற்சி செய்குவீர்.

என, புகன்றவையுணர்ந்த ஜெயப்ரதாப மகாராஜன் மனோல்லாசத்துடன் அருகிலிருந்த அறிவானந்தனைப் பார்த்து மந்திரீ! நீ இத்தருணமே நமது தேசத்தை வெகு விநோத அலங்காரமாய்ச் சிங்காரித்து சகலதேசத் தரசர்கட்கும் திருமணப் பத்திரிகையனுப்பி இங்ஙனம் வரவழைப்பாயென்க, மந்திரியும் அவ்விதமே நன்கெனச் சம்மதித்து அரசன் சொற்படியே திருமணப் பத்திரிகைகள் எழுதி தூதுவர்களிடந் தந்து அரசர்கட்குத் தருவீரென சகல தேசங்கட்குக் அனுப்பினன்.

அப்பால், அத்தூதுவர்களனைவரும் அறிவானந்தன் சொற்படியே ஒவ்வொருவராய் தனித்தனியே பிரிந்து சகல தேசங்களிலும் சென்று அந்தந்த தேசத்தில் அரசு புரியும் இராஜாக்களுக்குத் தந்து திருமண சுபசெய்தியும் புகன்றனர். தூதுவர் வார்த்தையைக்கேள்வியுற்ற அரசர்களும் மனோல்லாசத்துடன் தமது இரத கஜ துரக பதாதிகளுடன் மணிபுரத்தில் வந்து நிறைந்தனர். அத்தருணம் ஜெயப்ரதாப மகாராஜன் தன் தேசத்தில் வந்த அரசர்கட்கு வந்தனத்துடன் உபசாரஞ் செய்து அவரவர்கட்கிசைந்தவிடுதியமைத்து சிற்ப சாஸ்திரிகளை வரவழைத்து கலியாண மண்டபம் வெகுவிநோதமாய் ஜோடித்துக் கண்டோர் மனமகிழும்படியாய் சிங்காரித்தனர். நகரவாசிகளும் வீதிகள்தோறும் வெகு விநோதமாய் அலங்காரஞ்செய்து இந்திரபுரி இதுவோவென அந்தரத்தமரரும் சந்தேகிக்கும்படியாய் அழகானந்தமாய் அலங்கிர்தஞ் செய்தனர்.

இங்ஙனம் அரண்மனையில் இவ்வித ஆர்ப்பாட்ட ஆச்சரிய வேடிக்கையாயிருக்கையில் தபசியினால் மனக்கவலையொழிந்து வனத்தைவிடுத்துதென்றிசை மார்க்கமாய் மணிபுரத்திற்கு வந்த ரூபசுந்தரன் அந்நகரத்தில் விளங்கும் அற்புதத்தைக்கண்ணுற்று அங்ஙனம் இருப்பவர்களைப் பார்த்து ஐயா இன்றையதினம் இந்நகரத்தில் யாது விசேஷம்? இத்தகைய விநோத அலங்கார வேடிக்கையாயிருக்கின்றனவேயென வினவினன். இவன் வார்த்தையைக்கேட்ட நகரவாசிகள் ரூபசுந்தரனைப் பார்த்து ஐயா! இந்நகரத் தரசபுத்திரன் ஓர்நாள் நந்தவன மார்க்கமாய்ச் செல்லுந்தருணம் கந்தர்வஸ்திரிகளினுஞ் சிறந்த அழகமைந்த ஓர் பெண்ணைக் கானகத்திலிருந்து

அழைத்துக்கொண்டு வந்தனர். அவர்களிருவருக்கும் நாளையதினம்
திருமண வைபவ சுபமுகூர்த்தமாகையால் நகரத்தை அலங்கார
மாய்ச் சிங்காரித்து வைத்திருக்கின்றோமென மொழிந்தனர்.

இங்ஙனம், நகரவாசிக ளிவ்விதமாய்ப் புகன்றதைக் கவனி
த்துணர்ந்த ரூபசுந்தரன் ஆற்றொணு ஆச்சர்யமுற்றவனாய்த் தனது
காலவித்தியாசத்தை நினைந்து ஆ! விதிவசமே இவ்விபரீதத்திற்கு
என்ன செய்வேன், யான் எவ்வளவு கஷ்டநிஷ்டூரம் வாய்ந்துதாய்
தந்தையரை விடுத்து காமசௌந்தரியைக கண்டுபிடித்து அழைத்து
வருவோமெனும் பேராசையால் ஆரண்ய மார்க்கத்தில் வந்து திரு
டர்களிடம் அகப்பட்டு ஆவிக்கபாய மெய்துவது போற் சித்தப்ரம
மையடைந்து திகைத்திருக்கும் தருணம் அவர்களெனது ஆடையாபர
ணங்களையும் அபகரித்துக் கொண்டு போய் விட்டனர். அப்பால்,
யான் அதிக துயருற்று தெய்வாதீனமாய்க் காமசௌந்தரியைக்
கண்டு அழைத்துக் கொண்டுவருங் கைக்கெட்டினகனி வாய்க்கெ
ட்டாமற் றட்டுண்டு போனது போல என்னை ஓர் புலிதூக்கிக்கொ
ண்டு வந்து கானகத்தில் தனிமையாய் அலையச் செய்ததும் எனது
ஆசை நேச விஸ்வாச மிகுந்த மாதரசியை இந்நகரத்தின் இராஜபுத்
திரன் அழைத்துக் கொண்டு வந்து திருமணம் புரிவதற்கும் ஆச்
சதோ? இனி இந்த மாநிலத்தில் உயிருடன் ஜீவிப்பதிலும் இறப்
பது நலமன்றோ வென, மனமெலிந்து பிராணனைப் போக்கிக் கொ
ள்வதற்குத் தீர்மானித் திருக்கையில் கானகத்தில் தபசி சொன்ன
வார்த்தையை நினைந்து அவராற் கிடைத்த குளிகையை வாயிலடக்கி
வைத்துக் .கொண்டு யாருக்குந் தெரியாமல் அரண்மனையில் வந்து
இராஜஸ்திரீகளிருக்கும் மாளிகையிற் சென்று காமசௌந்தரியைக்
கண்டு வாயிலிருந்த குளிகையைக் கையிலெடுத்து வைத்துக் கொண்டு
சுயரூபத்துடன் எதிரில் நின்று ஆ! எனது அன்பிற் கிசைந்த சுந்தரி
யானுன்னைப் .பிரிந்து ஆரண்ய வாசியாயலைந்து திரிந்து வெகுவித
துயருற்றேனே யென்று கண்ணீர்த் ததும்பக் கதறி யழுதனன்.

இங்ஙனம், ரூபசுந்தரனைக் கண்ணுற்ற காமசௌந்தரியும் ம
னந்தாளாமல் ஆ! பிராணநாதா நமது கால வித்தியாசம் இவ்வித
மாய் .விட்டதென்று மனவருந்த மெய்த வேண்டாமென்று ஆனந்
தக் கண்ணீர்சொரிந்து அழுதுக்கொண் டிருப்பதைக் கவனித்த இராஜ
ஸ்திரீக ளனைவரும் ஆச்சர்யத்துடன் மனமிரண்டு இஃதென்ன விப
ரீதம் கலியாணப்பெண் நிலை கலவரத்திற் சிக்கிய அநியாய
ஆபத்தா யிருக்கின்றதே யென. குய்யோ முறையோவென கூச்ச
லிடுகையில் அருகிலிருந்தா ரனைவரும் அதிசயித்து இஃதென்னவே

டிக்கையென்று ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கையில் அங்ஙனமிருந்தவர்களிற் சிலர் அரண்மனையிற் சென்று யாவருக்குந் தெரிவித்தமையால் இராஜகுமாரனாகிய சுகானந்தன் மந்திரி பிரதானியருடனே மாளிகையிற் சென்று அங்ஙனமிருக்கும் ரூபசுந்தரனைப் பார்த்து இவன் எவ்விதமாய் இங்ஙனம் வருகலாயினனென்று வினவ, காவலாளிகள் மனமிரண்டு அரசே! யாங்கள் வெகு ஜாக்கிரதையாய்த் தானே காவல் புரிந்துக்கொண்டிருந்தும் இவன் எவ்விதமாகவோ அகஸ்மாத்தாய் இங்ஙனம் வருகலாயினன். இவ்விபரீதத்திற்கு யாமென்ன செய்வோமெனப் புகன்றனர்.

அப்பால், மந்திரி பிரதானியரனைவரும்சற்று ஆலோசித்து இவனை அரண்மனையில் அழைத்துக்கொண்டு வருவீரென சேவகர்கட்கு ஆக்ஞாபித்தனர். அவர்களும் அவ்விதமே நன்கெனச் சம்மதித்து, ரூபசுந்தரனை அரண்மனையி லழைத்துக்கொண்டு வந்தனர். அத்தருணம் திருமண வைபவத்திற்கு வந்த அரசர்களனைவரும் ஆச்சர்யமுற்று இஃதென்ன விபரீதம்? கலியாண வாசலிற் கலகாரம்பமானதுபோ லிருக்கின்றனவேயென்று ஆலோசனைமேலிருந்தனரேயன்றி, இவன் யாரென்றும் யாது காரணத்தினால் வந்தானென்றும் விசாரிப்பதற்கும் நாவெழாமல் மௌனமுற்று ஒருவர் முகத்தை யொருவர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

இங்ஙனம் இவர்கள் நிலை இவ்வித விபரீத ஆர்பாட்ட ஆச்சர்ய வேடிக்கையா யிருக்கையில், மணிபுரத்தின் மன்னனாகிய ஜெயப்ரதாபன் சற்று யோசித்து ரூபசுந்தரனைப் பார்த்து அப்பா உன்னைப் பார்த்தால் இராஜலக்ஷணம் அமைந்தவனாய் காணப்படுகின்றனவே நீ யாது காரணமாக அஞ்சுதலின்றி அரண்மனைக் காவலாளிகளையும் ஏமாற்றிவிட்டு இராஜ ஸ்திரீகளிருக்கும் மாளிகையிற் சென்று கலியாணப் பெண்ணைக் கண்ணுற்று மன விசாரத்துடன் அழுதனையோ? இஃதுண்மை யனைத்தும் யான் கவனித்துணர்க விபரமாய்ப் புகல்வாயென்றனன். இவன் வாய்மொழி யனைத்துங் கவனித்துணர்ந்த ரூபசுந்தரன் கலகம் பிறந்தால் நியாயம் பிறக்குமென்றாற்போல நாம் செய்த விபரீத ஆர்பாட்டத்தினால் நமதுமனதிற்கிசைந்த காமசௌந்தரி நமக்குரிய பத்தினியாவாளென மதித்து சொல்வதாயினன்.

ரூபசுந்தரன்:—ஐயா மகாராஜ ராஜாக்கள் பூஜிதம் பெறும் மஹாராஜப் பிரபு யான் பாஞ்சால தேசாதிபதி சாந்தசீல மஹாராஜனுடைய அருந்தவப் புத்திரன் என் பெயர் ரூபசுந்தரன்; ஓர்

நாள் யான் மலரணை மஞ்சத்திற் சயனித்திருக்கையில் உமது மாளிகையிலிருக்கும் காமசௌந்தரியைக் கனவிற் கண்ணுற்று திடீரென்றெழுந்து ஆரண்ய மார்க்கமாய்த் தேடிக்கொண்டு செல்கையில் வழியிலெதிருற்ற கானகத்தில் கண்டு மனோல்லாசமாய் அழைத்துக்கொண்டு வருகையில் பகலவன் மறைந்து இருள் சூழ்ந்தமையினால் ஓர் நந்தவனத்தில் வந்திருந்தோம். அங்ஙனம் ஓர் புலி என்னைத் துரத்திக்கொண்டு வந்தமையால், யான் மனமிரண்டு கானக மார்க்கமாய் ஓடிவிட்டேன். அத்தருணம் உமது புத்திரன் தந்திரமாய் அழைத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டனர். இது நீதியோவென்றனன். அவ்விசேஷத்தைக் கேள்வியுற்ற அரண்மனையிலுள்ளோரனைவரும் ஆச்சரியத்துடன் யாதொன்றும் பேசுதற்கு நாவெழாமல் ஆலோசித்திருந்தனர்.

இங்ஙனம் இவர்கள் நிலை இவ்வித சந்தேகக் கலவரத்துடன் இருக்கையில் சுகானந்தன் அரண்மனையிலுள்ளோரைப் பார்த்து இச்சபையில் நிறைந்திருக்கும் அறிஞர்களே கானகத்தில் தனிமையாய் இருக்கும் யாதொரு பொருளும் கைப்பற்றியவனுக்குச் சொந்தமாகையால் இவன் யாதோ கஷ்டநிஷ்டூரமடைந்து அந்தப் பெண்ணை அழைத்துக்கொண்டு வந்தாலும் ஆதரவின்றி தனிமையாயிருக்குந் தருணம் யான் அழைத்துக்கொண்டு வந்தமையால் எனக்குரிய பத்தினியாயினள். அவ்விதமிருக்க இவன் மனோ கர்வத்தினால் அரண்மனையிலிருக்கும் காவலாளிகளையும் ஏமாற்றிவிட்டு கொஞ்சமேனும் அஞ்சுதலின்றி இராஜஸ்திரீகளிருக்கும் மாளிகையிற்பிரவேசிக்க கலியாணப் பெண்ணைத் திருடிக்கொண்டு போகவந்த கள்வனாகையால் இவனுக்குகந்த தண்டனை யாது விதிப்பதோ? நீங்களே புகலவேண்டுமென்க. மந்திரி பிரதானியர்களும் ஆலோசித்து அரசே மனுதர்ம சாஸ்திர விதிப்படிக்கு பொன்பொருளை திருடும் கள்வனுகில் சிறைச்சாலையிலிட்டுக் கடின தண்டனை விதிப்பதியல்பு அன்றியும் திருடிய கையையும் திருடவந்த காலையும் துணிப்பதியல்பு இவன் இராஜபத்தினியைத் திருட வந்தமையால் இவன் சரீரத்தைத் துண்டுதுண்டாய் வெட்டி பருந்துகட்கு விருந்துசெய்வதியல்பு யென நமது இராஜாங்கத்திற்குரிய ஏற்பாடாயிருக்கிறதென மொழிந்தனர்.

இங்ஙனம் மணிபுரத்தின் மந்திரிகள் விதித்த குரூர பயங்கர தண்டனையைக் கேள்வியுற்ற சாந்தசீல மகாராஜன் மனமெலிந்து தன் மைந்தனுக்குற்ற அநியாய ஆபத்தைக்குறித்து விசனப்படுவதாயினன். மற்றுமுள்ள சிற்சில அரசர்களும் மனவருத்த மெய்தி

னர். மணிபுரத்தரசனாகிய ஜெயப்ரதாபனைச்சேர்ந்த அரசர்கள்மாத்திரம் ரூபசுந்தரனைச் சித்ரவதை செய்யவேண்டுமென்றே தீர்மானித்தனர். இவ்வித விபரீத குரூர பயங்கர அநியாய ஆபத்தான ஆக்கினையைக் கவனித்த ரூபசுந்தரன் கோபதீப்தனாய் கண்களில் அக்கினி சுவாலைவீச மீசை துடிதுடித்து பல்லை நெறநெறவெனக் கடித்து திரிபுரதகனன்போற் சிரித்து அரண்மனையிலுள்ளோரைப் பார்த்து ஐயா நான்கு வேதம் ஆறு சாஸ்திரம் பதினெண்புராணம் அறுபத்துநான்கு கலைக்கியானம் மனுவிக்கியான முதலான சர்வசாஸ்திர நூன்முறையனைத்துங் கவனித்துணர்ந்தவர்களெனும் அரசர்காள்! இவர்களென்னைச் சித்ரவதை செய்வதற்குத் துணிந்துவிட்டனர். இதைத் தடுத்து என்னைக் காப்பாற்றுவார் கடவுளன்றி யாருமில்லையென்பதற்குச் சந்தேகமன்று, ஆயினும் யானோர் விண்ணப்பம் செய்துகொள்ளுகிறேன். அதுவரையினும் என்னுயிருக்கு ஆபத்தணுகாவிதம் காப்பாற்றுவது உங்களுடைய ஆசீர்வாதமென்றனன். இவன் புகன்றவையுணர்ந்த தர்ம குணத்தினராகிய அரசர்களிற் சிலர் ஆ! ஹா! அதற்கென்ன தடை நீதியாயிருந்தால் நிருபனுக்கும் அஞ்சலாகாதென தர்மசாஸ்திரமிருக்கின்றமையால் உனக்கு யாதொரு துன்பமு மணுகாமல் யாங்கள் காப்பாற்றுகிறோமெனப் புகன்றனர், ஆனால் ரூபசுந்தரன் மொழிந்த கோபாவேச வார்த்தையைக் கவனித்த ஜெயப்ரதாபன் சுகானந்தன் முதலானோர் யாதேனுங் கலகம் விளையுமென சந்தேகமுற்றவராயிருந்தனர்.

இங்ஙனம் இவர்கள் நிலை இவ்விதமாயிருக்கையில் ரூபசுந்தரன் சபையோர்களைப் பார்த்து அரசர்காள் யான் கனவுற கண்ணுற்ற ஆசையினால் அந்தப் பெண்ணை வெகு கஷ்டநிஷ்டூரத்துடன் அழைத்துக்கொண்டு வருகையில் எனக்குரிய பத்தினியாய்விட்டமையால் அந்நியருக்குத் தாயல்லவோ! அஃதன்றி யானில்லாச் சமயத்தில் இந்த இராஜபுத்திரன் தந்திரமாய் அழைத்துக்கொண்டுவந்தது நயவஞ்சக திருட்டுத்தனமல்லவோ? அத்தருணமே கடவுள் அவனைத் தண்டிக்காவிடினும் யான் நேரிற் காண்பேனாகில் அவனைச் சித்ரவதை செய்தே இருப்பேன். ஆயினும் தப்பித்துக்கொண்டுவந்துவிட்டான். ஈதனைத்தும் கவனித்துணராத இந்த மதியின்றிய மந்திரி அநியாயமாய் என்னைச் சித்ரவதை செய்யவேண்டுமென்கின்றனே இது எவ்வாறுளதெனின் மான் குட்டிகளனைத்தும் மிருகேந்திரனாகிய சிங்கத்தை மென்று தின்றுவிடுகிறோமென்று பந்தயமிட்டவிதமாய்த் தோற்றுதே. ஆ! ஹா! சபையோரே இத்தருணமேனும் அந்தக் கன்னியை என்னுடன் அனுப்பவேண்டும்! இல்லா

விடில் ஒருவர் சகாயமுமின்றி இவர்களையும் இவர்களைச் சேர்ந்தவரையும் சின்னாபின்னமாய்க் கொன்று இந்த மதியின்றிய மந்திரியையும் சித்திரவதை செய்து இந்நகரத்தையும் யானே கைப்பற்றுவேனென்றான்.

இங்ஙனம் ரூபசுந்தரன் வார்த்தையைக் கேள்வியுற்றவர்களிற் சிலர்மாத்திரம் கருமதேவதை முன்னின்று இவனுக்கு ஜெயமுண்டாகுமென்று சந்தேகித்திடினும் மற்றவர் நகைத்து சாகப்போகிறவனுக்கு சமுத்திரமும் முழங்காலென்றாற்போல் பாஷிக்கிறானென்றனர். ஜெயப்ரதாபனைச் சேர்ந்த அரசர்கள் மாத்திரம் இவன் நம்மைக் கேவலமாய் நினைத்து மிரட்டுகிறான் இவனை உயிருடனே சித்ரவதை செய்வ தியல்பென பற்பலவிதமாய் பாஷித்துக்கொண்டிருந்தனர். அத்தருணம் அவர்களில் மத்தியஸ்தராயிருந்த சில அரசர்களெழுந்து சபையோரைப் பார்த்து ஐயா அறிவிற் சிறந்த அரசர்களே! இவன் சொல்வது நீதியே. அஃதெவ்விதமெனின் உலகிற் பிறந்த கன்னிகைக்கு யாதோ ரொருவர் முதலிற் கண்டபொழுது நியமித்து மனதில் நினைப்பரோ அவர்களே மணாளன் [illegible] நமையருகவேண்டும். ஆகையால் இவன் அந்தப் பெண்ணைத் தனக்குரிய மனையாளென்றே அழைத்துக்கொண்டு வருகையில் யாதோ ஓர் கால வித்தியாசத்தினால் பிரிந்திருந்தாலும் இந்நகரத்தின் இராஜபுத்திரன் மோசமாய் அழைத்துக்கொண்டு வருவது நீதியல்ல. அவ்விதமாய் அழைத்துவந்தாலும் சொந்தமானவன் தேடிப்பார்த்துக்கொண்டால் அவனுடனே அனுப்பவேண்டும் அவ்வாறின்றி இவர்கள் அவனைச் சித்ரவதை செய்வது அநியாயமன்றி ஒருக்காலும் நீதியாகாதென்றனர்.

இங்ஙனம் மத்தியஸ்தர் புகன்ற வார்த்தையைக் கேள்வியுற்ற ஜெயப்ரதாபன் சேனைகள் கடுகடுத்து இவர்கள் சொல்வது சரியல்ல கேவலமாகிய இவனுக்குப் பயந்தால் யாவரும் நம்மை மதியார்கள். இத்தருணமே இவனைச் சித்ரவதைசெய்துவிட்டு நமது இராஜபுத்திரனுக்கு அந்தப் பெண்ணைத் திருமணம் புரிதல்வேண்டுமென்றனர் இவ்விசேஷத்தைக்கேள்வியுற்ற ரூபசுந்தரன்நகைத்து அடா அற்பர்காள் நீதிக்கு விரோதமாய்ப் பேசும் துஷ்டர்காள் இதோ இன்னுஞ் சற்று நேரத்திற்குள் உம்மை அதாஹதம் செய்கிறேன் பாரடாவென்க. ஜெயப்ரதாபன் சகானந்தன் முதலானோர் கொலைஞரைப் பார்த்து இனி தாமதம் செய்யாமல் இவனைக் கொலைக்களத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு செல்வீரென்று சொல்லுமுன்னமே ஆரண்யத்தில் அருந்தவ முனிவன் தந்த குளிகையை வாயி

லடக்கிக்கொண்டு ஒருவருக்குந் தெரியாமல் மாயமாகத்தானே யிரு
ந்து ஜெயப்ரதாபன் கரத்திலிருக்கும் வாளாயுதத்தைப் பிடுங்கிக்
கொண்டு அநியாயமாய்ப் பாஷித்த ஜெயப்ரதாபன் சேனைகளை
யெல்லாம் சக்கை சக்கையாக வெட்டியும் குத்தியும் நானாவிதமாய்
சின்னாபின்னஞ் செய்து அரண்மனையை அமர்க்களமாய்ச் செய்து
உதிர வெள்ளத்தினால் நனைத்து அட்டகாசஞ் செய்வதாயினன் இவ்
விபரீதத்தைக் கண்ணுற்ற இராஜாக்களனைவரும் மனமிரண்டு
அடடா இஃதென்ன விபரீத ஆபத்தா யிருக்கின்றனவே இவன்
என்ன தேவனோ! மாய ராக்ஷதனோ? இவ்விதமாய்ப் பிரளயகால
ருத்திரனைப்போல் உருவிராமல் சம்மாரஞ் செய்கின்றானேயென்று
பயந்து விலவிலத்து கலியாணத்திற்கு வந்து கா[illegible]பதி யனுக
ஸாச்சோவென கலவரமுற்றிருக்கையில் ரூபசுந்தரன் தனக்குத்
துணைவராய்ப் பாஷித்த அரசர்களைப் பார்த்து இராஜாக்களே நீங்
கள் யாதொன்றுக்கும் அஞ்சாதீர், உமக்கு யாதொரு துன்பமு
மணுகாதென தைரிய வார்த்தை பாஷித்துக்கொண்டு ஜெயப்ரதா
பன் துணைவராகிய அறிவின்றிய அந்நியஅரசர்களையெல்லாம் அ[illegible]
ஹதமாய் வெட்டியும் குத்தியும் நானாவிதமாய்ச் சின்னாபின்னஞ்
செய்துக்கொண்டிருக்கையில் பகைஞரனைவரும் [illegible]ப்புற்று இஃ
தென்ன விபரீதம் எதிரியைக் காணாமல் கத்தி வெட்டினால் இத்த
கைய ஆபத்தெய்தினவேயென மனமிரண்டு ஓடிஓடி ஒளித்தாலும்
ரூபசுந்தரன் குளிகையின் மகத்தால் ஒருவருக்குந் தெரியாமலிருந்
துக்கொண்டே திரிபுரதகனனைப்போற்சம்மாரஞ்செய்வதாயினன்.

அந்தருணம் ஜெயப்ரதாபன் சுகானந்தன் மந்திரி பிரதா
னியரனைவரும் பயந்து இவன் யாவனோ மாந்திரீகனென மதித்து
இஃதென்ன விபரீதக் காக்ஷியோ? அவ்விடத்தில் விருதாவாய்ப்
பகை விளைவித்துக்கொண்டு ஆவிக்கபாயமெய்தி அரசுரிமையையும்
இழப்பதாயினோமேயென்று மனவிசாரத்துடன் கலவரமுற்றுக்
கண்ணீர்த்ததும்பக் கதறியழுது எத்தகைய சுத்தவீரனாயிருந்தாலும்
நேரில் வந்து அமர் பொருதுவானாகில் நம்மா லியன்றவரையிலும்
சண்டைசெய்து வெற்றிபெறுவோம். இவன் யாவனோ? மாயஜால
தந்திர மாந்திரீகனைப்போ லிருக்கின்றதென மனதில் நினைந்து
மனோகர்வம் தனக்குக் கெடுதி சம்பவிக்குமென்னுந் தன்மையாய்
ஆவியிழந்து அந்தகன் பதியணுகினர். அவர்களுக்குத் துணையிருந்த
சேனைசயின்னியங்களும் ரூபசுந்தரன் கத்திவெட்டினால் கரமிழந்தும்
சிரமிழந்தும் உடலிழந்தும் பற்பலவிதமாய் அங்கயீன அவலக்ஷண
பிரேதங்களாய் மடிந்தனர்.

இங்ஙனம் இத்தகைய விநோத வேடிக்கையால் அமர் பொருந்திய ரூபசுந்தரன் நகைத்து மனோ கர்வத்தினால் தன்னைச் சித்ரவதை செய்வதற்கிசைந்த பகைஞர்களின் படுகளத்தைக்கண்ணுற்று மனமகிழ்ந்து உடனே தனது வாயி லடக்கி வைத்துக்கொண்டிருந்த குளிகையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு முன்போலவே சுயரூபத்துடன் அரண்மனையிற் பிரவேசித்து தனது கால வித்தியாசத்தின் விபரீத ஆபத்தில் நீதியாய்ப் பாலித்த இராஜாக்களைப் பணிந்து ஐயா உமது ஆசிர்வாதத்தினால் எனது பகைஞரையெல்லாம் வென்று என்மன மகிழ்ந்தேன். ஆகையால் இனி எனது மனதிற்கிசைந்த காமசௌந்தரியை யான் திருமணப் புரிந்துக்கொள்வதற்கு யாதேனும் தடையுளதோ!வென வினவினன். அவ்வார்த்தையைக் கவனித்த அரசர்களனைவரும் ஆற்றொணு ஆச்சரியமெய்தி இராஜபுத்திரா! உமது சமர்த்திற்கு அசுரரும் சமானமில்லையெனின் பூலோகத்தின் மனிதர் நின்னுடனே எதிர்த்து சமர் செய்குதற் கியலுமோவென பற்பலவிதமாய்ப் புகழ்ந்து வான்புவி யெங்கணும் புகலருங்கீர்த்திவாய்ந்த வள்ளலே உன் மனதிற்கிசைந்தவிதமாய் அந்தப் பெண்ணைக் கலியாணஞ் செய்துக்கொண்டு மனோல்லாசமாய் இந்நகரத்தையும் பரிபாலனஞ் செய்துக்கொண்டிருப்பீரென ஆசிர்வதித்தனர். அவ்வார்த்தையைக் கேள்வியுற்ற ரூபசுந்தரன் மனமகிழ்ந்து ஐயா! நீங்கள் சொன்னதும் உண்மையே; ஆயினும் யான் எனது தேசத்திற்சென்று என் தாய்தந்தையர் மனமகிழ திருமணம் புரிவேனன்றி இந்நகரில் யாதொரு சுப காரியமும் நடத்த மாட்டேன். ஆகையால் நீங்கள் அனைவரும் உமது தேசத்திற்குச் செல்வீராகில் யான் இன்னுஞ் சிறிதுநாளில் உங்களனைவரையும் எமது பாஞ்சால தேசத்தில் வரவழைத்து நீங்களனைவரும் ஆசிர்வதித்து வாழ்த்தும்படியாய் என் மனதிற்கிசைந்த காமசௌந்தரியைக் கலியாணஞ் செய்துக்கொள்வேனென்று மொழிந்தனன்.

இங்ஙனம் ரூபசுந்தரன் புகன்றவையனைத்தும் கவனித்துணர்ந்த சகலரும் புகழும்படியான பாஞ்சால தேசத்தரசனாகிய சாந்தசீலன் கேள்வியுற்று ஆ! எனது அருந்தவத்தாற் பிறந்த மைந்தா! நீ இத்தகைய சமர்த்தனாயிருந்தும் என்னைப் பிரிந்து கானகத்தி லித்தகைய துயருற்றனையோவென கண்ணீர்த் ததும்பக் கதறியழுதனன். அத்தருணம் ரூபசுந்தரன் தனக்குற்ற கால விபரீதத்தினால் தந்தை வருந்திருப்பதையும் கவனித்துணராம லிருந்தமையால் சாந்தசீலன் நேரிற்கண்டு பாஷித்ததை யுணர்ந்து தான்கானகத்தில் அநுபவித்த கஷ்டநிஷ்டூரங்களனைத்தும்புகல்வதாயினன் தந்தையே யான் கனவிற் கண்ணுற்ற மாதைக் காண்பதற்கு ஆர

ண்ய மார்க்கமாய்ச் செல்லுந் தருணம் வழிபறித் திருடர்களாகிய கள்வர்கள் வந்து என்னுடைய ஆடை ஆபரணங்களனைத்தும் அபகரித்துக்கொண்டு ஓடிப்போய்விட்டனர்.

அப்பால் யான் மன விசாரத்துடன் வனவாசியாய் வருகையில் வழியிலேயிருந்த ஓர் நந்தவனச்சோலையில் கந்தர்வ ஸ்திரீயோவென அந்தரத்தமரரும் சந்தேகமெய்துந் தன்மையாய் வனமயில்போன்ற திருமேனி வாய்ந்த காமசௌந்தரியைக் கண்ணுற்று பெண்ணே நீ யார்? எங்ஙனமிருந்து வந்தனை? இங்ஙனம் தனியாயிருக்கும் காரணமென்னவென்று வினவினேன். அதற்கு அந்தப் பெண் சொன்னதென்னவென்றால் தான் மராட தேசத்தரசன் புத்திரியென்றும் தன்னை ஓர் மாயராக்ஷதன் சுயம்வரப் பந்தலிலிருந்து எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டனனென்றும் மொழிந்தனள். அத்தருணம் யான் மனமிரண்டு இன்னுஞ் சற்றுநேரம் இங்ஙனம் தாமதித்திருந்தால் அசுரன் வாய்க்குப் பக்ஷணமாவதற்கு யாதொரு ஆக்ஷேபனையுமில்லையென்று மனமிரண்டு திகிலடைந்து காமசௌந்தரியை அழைத்துக்கொண்டு வருகையில் காற்றும் மழையும் இடி மின்னலைத் துணையாய் வகித்து நெறுநெறென பொழிந்தமையால் யாங்களிருவரும் ஆற்றொணா துயருற்று அருகிலிருந்த நந்தவனத்தில் வந்திருந்தோம். அத்தருணம் ஊழ்வினைக்கேற்ப கிரகசார பலனுஞ் சரியாய்வந் தொத்துக்கொண்டகால் விபரீதத்திற் கிணங்கிய விதமாய் மதி வாய்ந்ததற் கேற்ப யான் காமசௌந்தரியைத் தனிமையாய் விடுத்து நந்தவனத்தைச் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டு வருகையில் ஓர் புலியானது என்னைத் துரத்திக்கொண்டு வந்தமையால் யான் மனமிரண்டு கானக மார்க்கமாய் ஓடினேன். அத்தருணம் யானில்லாத சமயத்தில் இந்நகரத்தின் இராஜபுத்திரனாகிய சுகானந்தன் தந்திரமாய் அழைத்துக்கொண்டு சென்றனன்.

அத்தருணம் யான் புலிக்குத் தப்பித்துக்கொண்டு நந்தவனத்தில் வந்து சுந்தரவதன தேஜஸமைந்த காமசுந்தரியைக் காணாமல் மன விசாரத்துடன் பசியினாற் களைத்திளைத்து வருகையில் தெய்வாதீனமாய் மூன்று வருஷத்திற்குப் பசிதாக நித்திரையணுகாமற் காப்பாற்றுந் தன்மை விளங்கிய ஓர் மாங்கனி விழுந்திருக்கக்கண்டு அதை யெடுத்துப் புசிப்பதற்கு ஆவலுற்றிருக்கையில் ஓர் தபசிரேஷ்டன் வந்து அந்தக் கனியின் மகத்வத்தை எனக்குத் தெரிவித்து அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு ஓர் குளிகையை என்னிடந் தந்தனர். யான் அவரைப் பணிந்து சுவாமி இதன் பெருமை யாது? இதனை எவ்விதமாய் உபயோகிப்பதென்று வினவினேன், அவ்வார்த்தை

யைக் கவனித்த முனிவன் கருணைவாய்ந்து இராஜபுத்திரா நீ அருஞ்சமரிற் சிக்கித் துயரப்படுந் தருணம் இந்தக் குளிகையை வாயிலடக்கி வைத்துக்கொள்வாயாகில் யாவருக்குந் தெரியாமல் அரூபியாயிருந்து நின் பகைஞர் சிரத்தை நேரிலிருந்தவண்ணமே வெட்டியெறிந்து ஜெயம் பெறுவாயென் றாசிர்வதித்து காமசௌந்தரியிருக்கும் தேசத்தையும் எனக்குத் தெரிவித்தனர். ஆகையால் யான் தபசியின் சொற்பிரகாரம் வனத்தைவிடுத்து இங்ஙனம் வந்து என் ஆசை நாயகியாகிய காமசௌந்தரியைக் கண்ணுற்று மனவிசாரத்துடனிருக்குந் தருணம் இந்த அற்பகுணத்தினரென்னை அநியாயமாய்க் கொல்வதற் கிசைந்தனர். அத்தருணம் எனது சமர்த்தினால் அவர்களையெல்லாம் சின்னபின்னமாய்ச் சித்ரவதை செய்துவிட்டேன். இனி யாதொரு பயமுமின்றி எனது பத்தினியுடனே நமது தேசத்தில் வந்து விவாகஞ் செய்துகொள்வேனென்றனன்.

இங்ஙனம் ரூபசுந்தரன் புகன்றவை யனைத்துங்கவனித்துணர்ந்த சாந்தசீலன் தனது மைந்தன் சமர்த்தை மெய்ச்சிப் புகழ்ந்து மனோல்லாசமெய்தினான், மற்ற அரசர்களும் அவ்விதமே சந்தோஷசித்தராய் மனமகிழ்ந்து சிலநாட் சென்றபிறகு யாவரும் மனோல்லாசமாய் விருந்தமுதருந்தி ரூபசுந்தரனிடம் விடைபெற்று யாவரும் அவரவர் தேசத்திற்குச் சென்றனர்.

இங்ஙனம் நிற்க, சாந்தசீலன் தனது அருந்தவப் புத்திரனாகிய ரூபசுந்தரனைப் பார்த்து மைந்தா நம் தேசத்திற்குச் செல்வோம் வருவாயென்க, இராஜபுத்திரன் மனமகிழ்ந்து தந்தையே உமது கட்டளைப்படியே வருகின்றேன். நீர் முன்னதாகச் செல்லுமென்க, சாந்தசீலனும் அவ்விதமே நன்கெனச் சம்மதித்து தன்னுடன் வந்த இரத கஜ துரக பதாதிகளையும் அழைத்துக்கொண்டு தனது வாசஸ்தானமாகிய பாஞ்சால தேசத்திற்குப் போய்விட்டனன்.

அப்பால் ரூபசுந்தரன் அந்த மணிபுரத்திற்றானே சிலநாளிருந்து அந்நகரத்திற்கு அரசனாக ஓர் உத்தமகுணம் பொருந்தியவனை ஏற்படுத்தி அவனுக்கு மங்கள ஸ்நானஞ் செய்வித்து ஆடையாபரண சிங்காரலங்கிர்தஞ் செய்து சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்து செங்கோலைக் கரத்திற் றந்து துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனனென்றவனியோர் புகழ்ந்துரைப்ப இராஜரீகஞ் செய்துக்கொண்டு வருஷந்தோறும் பாஞ்சால தேசத்திற்குப் பகுதி கட்டிக்கொண்டிருப்பாயென்று ஆக்ஞாபித்துத் தனது தேசத்திற்குச் செல்வதற்கிசைந்து காமசௌந்தரியை அழைத்துக்கொண்டு சில சேனைவீரருடன் பிரயாணமாயினன்.

அங்கம்—2.

காக்ஷி—1

இடம் கானகம்.

கதாநாயகர்.

ரூபசுந்தரன்—காமசௌந்தரி—மாயராக்ஷதன்.

அப்பால் ரூபசுந்தரன் தனது ஆசைக்கிசைந்த காமசௌந்தரியை அழைத்துக்கொண்டு சேனைவீரர்களுடன் ஆரண்ய மார்க்கமாய் வருகையில் வழியிலெதிருற்ற நந்தவனத்திற் சென்று கூடாரமேற்படுத்தி சேனைகளனைவரையும் ஆங்காங்கு வீற்றிருக்கச் செய்து தன் மனதிற்கிசைந்த காமசௌந்தரிக்கு மனமின்றியதால் தனிமையான கூடாரத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்து தானும் சில சேனைவீரருடனே ஓர் கூடாரத்தி லிருந்தனன். அத்தருணம் சுயம்பாகிகள் வந்து சமயலாச்சுது அமுதருந்த வருவீரென்க யாவரும் அவ்விதமே நன்றெனச் சம்மதித்து தாமரைப் பொய்கையிற் சென்று ஸ்நானபான நேமநிஷ்டை யாவும் முடித்துக்கொண்டு மனோல்லாசமாய் கூடாரத்தில் சமையற்கூடத்தில் வந்தமர்ந்து சுயம்பாகிகளால் வாழையிலையில் வட்டித்திருக்கும் மதுரமாகிய இனிமைசேர் கனிவர்க்கங்களுடனும் பலகார பக்ஷணங்களுடனும் கார்த்தல், இனித்தல், துவர்த்தல், உவர்த்தல், கைத்தல் புளித்தலென்னும் அறுசுவைப் பதார்த்த திவ்யான்ன சுகபோஜனமருந்தி யாவரும் உல்லாசமாய் தென்றற்காற்று வீசுதற் கினிமை பொருந்திய வசந்த மண்டபத்தில் வந்திருக்கையில் காமசௌந்தரியும் சில தாதிப்பெண்களுடனே நந்தவனத்தைச் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு வருவோமென மனதிலெண்ணி மின்னற் பிரகாச மமைந்த தனதழகிலங்கிருத முகவசீகரத்துடன் வனமயில்போல அன்ன நடையுடன் உலாவித் திரிகையில் அங்ஙனம் புஷ்பித்திருக்கும் நறுமணம் வீசும் மணமலர்களைப் பறித்துச் செண்டாகப் புனைந்து ஒருவர்மீதொருவர் எறிந்து மனோல்லாசமாய் விளையாடிக்கொண்டிருந்தனள்.

இங்ஙனம் இவர்கள் இவ்வித மனோல்லாச அற்புதானந்த ஆச்சர்ய வேடிக்கையா யிருக்கையில் அவ்வனத்தின் அருகிலிருக்கும் ஆரண்யத்தின் குகையில் வசித்திருந்த ஓர் மாய ராக்ஷதன் தனது வழக்கப்படியே தனது மாயஜாலத்தினால் மனிதரூபமாய் நான்

தோறும் வனத்திற் செல்லும் வழிப்போக்கரைக் கொன்றுதின்று
கடல் நீரை யருந்திக்கொண்டிருப்பவனாகையால் அன்றையதினமும்
வழக்கப்படியே நரமாம்ஸ பக்ஷணத்திற்காக வருகையில் ரூபசுந்த
ரன் முதலானோரிருக்கும் வசந்த மண்டபத்தி னருகில் வந்து பார்த்
தவுடனே மனோல்லாசமெய்தி ஆ! ஹா! நமது அதிர்ஷ்டானுகூலம்
இன்றையதினம் வெகு சிலாக்கிய முற்றதென மகிழ்ந்து இனி
நமக்குப் பத்து பதினைந்து நாள் வரைக்கும் பக்ஷண வறுமையின்றி
பசிதணியும் புசிப்பு கிடைத்ததென மனதில் நினைந்து இவர்கள்
எத்தனை பேர் இருக்கின்றார்களென் றெண்ணிக்கை யிட்டுக்கொண்டு
வருகையில் காமசௌந்தரியானவள் நந்தவனத்தில் ஸ்திரீ ஜனங்க
ளுடனே வனமயில்போல அழகானந்தமாய் உலாவித் திரிவதைப்
பார்த்தவுடனே, மனமயக்க முடையவனாய்த் திகைத்துத் தனக்
குற்ற பசியனைத்தும் " பருதியைக் கண்ணுற்ற பனிபோற் " பற
ந்து அந்தக்ஷணப்போற் சிந்தை மெலிந்து தன் மனதிற்றானே யோ
சிக்கலாயினன்.

மாயாராக்ஷசன்.—ஆ! ஹா! இவ்விதமும் ஸ்திரீகள் உலகிற்
ஜனித்திருப்பரோவென என் மனதிற் சந்தேகமா யிருக்கின்றதெ
னினும் பிரம்மதேவன் எவ்விதமாய்ச் சிருஷ்டித்தனனோ? அவன்
சமர்த்தினை என்னாற் புகழத்தரமோ? என்ன அழகு! என்ன சுந்த
ரம்! காளமேகத்தை நிகர்க்க [illegible] நிற கூந்தலுக் கிசைந்த மண
மிகுந்த மலர்களைச் [illegible]டி பால் சந்திரோதயம் போன்ற நெற்றியில்
க[illegible]தூரி பொட்[illegible]ந்து வள்ளைக்கொடியில் மின்மினிப் பூச்சு பிர
[illegible]க்குந் தன்[illegible]யாய் நவாத்தின கசிதமாய் விளங்கும் பொன்
[illegible]ந்து பொற்பிரகாச சித்திரப் பதுமை உயிர்பெற்
றுலாவி இத்[illegible]வனத்தியவோவென சித்தர் முனிவர்களும்
திகைத்து [illegible]ச்சரிய மெய்துந் தன்மையாய் இவ்வனம் வந்திருக்
கின்ற மாத[illegible]சியை நமது வாசஸ்தானத்திற்கு எடுத்துக்கொண்டு
போகவேண்டுமென மனதில் நினைந்து கண்டோர் மனமிரளுந்
தன்மையாய்ப் பயங்கர விகார இராக்ஷத ரூபமாகிய தனது சுய
ரூபத்துடனே அகஸ்மாத்தாய்த் திடீரென ஓடிவந்து காமசௌந்த
ரியைத் தனது கையிலெடுத்துத் தோளின்மீது வைத்துக்கொண்டு
தனது வாசஸ்தானத்திற்குப் போய்விட்டான்.

இவ்வனம், காமசௌந்தரியின் நிலை யமதூதர் கையிற் சிக்கிய
உயிர்போற் கலவரத்துட னிருக்கையில், தோழிப்பெண்களனைவ
ரும் மனமிரண்டு வாய்குளறி பேசுதற்கும் நாவெழாமல் நந்தவன
த்தைவிடுத்து வசந்த மண்டபத்தில் வந்து ரூபசுந்தரனைக் கண்டு

ஐயா! மஹாப்ரபு என்னென்று சொல்வோம் யாதெனப் புகல்
வோமென கண்ணீர்த் ததும்பக் கதறி யழுதனர். ரூபசுந்தரன் திடுக்
கிட்டு ஆ! இஃதென்ன ஆச்சரியம்! நீங்கள் யாது காரணத்தா லித்
தகைய மன விசாரத்துடன் விசனப்படுவ தாயினீரோ? யாங்கவ்
வித்துணர்க அதி தீவிரமாய்ச் சொல்லீரென்க தோழிப்பெண்கள்
திகிலுற்ற மனத்தினராய் ஒருவர் முகத்தை யொருவர் பார்த்துக்
கொண்டு அம்மா இவ்விபரீத அநியாயத்தை என்னமாய்ச் சொல்
வோமென மனமெலிந்தனராயினும் இத்ததியே இவருக்குச் சொன்
னால் எவ்விதமாயினும் காமசௌந்தரியை அழைத்துக்கொண்டு வரு
வாரென மதித்து ரூபசுந்தரனைப் பார்த்து, அரசே! யாங்க ளென்
னென்று சொல்வோம், யாங்கள் நந்தவனத்திற் சென்று மனோல்
லாசமாய் விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் ஓர் மாய ராக்ஷதன் திடீ
ரென ஓடிவந்து உமது அன்பிற்கிசைந்த காமசௌந்தரியை எடுத்
துக்கொண்டு போய் விட்டானென்றுசொன்னவுடனே ரூபசுந்தரன்
திடீரென பூமியிற் சோர்ந்து வீழ்ந்து ஆ! பிராண நாயகி! இனி
யான் என்னமாய் மனந் துணிந்திருப்பேன். இந்நேரம் உன்னை
இராக்ஷதன் கொன்று தின்றுவிட்டானோ? என்னமோ ஆ! எனது
ஆசை நாயகி உன்னால் யான் எவ்வளவு கஷ்டிக்கநேரம் வாய்ந்து
காசினியை விடுத்து கானக வாசியாய் அலைந்து உன்னைத் தேடிப்
பிடித்து அழைத்துக்கொண்டுபோக வந்தேன். அன்றியும் உன்னைத்
தந்திரமாய் அழைத்துச்சென்[illegible]னந்தனையும் அவனைச்சேர்ந்த அர
சர்களையும் அநியாயமாய்க் கொன்றுவிட்டே[illegible] ஆ! விதிவசமோ!
யானிதற்குத்தானோ உலகிற் ஜனித்தேன். என்னை[illegible]போன்ற மனித
ஜனனம் வாய்ந்தவர்க ளென்போற் கஷ்டநிஷ்[illegible]மடைவா[illegible]ல்
காலன் பதி யணுகுவான்றோ? நாமேன் வீணிற் [illegible] சும
ந்து பற்பலவித துயரடைவது நன்றோ அன்றியும்[illegible] அன்பிற்கிசை
ந்தகாமசௌந்தரியும் அசுரன் வாய்க்குப் பக்ஷணமாயினள். இனிநாம்
உயிருடனிருப்பதனால் யாது பலனென்ன மனம் வெறுத்துத் தனது
கையிற்றுங்கிய வாளாயுதத்தினால் தன் கழுத்தை யறுத்துக்
கொள்வதற் கிசைந்ததைக் கவனித்த சேனா வீரர்கள் திடீரென ஓடி
வந்து ரூபசுந்தரன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு ஐயா, யாது விசே
ஷம்? நீரேன் இவ்விதமாய்த் தற்கொலை செய்துக்கொள்வதற்
கிசைந்தீரென வினவினர்.

இங்ஙனம் சேனாவீரர்களின் வார்த்தையைக் கேள்வியுற்ற ரூப
சுந்தரன் மன விசாரத்துடன் ஐயா! சேனா வீரர்காள் என் விதிவ
சத்தை என்னென்று புகல்வேன் எனது ஆசைநேச விஸ்வாசமிகுந்த
மாதரசியாகிய காமசௌந்தரியை அழைத்துக்கொண்டுவந்து இரு

மணம் புரிந்துகொள்வதற் கிசைந்து வெகுவித கஷ்ட நிஷ்டூரத்தி
னூற் பற்பலவித சாமர்த்தியம் புரிந்து மணிபுரத்தையும் மயானபூமி
யென மாநிலத்தோர் புகலரும் அமர்க்களம்போற் செய்து அநேக
அரசர்களைக் கொன்று ஜெயம்பெற்று மிகவும் ஆசையுடனே காம
சௌந்தரியை எனது தேசத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு சென்று
திருமணம் புரிவதற்கு ஆவலுற்றவனாய்ச் சேனாவீரர்களாகிய உங்க
ளையும் துணையென மதித்து ஆரண்ய மார்க்கத்தில் வந்து அகஸ்மாத்
தாய் எனது ஆசை நாயகியைப் பிரிந்தேன். இந்நேரம் அசுரன்
பக்ஷித்திருப்பான். இனி யான் உயிருடனிருப்பதில் யாது பலன்?
யானும் வாளாயுதத்தினால் கழுத்தை யறுத்துக்கொண்டு உயிரை
விட்டுவிடுகிறேன் என்னைத் தடுக்காதிரெனக அவர்களில் ஒருவன்
இராஜ புத்திரனைப் பார்த்து மஹாப்ரபு! நீங்கள் இதற்காக பிரா
ணனைப் போக்கிக்கொள்வது நன்கன்று. உலகில் ஜனித்த மாந்தர்
கட்கு ஊழ்வினைப்படியே வாழ்நாளமைப்பது நான்முகன் செய
லன்றி நம்மாலாவ தொன்றுமில்லை. உலகினிற் பிறந்த மனிதர்க
ளின் நிலை என்விதமிருக்கிறதென்றால் பிறந்தான், இருந்தான், இற
ந்தான் என்னும் வாக்கியமாய் முடிந்துவிடுமன்றி நம்மாலாவது
யாதொன்றுமில்லை. அன்றியும் முன் ஜனனத்திற் செய்த ஊழ்வி
னைக்கிசைந்த விதமாய் வாய்ந்த சுகதுக்க மனுபவிப்பதற்காகவே
சரீரம் வாய்ந்து பாபபுண்ணிய கர்மானுசாரம் முடிந்து ஆத்மா சரீர
சம்பந்தமின்றி [illegible]வரையில் நீடித்திருப்பதே வாழ்நாள் இவ
ற்றில் புண்ணியத்தாலுற்ற சுகத்தை மாத்திரம் அனுபவித்து
[illegible]த்தினாலுற்ற துக்க மனுபவிக்குந் தருணத்தில் ம[illegible]ரண்டு
உயிரைப் போக்கிக்கொள்வதற்குத் தற்கொலை செய்துகொண்
டால் ஆயுள் வரையினும் அலகையாய்த் திரிந்து அறிஞர்யோர் பழித்
தற்கேற்ப வசைமொழியேற்று வையகத்தி லுழல்வர். ஆகையால்
அத்தகைய விபரீத தற்கொலை செய்துகொள்ளாதீர். அன்றியும்,
சிருஷ்டி திதி சம்ஹார மிம்மூன்றிற்கும் கர்த்தவ்யத்தின் செயலே
காரணமின்றி மனச்செயலாவ தொன்றுமில்லையென பற்பலவித
மாகிய நன்மதி புகட்டினும் ரூபசுந்தரன் கிஞ்சிற்றும் மன தைரிய
மின்றி காமசௌந்தரியை நினைந்து நினைந்து மனமுருகி ஆ எனது
ஆசைக்கிசைந்த அமிர்தவசனியாகிய மாதரசே யானுன்னைப் பிரி
ந்தும் பாரினில் வசித்திருப்பனோ? காமசௌந்தரியென்று பற்பல
விதமாய்ப் பிதற்றிக்கொண்டு வெறியனைப்போற் பாவித்துக்
கொண்டிருந்தனன்.

இங்ஙனம் ரூபசுந்தரன் நிலை ஆபத்திற் சிக்கிய அநியாய வேடிக்கையா யிருக்கையில் அங்ஙனம் [illegible]ர் அருந்தப முனிவன் ப்ராப்தமாகி மனித சஞ்சாரமின்றிய [illegible]ந்த ஆரண்யத்தில் மனிதர்களின் கூட்டம் விசேஷித்திருக்கின்ற காரணம் யாதெனயோசித்து விசாரித்துணர்வோமென வசந்த மண்டபத்தை நாடி வருகையில் அங்ஙனம் வசித்துலாவும் சேனவீரர் முனிவன் திருவடியைப் பணிந்து சுவாமி தேவரீரைக் கண்ணுற்றுத் தீவினை யொழிந்தோமெனப் போற்றி நிற்க தபசிரேஷ்டன் யாவரையும் ஆசிர்வதித்து நீங்கள் யாது காரணமாக இங்ஙனம் வருகலாயினீரென வினவுதலும் சேனவீரர்கள் தமது நிலையைப் புகல முனிவன் கவனித்துப் பித்தனைப்போற் பிதற்றிக்கொண்டிருக்கும் ரூபசுந்தரனை அருகில் வரவழைத்து நின் மனக்கவலை யாதென வினவுதலும் ரூபசுந்தரன் முனிவன் திருவடியைப் பணிந்து பக்தி விஸ்வாசத்துடன் எதிரில் நின்று காமசௌந்தரி விஷயமாக தான் கனவுகண் டெழுந்திருந்தது முதல் இந்த நந்தவனத்தில் வந்திருக்கையில் காமசௌந்தரியை இராக்ஷதன் எடுத்துக்கொண்டு சென்ற[illegible]க்கும் ஆதியோடந்தமாய்ப் புகன்றனன். இவன் மொழிந்தவை யனை[illegible] கவனித்துணர்ந்த முனிவன் ஞானதிருஷ்டியால் காமசௌந்தரியின் [illegible]லையைக் கவனித்துச் சொல்வதாயினன். இராஜபுத்ர[illegible] நீ யாதொரு மனவருத்[illegible]ய்தவேண்டாம். நின் மனதிற்கி[illegible]சந்த காமசௌந்தரிக்கு யாதொரு அபாயமுமில்லை. ஆன[illegible] த[illegible]மயம் இராக்ஷதன் தனது வாசஸ்தானத்திற்கு எடுத்துக்[illegible] சென்றாலும் உயிருக்கு யாதொரு பழுதுமின்றி சுகஜீவியா யிருந்து உன்னையே திருமணம் புரிந்து பெருமையாய் வாழ்ந்துக்கொண்டிருப்பாளென்றனர். முனிவன் மொழிந்தவை யுணர்ந்த ரூபசுந்தரன் சற்று நிதானமாய் ஆலோசித்து நமக்கு முன்னம் தபசிரேஷ்டனாற் கிடைத்த குளிகையை காமசௌந்தரிக்குக் கொடுத்திருக்கின்றோமல்லவா, அதன் மகிமையினால் இராக்ஷதனுக்குத்தெரியாமல் மறைந்திருப்பாளென்று மனமகிழ்ந்தவனாயினும் அந்தப் பெண் எந்த வனத்தில் தன் கண்ணுக்குத் தோற்றுவாளென்று கேட்க, முனிவன் கிருபை வாய்ந்து இராஜபுத்திரா! தென் திசையாக வெகுதூரம் செல்வாயாகில் அங்ஙனம் தெய்வாதீனமாய் உன் கண்முன் தோற்றுவள். அத்தருணம் நீ வரும் வழியில் அநேக இராக்ஷதர்கள் உன்னைக் கொன்று தின்பதற்கு வருவார். அவர்கள் கண்ணுக்கும் அகப்படாமல் தப்பித்துக்கொண்டு வருகுவீர். அத்தருணம் புற்பல கஷ்டநிஷ்டூரமனைத்தும் உமக்கு நேரிடும் அவைகளையும் தவிர்த்[illegible] யாதொரு அபாயமுமில்லாமல் உமது தேசத்திற் சென்று மீளுவ[illegible]

மாய்த் திருமணம் புரிந்து சுகஜீவியாய் வாழ்ந்துக்கொண்டிருப்பீ ரென ஆசிர்வதித்துவிட்டு தமது வாசஸ்தானத்திற்குப் போய்விட்ட னர். அப்பால் ரூபசுந்தரன் சேனைவீரர்களைப் பார்த்து நீங்கள் நமது நால்வகைச் சேனைகளையும் அழைத்துக்கொண்டு மணிபுரத் திற் சென்று சுகானந்தமாய் ஜீவித்திருப்பீர். யான் இன்னுஞ் சில நாளைக்குள் எனது ஆசைநேச விஸ்வாச மிகுந்த மாதரசியாகிய காம சௌந்தரியைத் தேடிப்பார்த்து அழைத்துக்கொண்டு வருவேனே னென்று அவர்களை மணிபுரத்திற்கு அனுப்பிவிட்டுத் தனிமையாய் தனது காலவித்தியாசத்தை நினைந்து நினைந்து மனமுருகி இனி எத்தருணம் காமசௌந்தரியைக் காண்பேனென்று ஆரண்ய மார்க்க மாய்ச் செல்வதாயினன்,

இங்ஙனம் ரூபசுந்தரன் நிலை இவ்வாறிருக்க இராக்ஷதன் காம சௌந்தரியை எடுத்துக்கொண்டு ஆரண்ய மார்க்கமாய்ச் சென்று தனது வாசஸ்தானமாகிய இராக்ஷத பூமியில் கொண்டுவந்து விடுத்து தனது பசி தணியும்பொருட்டு இரை தேடுவதற்குக் கானக மார்க்கமாய்ச் [illegible]ன்றனன். அத்தருணம் உத்தமியாகிய காமசௌ [illegible] சற்று யோசித்து இனி எவ்வாறு உயிர் தரிப்போமென பற் பல [illegible]மாய மனந்திகைத்து அருகிலிருக்கும் இ[illegible]க்ஷதரைக்கண்டு மனமிரண்டு ஒருவேளை இவர்கள் தன்னைக்கொ[illegible]தின்[illegible]வா ரெனும் கலவரத்துடன் சந்தேகித்து முன்னம்[illegible]ரஷ்டத்தால் கிடைத்த குளிகையை ரூபசுந்தரன் தனக்குக் கொடுத்திருக்கின்ற மையால் அந்தக் குளிகையை எடுத்து வாயிலடக்கிவைத்துக்கொண்டு யாவருக்குந் தெரியாமல் மறைந்திருந்தனள்.

இங்ஙனம் காமசௌந்தரி தன்னை ஒருவருங் கண்டுணராமல் மாயஜாலமாய் மறைந்திருக்கையில் ஆரண்யத்திற் சென்ற பிரம்ம ராக்ஷதன் வனத்திற் சஞ்சரிக்கும் புலி, சிறுத்தை, கரடி, மான்முத லாகிய மிருகங்களை யெல்லாம் கொன்று தின்று பசி தணிந்துகடல் நீரை யருந்தி மதோன்மத்தனாய் இமயமலை நடந்து வருவதுபோல விருக்ஷங்களிற் காய்த்துக் கனிந்திருக்கும் மதுரமாகிய இனிமை சேர் கனிவர்க்கங்களைப் பறித்துக்கொண்டு தனது வாசஸ்தானத் திற்கு வந்து காமசௌந்தரியைக் காணாமல் மன விசாரத்துடன் அந்த வன முழுதும் தேடிப் பார்த்துங் காணாமையால் மனந் திகைத்து கோபாக்கினி ருத்திரன்போற் பல்லை நெறநெறவெனக் கடித்து அருகிலிருந்த இராக்ஷதர்களைப் பார்த்து அடா துஷ்டர் களே! யான் மிகவும் அழகானந்த சிங்காரமாய்ப் பிரகாசிக்கும் [illegible]வஜிகா தேஜஸமைந்த ஒரு பெண்ணை இங்ஙனம் கொண்டுவந்

தேனே அந்தப் பெண்ணை நீங்கள் யாவரோ? தின்றுவிட்டார்கள், இது நியாயந்தானோ? பாபிகாளென்று மர்மமுணராத பிரம்ம ராக்ஷதன் பற்பலவிதமாய் தூஷித்தனன். இவ்வித விபரீத வார்த்தையைக் கேள்வியுற்ற இராக்ஷதர்கள் இஃதென்ன ஆச்சர்யமென்று சந்தேக கலவரத்துடன் ஒருவர் முகத்தை யொருவர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனரேயன்றி மறு வசனம் புகல்வதற்கும் நாவெழாமல் மௌனமா யிருந்தனர்.

இங்ஙனம் இராக்ஷதர்களின் நிலை இவ்வித ஆச்சர்யகாக்ஷியைப் போன்ற கலவர சந்தேகமா யிருக்கையில் மர்ம மின்னதென்று உண்மையைக் கவனித்துணராத பிரம்ம ராக்ஷதன் அவர்களைப்பார்த்து அடா நீங்கள் தான் அந்தப் பெண்ணைக் கொன்று தின்றுவிட்டீர்களென்று அவர்களுடன் வீண் வாதம் புரிந்து விபரீத கலகஞ்செய்து அடித்தும் உதைத்தும் கடித்தும் பற்பல விதமாய்க்குரூர பயங்கரமான அருஞ்சமர் புரிகையில் இராக்ஷதர்களனைவரும் அவனைத் தம்மாலானவரையிலும் கடித்தும் உதைத்தும் குத்தியும் திரோகமெங்ஙனும் உதிரமயமாய்ச் செய்யுந்தருணம் இந்த அநியாயவேடிக்கையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அமரர்களனைவரும் ஆற்றொணா ஆச்சரியத்துடன் அந்தரத்தில் வந்து சிந்தை மகிழ்ந்து வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அத்தருணம் அந்த இராக்ஷதர்களுக்குத் தலைவனாகிய அசுரன் அங்ஙனம் வந்து யாது காரணத்தினால் இவ்விதமாய் சண்டை செய்கின்றீரென்று வினவினன். பிரம்மராக்ஷதன் நிகழ்ந்தவை யனைத்தும் விபரமாய்ப் புகன்று அசுரேந்திரா யான் கொண்டுவந்த பெண்ணை இவர்கள் அநியாயமாய்க்கொன்று தின்றுவிடுவது நீதியோ! வென கடுகடுத்துச் சொல்ல அருகிலிருந்த ராக்ஷதர் மனமெலிந்து ஐயனே இவன் அந்தப் பெண்ணை இங்ஙனம் கொண்டுவந்ததும் உண்மையே, ஆயினும் யார் கொன்றுதின்றுவிட்டார்களோ இவன் எங்கள்மீது பழி சுமத்தி வீணாக சண்டை செய்கிறானென்ன அசுரேந்திரன் யாதொன்றும் கவனித்துணராமல் நாம் தின்னப்பட்ட நரமாம்ச பக்ஷணத்தைக் கொண்டுவந்தமையால் யாவனோ புசித்துவிட்டான். இனி இதைக்குறித்து வீணாக விசனப்படுவது நன்கல்லவென பிரம்ம ராக்ஷதனுக்கு மதிபுகன்று யாவரையும் சமாதானப்படுத்திவிட்டுப் போயினன்;

அப்பால், காமசௌந்தரி குளிகையின் மகத்துவத்தினால் தன்னை ஒருவருங் காணாமல் ஆச்சர்ய காக்ஷியைப்போல் அருஞ்சமர் புரிவதைக்கண்டு ஆற்றொணா வியப்புற்று, அங்ஙனமிருந்து புறப்பட்டு தனது மனதிற்கிசைந்த மணாளனாகிய ரூபசுந்தரனைத் தேடிக்

கொண்டு ஆரண்ய மார்க்கமாய் வருகையில் வழியிலேயிருந்த நந்தவனத்தில் வந்து குளிகையைக் கரைமீதில் வைத்தவுடனே திடீரென சுயரூபம் பெற்றனள். அத்தருணம் அங்ஙனம் வந்திருந்த கள்வர் கண்ணுற்று இஃதென்ன இருந்தாற்போலிருந்து மாயமாய் ஓர் பெண் மின்னற் பிரகாசம்போற் தோற்றுகின்றனள். இஃதென்னை ஆச்சரியம். நம்மைப்போன்ற மனித ஜனனமாயிருந்தால் இப்படித் தோற்றுமோ இஃதென்ன புதுமையென பற்பலவிதமாய் ஆலோசித்துக்கொண்டு மிரண்டவர் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேயாய்த் தோற்றுவதுபோல் கள்வரனைவரும் மனமிரண்டு இவள் வனதேவதையோ தெய்வகன்னியோ! அன்றி இராக்ஷச மாய்கையோ வென கலவரத்துடன் மனமிரண்டு இனி இங்ஙனம் தாமதித்தால் ஆபத்துறுமென திகைத்து தாம் திருடிக்கொண்டுவந்தநவரத்தின பொன்பொருளனைத்தும் அங்ஙனமே போட்டுவிட்டு ஓடிப்போயினர். இவ்விபரீதமான ஆச்சர்ய காக்ஷியைக் கண்ணுற்ற காமசௌந்தரி திகைத்து ஆ! ஹா! இந்தக் குளிகையின் மகத்துவத்தை நம்மால் வர்ணிக்கத்தரமோவென தன் மனதிற்றானே ஆலோசித்துக்கொண்டு அந்த திரவியங்களின்மீது கிஞ்சித்தேனும் ஆசையின்றி தனது காலவித்தியாசத்தை நினைத்து இந்தக் குளிகைமாத்திரம் இல்லாவிட்டால் இவர்கள் என்னை சும்மா விடமாட்டார்களென்றே வென மதித்து அங்ஙனம் அடர்ந்த [illegible] விருக்ஷங்களிற் காய்த்துக் கனிந்திருக்கும் இனிமைச் [illegible] மதுரமாகிய கனிவர்க்கங்களைப் பறித்துப் புசித்து நன்னீர் அருந்திக் களை தெளிந்து தென்றற்காற்று வீசுதற் கினிமை பொருந்திய வசந்த மண்டபத்தின் கணமர்ந்து தனது காலவித்தியாசத்தை நினைந்து நினைந்து மனமெலிந்து இன்னமும் நமக்கு என்னென்ன ஆபத்து நேர்ந்து அச்சப்படுத்துமோவென்று மனவிசாரத்துடனிருந்தனள்.

இங்ஙனம் நிற்க காமசௌந்தரியைப் பார்த்து மனமிரண்டு ஓடிப்போன கள்வர்கள் தாங்கள் அதிக கஷ்ட நிஷ்டூரத்துடன் திருடிக்கொண்டுவந்த பொருள்களனைத்தும் கானகத்தில் போட்டுவிட்டு வந்தோமே அதை எவ்விதமாயினும் எடுத்துக்கொண்டு வருவோமெனும் பேராசையால் தாங்கள் முன்னம் பொன் பொருள் வைத்திருந்த நந்தவனத்திற்செல்வோமென்று வருகையில் அவர்களிற் சிலர் தடுத்து அப்பப்பா! இஃதென்ன ஆச்சரியம். அங்ஙனம் ஓர் தெய்வ கன்னிகை திடீரென தோன்றினமையால் நாம் அங்ஙனம் செல்வது மிகவும் அபாயம், வந்துறுமென அவர்களிற் சிலர் தைரியத்தை விடாமல் செல்வோமாயின் யாதொரு ஆபத்

தும் வந்தனுகாது வருகிறேனென மற்ற கள்வரனைவரும் அவ்விதமே நன்கெனச் சம்மதித்து இவர்கள் முன்னிருந்த ஸ்நானத்திற் சென்று பார்க்க அவ்விடத்தில் தாங்கள் போட்டுவிட்டுவந்த பொருளனைத்தும் இருக்கிறதைப் பார்த்து மனமகிழ்ந்து, அவையனைத்தும் எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டனர்.

இங்ஙனம் இவர்கள் நிலை இவ்வாறிருக்க ரூபசுந்தரன் தனது பத்தினியை எங்ஙனம் தேடுவோமென்று ஆரண்ய மெங்ஙனும் அலைந்து திரிந்து வனவாசியாய் வருகையில் வழியிலெதிருற்ற நந்தவனத்தில் காமசௌந்தரி அமர்ந்திருக்கும்வசந்த மண்டபத்தில் வந்து தன் விதியை நினைந்து ஆற்றொணா பரிதாபத்துடன் மனமெலிந்து பெண்ணே! காமசௌந்தரி யானுன்னைப் பிரிந்து எவ்வளவோ கஷ்டநிஷ்டூரமடைந்து தேடித்திரிந்தும் நீ என் கண்முன் தோன்றாமல் எங்ஙனமோ மறைந்திருக்கின்றனையென்று மன விசாரத்துடன் கண்ணீர்த் ததும்பக் கதறியழுதுக்கொண்டிருந்தனன். அத்தருணம் வசந்த மண்டபத்தில் அருந்தவ முனிவனாற் கிடைத்த குளிகையின் மகத்துவத்தினால் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் மறைந்திருக்கும் காமசௌந்தரி தன் நாயகனைக் கண்ணுற்று உடனே குளிகையை [illegible]த்திலெடுத்துத் தனது சுயரூபம் பெற்று எனது பிராணநாதா! நீர் [illegible]காக மனவிசாரப்படுவதினாற் பயனொன்றுமில்லை. யாதாமொருவருக்கு முன் ஜன்மத்திற் செய்த ஊழ்வினைப்படியே சுகதுக்கம் வாய்ந்திருக்குமன்றி நாம் வீணாக விசனப்படுவது நன்கல்ல எனப் புகின்றனள்.

ரூபசுந்தரன் பெண்ணே உன்னை இராக்ஷதன் எடுத்துக்கொண்டு சென்றனனென்கக் கேள்வியுற்றேனே நீ எவ்விதமாய் தப்பித்துக்கொண்டு வந்தனையோ யான் கவனித்துணர்க விபரமாய்ப் புகல்வாய்.

காமசௌந்தரி.— பிராணநாதா! நாம் நமது சேனையுடன் நந்தவனத்தில் வந்திருக்கையில் ஓர்நாள் யான் மனோல்லாசமாய்த் தோழிப்பெண்களுடன் அங்ஙனம் சுற்றித்திரிந்து பூஞ்சோலையில் புஷ்பித்திருக்கும் நறுமணம் வீசும் மனமலர்களைப் பறித்துக்கொண்டிருக்குந்தருணத்தில், ஓர் பிரம்ம ராக்ஷதன் என்னை எடுத்துக்கொண்டு போய் அவனிருக்கும் வாசஸ்தானத்தில் வைத்துவிட்டு அவன் இறை தேடுவதற்கு வனத்திற் சென்றனன். அத்தருணம் யான் அங்ஙனமிருக்கும் ராக்ஷதர்களைக் கண்டு மனமிரண்டு இந்தக் குளிகையை வாயிலடக்கிவைத்துக்கொண்டு எவர்களுக்குந் தெரியாமல் மறைந்திருந்தேன். அத்தருணம் இரைத் தேடச்சென்ற இராக்ஷதன்

வந்து என்னைக் காணுமையால் அங்ஙனம் இருந்த அசுரர்கள்தான் என்னைக் கொன்று தின்றுவிட்டனரென்று சந்தேகமுள்ளவனுய் அவர்கள்மீது மீண் கலகஞ்செய்து விபரீத அமர் பொருதுவதாயினன். அத்தருணம் அசுரர்களின் தலைவன் வந்து யாவரையும் சமாதானப்படுத்திவிட்டனன். அப்பால் யான் அந்த சந்தேகக் கலவர விபரீத வேடிக்கையைப் பார்த்து ஆற்றெணு ஆச்சரியத்துடன் அங்ஙனமிருந்து புறப்பட்டு உம்மைத் தேடிக்கொண்டு ஆரண்ய மார்க்கமாய் வருகையில் வழியிலெதிருந்த நந்தவனத்தில் வந்து குளிகையைக் கீழே வைத்து சுயருபத்துடன் நின்றேன். அத்தருணம் சில கள்வர்கள் அங்ஙனம் வந்து என்னைக் கண்ணுற்று மனமிரண்டு ஓடிப்போயினர். அப்பால் யான் அங்ஙனமிருந்து புறப்பட்டு இங்ஙனம் வந்து உம்மைக் கண்ணுற்று என் மனக்கவலை யகன்று மனோல்லாச மெய்தினேன். நாயகா! பிராண நாயகா! வென தனது கால வித்தியாசத்தாலுற்ற கஷ்ட நிஷ்டூரமனைத்தும் புகன்றனள்.

இங்ஙனம் இவ்விதமாய் காமசௌந்தரி மொழிந்த வார்த்தையனைத்துங் கேள்வியுற்ற ரூபசுந்தரன் மனோல்லாசமெய்தி பெண்ணே! இனி நமக்கு நற்காலம் வாய்ந்ததென்று சொல்லி மனோல்லாச மெய்தி தனது பத்தினியாகிய காமசௌந்தரியை அழைத்துக் கொண்டு தனது சமர்த்தினுற் கிடைத்த மணிபுரத்தின் அரண்மனையில் வந்து ஆரண்யத்தில் நிகழ்ந்தவை யனைத்தும் ஆதியோடந்தமாய்ப் புகன்றனன். ரூபசுந்தரன் வார்த்தையைக் கேள்வியுற்ற சபையோரனைவரும் ஆச்சரியமெய்தி இத்தகைய சமர்த்தனுகையினுல்தான் எத்தகைய ஆபத்து நேர்ந்திடினும் அஞ்சாமல் மன தைரியத்துடன் இராக்ஷதரிடஞ் சிக்கிய தனது பத்தினியை மீட்டுக்கொண்டு வந்தனனென்று மதித்து மனதிற்றுனே புகழ்ந்து வாழ்த்தினர்.

இங்ஙனம் நிற்க, ரூபசுந்தரன் தன்னுல் அரசனுக நியமித்த சேனுவீரனைப் பார்த்து யான் எனது தாய்தந்தையரைக்கண்ணுற்று அந்நகரத்திற்றுனே காமசௌந்தரியைத் திருமணம்புரிந்துக்கொண்டு வருகிறேனென்று சொல்லிவிட்டு சில சேனு வீரர்களைத் துணைப்பற்றிக்கொண்டு தனது தந்தை இராஜரீகம் புரியும் பாஞ்சால தேசத்தை நாடி ஆரண்ய மார்க்கமாய் அநேக நாளாய் நடந்து பாஞ்சால தேசத்தின் அருகிலிருக்கும் நந்தவனத்தில் வந்து கூடார மியற்றித் தனது சேனு சைந்நியங்களையும் வீற்றிருக்கச் செய்து ஓர் சேனு வீரனை தமது வருகையைத் தன் தந்தையாகிய சாந்தசீலனுக்குப் புகலும்படியாக அரண்மனைக்கு அனுப்பினன்.

இங்ஙனம் நிற்க, பாஞ்சால தேசத்தரசனாகிய சாந்தசீலன் மந்திரி பிரதானியருடனே கொலுவமர்ந்து தேச விசாரணை புரிந்துக் கொண்டிருக்கையில் தனது மைந்தனாகிய ரூபசுந்தரன் நகரினை விடுத்து, கனவிற் கண்ணுற்ற கன்னியைத் தேடிக்கொண்டு கானக மார்க்கமாய்ச் சென்று பற்பலவித சாமர்த்தியஞ் செய்து ஆற்றொணா ஆபத்தனைத்தும் காற்றாய்ப் பறக்கச் செய்து காமசௌந்தரியுடனே வருகையில் இன்னமென்னென்ன ஆபத்து நேர்ந்து துயரப்படுகின்றானோவென்று என் மனம் மிகவும் விசனமா யிருக்கின்றதென மந்திரி பிரதானியருடன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் ரூபசுந்தரனால் அனுப்பிய சேனுவீரன் அரண்மனையில் வந்து அரசே! உமது அருந்தவப் புத்திரனாகிய ரூபசுந்தரன் இந்நகரத்திற்கு அருகிலிருக்கும் நந்தவனத்தில் வந்திருக்கின்றனர். ஆகையினால் உமக்குத் தெரிவிக்கும்படியாக எம்மை அனுப்பினரென்றனன்.

இங்ஙனம் சேனுவீரன் புகன்றதை யனைத்துங் கேள்வியுற்ற சாந்தசீல மஹாராஜன் மனோல்லாசமெய்தி ஆ! மைந்தா இத்தனை நாளாச்சுதோ உன் திருமுகத்தைக் காண்பதற்கென்று மனமகிழ்ந்து மந்திரி பிரதானியருடனே நந்தவனத்தில் வந்துரூபசுந்தரனைப் பார்த்து எனது அருந்தவப் புதல்வா! உன்னை யான் காண்பதற்கின்று கருணாகரன் கிருபை வாய்ந்ததோவென மனோல்லாசமாய் அழைத்துக்கொண்டு அரண்மனையிற் சென்றனன்.

அப்பால், அரண்மனையிலுள்ளவ ரனைவரும் ஆச்சரியமுற்று இராஜகுமாரன் வருகையைக் கண்ணுற்று மனோல்லாசமா யிருந்தனர். சாந்தசீல மகாராஜன் அன்றையதினம் தனது மந்திரி பிரதானியரைப் பார்த்து நீர் இத்தருணமே நமது நகரத்தை அலங்காரஞ் செய்வீரென்று ஆக்ஞாபித்தனன். அரண்மனைப் புரோகிதரால் ரூபசுந்தரனுக்கும் காமசௌந்தரிக்கும் திருமண வைபவத்திற்குரிய இராசி லக்கின பொருத்த தினத்தை ஏற்படுத்தி ககனத்தமரராற் புகலரும் கீர்த்திவாய்ந்த மயனென்பவனை நிகர்த்த சிற்ப சாஸ்திரியினால் கலியாண மண்டபஞ் ஜோடித்து திருமணப் பத்திரிகைகளெழுதி தூதுவரிடந் தந்து சகல தேசத்தரசர்களுக்கும் கொடுத்துவிட்டு வரும்படியாக அனுப்பினன்.

இங்ஙனம் சாந்தசீல மஹாராஜன் ஆக்ஞையின்படியே தூதுவர்களனைவரும் பாஞ்சால தேசத்தை விடுத்து ஆரண்யத்தில் வந்து தனித்தனியே பிரிந்து அங்க, வங்க, கலிங்க, காஸ்மீர, மகத, குருத, நேபாள, மச்ச, மராட, மலையாள, பாண்டிய, சேர, சோழ, குச்சர கொங்கண, சோனக, சிங்கள, துளுவ, ஒட்டிய, பப்பர, சீன, கோ

சல, அயோத்தி, பாஞ்சால, துவாரக, சிந்து, அவந்தி, காசி, கயா, அஸ்திநபுரியென்று சொல்லப்பட்ட பற்பல தேசத்திலுஞ் சென்று ஆங்காங்கு அரசுபுரியும் இராஜாக்களுக்கெல்லாம் திருமண சுப செய்தி யனைத்தும் விபரமாய்ப் புகன்று திருபத்ரையும் காத்திற் றந்தனர்.

இங்ஙனம் நிற்க, திருமணப் பத்திரிகையைக் கண்ணுற்ற் சசல தேசத்தரசரும் மனேல்லாசமாய் தமது இரத கஜ ... பதாதிக ளெனும் நால்வகைச் சேனைகளுடனும் பு... பாஞ்சால தேசத் தைநாடி ஆரண்ய மார்க்கமாய் வருகலாயினர். அத்தருணம் சில தூதுவர்கள் மராட தேசத்திலும் சென்று அந்நகரத்தைப் பரிபால னம் செய்யும் மதிவதன மஹாராஜனுக்கும் திருமண முகூர்த்த பத் திரிகையைத் தந்து உற்ற சங்கதி யனைத்தும் விபரமாய்ப் புகன்ற உடனே அரண்மனையிலுள்ளோ ரனைவரும் ஆச்சரியப்படலாயினர். அஃதேனெனின் எமதுதா கைமீற் சிக்கிய உயிர்போல நமது இராஜ புத்திரியாகிய காமசௌந்தரியை குரூர பயங்கர துர்க்குணத்தின ளுகிய பிரம்ம ராக்ஷதன் எடுத்துக்கொண்டு போயினனே அவன்இத் தனை நாளாய்த் தின்றுவிடாம லிருந்தனனேயென்றுசந்தேகமுற்று வாரா யிருந்தனர்.

இங்ஙனம் இவர்கள் மனது இவ்வித சந்தேக கலவரமா யிருக் கையில் மதிவதன மஹாராஜன் சற்று ஆலோசித்து அரண்மனையை விடுத்து மாளிகையிற் சென்று தனது பத்தினியாகிய மதனவல்லி யைப் பார்த்து பெண்ணே நமது அருந்தவப் புத்திரியாகிய காம சௌந்தரியை இராக்ஷதன் எடுத்துக்கொண்டு சென்றனனென்று நாம் மனவிசாரமுற்று நமது குமாரத்தியை அசுரன் கொன்று தின்றுவிட்டனனே? என்னும்சந்தேகத்துடன் ஆற்றொணு விசனத்து டன் கண்ணீர்த் ததும்பக் கதறி யழுதுக்கொண்டிருந்தோமல்லவா. இன்றையதினம் பாஞ்சால தேசத்திலிருந்து ஓர் திருமணப்பத்தி ரிகை தூதுவர்களாற் கிடைத்தது. அதனை வாசித்துப் பார்க்க மிக வும் சந்தோஷமானேன். அன்றியும் அந்தக் கடிதத்தின் கருத் தென்னவெனின் சாந்தசீல மகாராஜன் அருந்தவப் புத்திரனுகிய ரூபசுந்தரனுக்கும் காமசௌந்தரிக்கும் இன்றைய பதினைந்தாம் நாளில் கலியாணமென் றிருக்கின்றது. அன்றியும் இதைக் கவனிக் கின் எனக்கு வெகுவித சந்தேகமா யிருக்கின்றது. அஃதேனெனில் நமது குமாரத்தியின் பெயர் காமசௌந்தரியென்றாலும் மற்ற அன்னிய பெண்களுக்கும் அந்தப் பெயரிருக்குமோ? இதனைக் கவ னிக்க வேண்டுமல்லவோவென்று சொன்ன வார்த்தையைக் கேள்

வியுற்ற இராஜபத்தினியும் அவ்விதமே நன்கெனச் சம்மதித்து பிராணநாதா நாம் இத்தருணமே பாஞ்சால தேசத்திற் சென்று அந்தப் பெண்ணைக் கண்டு நமது குமாரத்தியோ அல்லது மற்றெந்த கன்னியோ காண்போமெனப் புகன்றனள்.

அப்பால் மதிவதன மஹாராஜன் தனது பத்தினி புகன்ற விதமே நன்கெனச் சம்மதித்து அரண்மனையில் வந்து மந்திரி கையிற் செங்கோலைத் தந்து யான் வருகிற வரையினும் இந்நகரத்திற்கு யாதொரு பழு[illegible]மின்றி குடிகள்மீது கருணைவாய்ந்து, துஷ்ட நிக்ரக சிஷ்டபரிபாலனமென் றவனியோர் புகழ்ந்துரைப்பச் சிரப்பெய்திய கீர்த்திப் பிரகாசமாய் இராஜரீகம் புரிந்துக்கொண் டிருப்பாயென்று ஆக்ஞாபித்துத் தனது இரத கஜ துரக பதாதிகளெனும் நால்வகைச் சேனைகளுடனும் பத்தினி புத்திர பந்துத்வ மித்திரர்களுடன் புறப்பட்டு பாஞ்சால தேசத்தை நாடி வருகையில் வழியிலேதிருற்ற ஆரண்யத்தில் துணையாக சந்தித்த அரசர்களுடனும் மனோல்லாசமாய் பாஞ்சால தேசத்தின் அருகிலிருக்கும் நந்தவனத்தில் வந்து கூடாரமியற்றி சேனை சைன்யங்களை ஆங்காங்கு வீற்றிருக்கச் செய்து அரசர்களனைவரும் சந்தோஷமாய் தமது வருகையை பாஞ்சால தேசத்தரசனாகிய சாந்தசீலனுக்குத் தெரிவிக்கும்[illegible]ாக தூதுவரை யனுப்பினர்.

இங்ஙனம் இருக்க, சாந்தசீல மகாராஜன் தனது மந்திரி பிரதானியருடன் சிம்மாசனத்தமர்ந்து இராஜரீகம் புரியுந் தருணம் தூதுவர்கள் வந்து இராஜாக்கள் வருகையைத் தெரிவித்தனர். அவ்வார்த்தையைக் கேள்வியுற்ற சாந்தசீல மஹாராஜன் மனமகிழ்ந்து தனது மந்திரி பிரதானியருடன் நந்தவனத்தில் வந்து அங்கனமிருக்கும் அரசர்களனைவரையும் மிகவும் உபசாரமாய் வரவழைத்து அரண்மனையில் வீற்றிருக்கச் செய்து அவர்களுடன் வந்த சேனை சைன்யங்களுக்கும் தகுதியான விடுதி யமைத்து யாவரையும் வீற்றிருக்கச் செய்தனன். அத்தருணம் சுயம்பாகிகளனைவரும் வந்த விருந்தினர்க்காக அறுசுவைப் பதார்த்த திவ்யான்ன சுகபோஜன பலகார பக்ஷணங்களும் சமைத்து யாவரையும் அமுதுண்ண வருவீரென்றழைத்தனர்.

இங்ஙனம் சுயம்பாகிகளின் வார்த்தையைக் கேள்வியுற்றசாந்தசீலன் வந்த விருந்தினர்களாகிய அரசர்களனைவரையும் பார்த்து வேந்தர்காள்! விருந்தமுதருந்த வருவீரென் றிசைப்ப யாவரும் எழுந்து தாமரைப் பொய்கையிற் சென்று ஸ்நானபான நேமநிஷ்டையாவும் முடித்துக்கொண்டு போஜன சாலையிற் சென்று சுயம்

பாகிகளால் வாழையிலையில் வட்டித்திருக்கும்அறுசுவைப் பதார்த்த திவ்யான்ன சுகபோஜன பலகார பக்ஷணங்களும் புசித்து நந்நீரருந்திக் களைதெளிந்து மனோல்லாசமாய் யாவரும் தென்றற் காற்று வீசுதற் கினிமைபொருந்திய வசந்த மண்டபத்தில் வந்தமர்ந்து வாசனாதிகள் புகட்டிய தாம்பூலம் தரித்து ஒருவர்க்கொருவர் க்ஷேமலாபங்களை விசாரித்துக்கொண்டிருந்தனர்கள்.

இங்ஙனம் இவர்கள் நிலை இவ்விதமாயிருக்க இராஜஸ்திரீகளனைவரும் அமுதருந்திய பிறகு மதனவல்லியானவள் காமசௌந்தரியைக் காணவேண்டுமென ஆசையுற்றவளாகையால் அங்ஙனம் இருப்பவர்களைப் பார்த்து அம்மா கலியாணப் பெண்ணை யான் காணவேண்டுமென ஆசையுற்றவளா யிருக்கின்றேன். எனக்குக் காண்பிப்பீரென்னலும் அம்மொழியை யுணர்ந்த ஸ்திரீகளனைவரும் அவ்விதமே நன்கெனச் சம்மதித்து காமசௌந்தரியை அழைத்துவந்தனர். அத்தருணம் தனது புத்திரியைக் கண்ணுற்ற மதனவல்லிமன மகிழ்ந்து ஆ! எனது ஆசைமிகுந்த புத்திரி! எமதூதர் கையிற் சிக்கிய உயிர்போல இராக்ஷதன் கையில் அகப்பட்டு மரணமுற்றாயென மதித்திருந்தாமே நீ எவ்விதமாய் உயிர்பெற்று இங்ஙனம் வருகலானையோவென கண்ணீர்த் ததும்பக் கதறியழுதனள். அத்தருணம் பேதமையென்பது மாதர்க் கணிகலம் என்பதுபோல தாயைக் கண்ணுற்ற காமசௌந்தரியும் கோவெனக் கதறி யழத் தொடங்கினள். இந்த விபரீத கோஷ்டத்தைக் கண்ணுற்ற இராஜஸ்திரீகளனைவரும் ஆச்சரியமுற்று இதென்ன வேடிக்கையென்று ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டு சந்தேக கலவரத்துடன் பேசுதற்கும் நாவெழாமல் மௌ[illegible]ருந்தனர்.

இங்ஙனம் இராஜஸ்திரீகளின் நிலை இவ்வித விபரீத சந்தேககலவரத்தினை யுற்ற வேடிக்கையா யிருக்கையில் அரண்மனையிலுள்ளோரனைவரும் ஆற்றொணா ஆச்சரியத்துடன் ஓடிவந்து பார்க்கையின் சாந்தசீல மஹாராஜன் யாவரையும் அப்பாற் போகச் சொல்லிவிட்டு ஓர் தாதிப்பெண்ணை அருகிலழைத்து மாளிகையில் யாது கோஷ்டமென்க. தோழிப்பெண் நிகழ்ந்த சங்கதி யனைத்தும் விபரமாய்ப் புகன்றனள். அவ்வார்த்தையைக் கேள்வியுற்ற சாந்தசீல மஹாராஜன் அரண்மனையிலுள்ளோரனைவருக்கும் விபரமாய்ப் புகன்றனன். அத்தருணம் மராட தேசத்தரசனாகிய மதிவதன மகாராஜன் ஆச்சர்யமடைந்து அரசே உமது அருந்தவப் புத்திரனாகிய ரூபசுந்தரன் அழைத்துக்கொண்டுவந்த காமசௌந்தரி யென்னுங் கன்னிகை எனது புத்திரி யென்றனன். அவ்வார்த்தையைக் கேள்வி

யுற்ற சாந்தசீலன் ஆச்சரியமுற்றவனாய் அம்மதிவதன மஹாராஜனைப் பார்த்து அரசே! உமது புத்திரி எவ்விதமாய் கானகத்திற் சென்றனளோ யான் கவனித்துணர்க விபரமாய்ப் புகல்வீரென்ன மதிவதனன் சொல்வதாயினன். வேந்தே! யான் எனது சந்ததி பெருக மைந்தனின்றிய மனவருத்தத்தால் மனையாளுடன் கானகத்திற் சென்று கர்த்தனைத் தொழுது அருந்தபம் புரிகையில் சந்திரஜடாதரன் பிராப்தமாகி யாது வரம் வேண்டும் கேட்பீரென்ன, யான் மனமகிழ்ந்து சுவாமின்! என் சந்ததி பெருக மைந்தன் வரம் பாலிப்பீரென்ன கருணாகரன் கிருபைகூர்ந்து அரசே! நின் குலம் விளங்க ஓர் மைந்தனும் கற்புநிலை தவறாத ஓர் பெண்ணும் பிறக்கும்படியாக அனுக்கிரகம் புரிந்தோமென்று வரப்பிரசாதமளித்து கைலைக்குச் சென்றனர்.

அப்பால் யானென் பத்தினியுடன் வனத்தை விடுத்து நகரிற் பிரவேசித்து இராஜரீகம் புரிந்துக்கொண்டு மனையாளுடன் மனோல்லாசமாய் வாழ்ந்துக்கொண்டிருக்கையில் என் பத்தினி கர்ப்பவதியாகி தசமதியும் நிறைந்து ஓர் சுபதினத்தில் பூரணச் சந்திரோதயம் போற்றுலங்கும் ஓர் ஆண்குழந்தையைப் பெற்றாள். அவன்தான் இந்த விஜயசேனன். அப்பால் சிறிதுநாட் சென்றபின்னர் என் பத்தினி மறுபடியும் கர்ப்பவதியாகி தசமதியும் நிறைந்தபி[illegible] க[illegible]னைத்துலாவும் கந்தர்வ ஸ்திரீகளும் வியப்புறுந் தன்மையாக அழகானந்த முகவசீகர தேஜஸமைந்த ஓர் பெண் குழந்தையைப் பெற்றாள். அந்தப் பெண்தான் காமசௌந்தரி.

இங்ஙனம் இருக்க யாங்கள் புத்திரனையும் புத்திரியையும் மிகவும் மேன்[illegible]யாக வளர்த்துக்கொண்டு வருகையில், காமசௌ[illegible]ந்தரிக்கு பனிரெண்டு வயதாகி பருவதிசை யடைந்தபி[illegible] கன்னி[illegible] மாடத்தில் வீ[illegible]கந்த[illegible]தேசத்தரசரையும் வரவழைத்து சுயம்வ[illegible] பந்தல் ஜோடித்து எ[illegible] அ[illegible]தவப் புத்திரியாகிய காமசௌந்தரியை நவரத்தின [illegible]மாய் விளங்கும் ஆடை ஆபரணங்களாற் சிங்காரித்து தோழிப் பெண்களுடன் சுயம்வரப் பந்தலில் வரவழைத்து கரத்தில் மலர்மாலையைத் தந்து உன் மனதிற்கிசைந்த மணாளன் கழுத்திற் சூடுவாயென்ன காமசௌந்தரியும் அவ்விதமே நன்கெனச் சம்மதித்து பூமாலையை கரத்தில்யெடுத்துக்கொண்டு சபையில் வருகையில் ஓர் மாயாராக்ஷதன் திடீரென ஓடிவந்து எடுத்துக்கொண்டு ககனமார்க்கமாய்ப் போய்விட்டான். அத்தருணம் யாங்கள் மனம் பதறி ஆ! விதிவசமே அருமையான புத்திரியை அசுரன் வாய்க்கிரையாக கொடுத்துவிட்டோமே இந்நேரம் குரூர பயங்கர துர்க்குணத்தினனாகிய இராக்ஷதன் கொன்று தின்றுவிட்டனனோ வென்று மனவிசாரத்துடன் விசனமுற்றவராயிருந்தோம். அத்தருணம் கலியாணத்திற்கு வந்த அரசர்களும் மனமெலிந்தவராய் அவரவர் திரும்பிடமேகினர். அவ்விதமிருக்க இத்தருணம் உமது புத்திரன் எவ்வித

மாய் அழைத்துக்கொண்டு வந்தனனோ வென்று யான் சந்தேகிக்கலாயினேனென்று மதிவதனன் புகன்றவை யனைத்துங் கவனித்த அரண்மனையிலுள்ளோ ரனைவரும் ஆச்சர்யமெய்திய மனத்தினராய் இஃதுண்மை யனைத்துங் கவனித்துணர்வோமெனும் ஆவலுற்றவராய் கலவர சந்தேகமா யிருந்தனர்.

இங்ஙனம் நிற்க, மதிவதன மஹாராஜன் புகன்றவை யனைத்துங் கவனித்த ரூபசுந்தரன் சபையில் வீற்றிருக்கும் அரசர்களைப் பார்த்துச் சொல்வதாயினன்.

ரூபசுந்தரன்.—அரசர்காள்! யான் ஓர்நாள் அமுதருந்தி மலரணை மஞ்சத்திற் சயனித்திருக்கையில் அகஸ்மாத்தாய் காமசௌந்தரியென் கண்முன் தோன்றி மறைந்தமையால் யான் மனம்பதறி திடரென்றெழுந்து கனவிற்றோன்றிய பெண்ணைக் காணாமல் மனந் திகைத்து விசனப்படுவதாயினேன். அத்தருணம் என் தந்தை என் மனக்குறிப்பை மந்திரிகளாலுணர்ந்து சகல தேசத்தின் அரசர்களுடைய அருந்தவப் புத்திரிகளின் திருவுருவத்தைப் படத்தி லெழுதிக்கொணர்ந்து எனக்குக் காண்பித்து மைந்தா நின் மனதிற்கிசைந்த கன்னிகையைப் புகல்வாயென்ன, யான் மனம் வெறுத்து கனவிற்றோன்றிய கன்னிகை வனத்திலிருக்க, இவர்களை யான் இச்சிப்பது நன்கன்றெனப் புகன்று ஆருக்குந் தெரியாமல் நகரைவிடுத்து ஆரண்யத்தில் வந்து கள்வரிடம் ஆடை ஆபரணங்களைப் பறி கொடுத்து மனவிசாரத்துடன் வருகையில் பசியதிகரித்ததால் வழியிலெதிருற்ற நந்தவனத்திற் சென்று அங்ஙனம் வீழ்ந்திருந்த ஓர் மாங்கனியைக் கரத்திலெடுத்து புசிப்பதற்காக தாமரைப் பொய்கையை நாடி வருகையில் ஓர் மஹான் அங்ஙனம் ப்ராப்தமாகி அந்தக் கனியை வாங்கிக்கொண்டு இரண்டு குளிகையைத் தந்தனர். அதன்மகத்துவம் எத்தகைத்தெனின் அதனை வாயிலடக்கி வைத்துக்கொண்டால் யாவருங் கண்டுகொள்ளா வண்ணம் உருமாறி யிருக்கலாமென்று சொல்லிவிட்டுப் போயினர்.

அப்பால் யான் அதனை யெடுத்துக்கொண்டு கானக மார்க்கமாய் வருகையில் வழியிலெதிருற்ற சோலையில் என் கனவிற்றோன்றிய காமசௌந்தரியைக் கண்ணுற்று நீ யாது காரணமாக இங்ஙனம் வந்தனையோ புகல்வாயென்ன, இதனைக் கேள்வியுற்ற காமசௌந்தரி ஓர் ராக்ஷதன் தன்னை யெடுத்துக்கொண்டு வந்து இங்ஙனம் விடுத்தேகினனென்றனள். அத்தருணம் என் கருத்தையும் புகன்று பெண்ணே நாம் இத்தருணமே நமது தேசத்திற்குச் செல்வோம் வருவாயென்று அழைத்துக்கொண்டு வருகையில் காற்றும் மழையும் மின்னே விடியையத் துணையாய் வகித்து நெறுநெறுவென பொழிந்தமையால் யாங்களிருவரும் ஓர் நந்தவனத்தில் வந்து வசந்த மண்டபத்திலிருக்கையில், கால வித்தியாசத்தி லியன்ற கருத்தமையுமென்னுந் தன்மையாய் யான் காமசௌந்தரி தனிமையாய் விடுத்து நந்தவனத்தைச் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு வருகையில் ஓர் புலி என்னைத் துரத்திக்கொண்டு வருக யான் பயந்து ஓடிவிட்டேன். அத்தருணம் மணிபுரத்தின் இராஜகுமாரன் தாமசௌந்த

ரியை அழைத்துக்கொண்டு தன் தேசத்திற்குப் போய்விட்டனன். அப்பால் யான் வசந்த மண்டபத்தில் வந்து காமசௌந்தரியைக் காணுமல் மன விசாரத்துட னிருக்குந் தருணம் ஓர் அருந்தப முனிவனால் அந்தப் பெண்ணிருக்கும் தேசத்தைக் கண்ணோர்ந்து யான் அவ்வனம் சென்று வெகு விபரீத கலகம் விளைத்து அந்தராக்ஷசனை வென்று அவன் சேனா சைன்னியங்களையுங்கொன்றுவிட்டு காமசௌந்தரியை அழைத்துக்கொண்டு ஆரண்ய மார்க்கமாய் வருகையில் மறுபடியும் அந்தப் பெண்ணை ஓர் இராக்ஷதன் எடுத்துக்கொண்டு சென்றான். அத்தருணம் குளிகையின் மகத்துவத்தினால் தப்பித்துக்கொண்டு வந்து விட்டனள் அத்தருணம் யானும் வெகு பிரயாசையுடன் தேடிப்பார்த்து அழைத்துக்கொண்டு வந்தேனென்று நிகழ்ந்த சங்கதியனைத்தும் விபரம் விபரமாய்ப் புகன்றனன்.

இங்ஙனம் நிற்க, அரண்மனையிலுள்ளோ ரனைவரும் ஆச்சர்ய மெய்தினர். மதிவதனன் ரூபசுந்தரன் கீர்த்தியைப் புகழ்ந்தனன். சாந்தசீல மகாராஜன் அரண்மனை ஜோதிடரால் ரூபசுந்தரனுக்கும் காமசௌந்தரிக்கும் நாம நக்ஷத்திர ராசி பொருத்த லக்கினத்தில் இயன்ற சுபதினத்தை ஏற்படுத்திய முகூர்த்தத்தில் இருவருக்கும் மங்கள ஸ்நானஞ் செய்வித்து வைரத்தின கசிதமாய்த் துலங்கும் ஆடை ஆபரணங்களாற் சிங்காரித்து மணவறையிலமர்த்து மங்கிலிய ஸ்திரீகள் நலங்கு முதலாகிய சுப சடங்குகளனைத்துங் குறைவின்றி நடாத்தி வேதவேதிய ராசீர்வதித்து அக்ஷதைத் தூவி வாழ்த்தவும் ரூபசுந்தரன் காமசௌந்தரியின் கழுத்தில் மங்கிலியஞ் சூட்டினன். அத்தருணம் பந்துமித்திர ரனைவரும் அக்ஷதைத்தூவி சுபவா வென ஆசீர்வதித்தனர்.

அப்பால், வந்த விருந்தினரனைவரும் அறுசுவைப் பதார்த்தயதுடன் விருந்துமுதருந்தி மனோல்லாசத்துடன் சாந்தசீல மஹாராஜனிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு அவரவ ரிருப்பிடமேகினர். அப்பால் மதிவதன மகாராஜன் தனது புத்திரியையும் மருமகனையும் அழைத்துக்கொண்டு தன் தேசத்திற்சென்று நல்விருந்தமைத்து சீதன வரிசைகளுந் தந்தனுப்பினன். அப்பால் ரூபசுந்தரனும் காமசௌந்தரியும் மனோல்லாசமாய் பாஞ்சால தேசத்தில் வந்து மன மகிழ்ந்து வாழ்ந்திருக்கையில் மணிபுரத்தில் ரூபசுந்தரனால் வாமித்த அரசனால் வருஷந்தோறும் தீர்வை செலுத்திக்கொண்டு திவ்வம் சாந்தசீல மஹாராஜன் தனது மைந்தனுக்கு மணிமகுடஞ் சூட்டி பாஞ்சால தேசத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்குவாயென் றாசீர்வதித்து மனையாளுடன் வனத்திற் சென்று யோகாப்பியாசம் புரிந்து சிவத்தியானமாய் சாயுச்யபதவி யடைந்தனர்.

இங்ஙனம் நிற்க, ரூபசுந்தரனும் காமசௌந்தரியும் மனோல்லாசமாய் மைந்தர்களைப் பெற்று சந்ததமும் வாழ்ந்திருந்தனர்.

கற்புநிலை தவறாத காமசௌந்தரி சரித்திரம்.

முற்றிற்று.